

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COLETTERRHODES

ACEDIA

SHADES OF SIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Acedia

Shades of Sin 7

Colette Rhodes

Copyright © 2024 Colette Rhodes

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı: Colette

"Kışın derinliğinde, sonunda içimde yenilmez bir yaz olduğunu öğrendim."

- Albert Camus

Author's Note

Acedia, bir insan ve onun pek de insan olmayan partneri arasında geçen, 18 yaş üstü okurlar için uygun bir canavar romantizmidir.

CW: cinsel içerik; dönemsel seks (kanlı oyun yok); çocukluk ihmali

Bölüm 1

IRIS

T yine ısınmaya başlamıştı.

Bu bazen oluyordu ama Noel'de olması özellikle şanssız görünüyordu.

"Çeneni kapa, Iris," dedi Nana sertçe. "Bu lezzetli yemek için minnettar değil misin?"

"Çok minnettarım nine," diye cevap verdim hemen, doğruldum ve sessizce titremememi tembihledim.

Akşam yemeği de biraz soğuktu ama annemle babamın ve ikiz kardeşlerimin yemek yediği alt kattaki yemek masasından ninemle benim yaşadığımız tavan arasına çıkması her zaman biraz zaman alırdı.

"Hindiyi denediniz mi? Çok güzel, Iris. Geçen yılkinden bile daha iyi."

Parmaklarım kıpırdadı, tabaktaki yemeğe dokunmak istiyordum, böylece zihnimde ne yediğimi ve nerede olduğunu canlandırabilecektim ama ninem bunu yapmamdan nefret ederdi. Bana her zaman hatırlattığı gibi, körlük kötü görgü kuralları için bir mazeret değildi. Bunun yerine, çatal ve bıçağımı yavaşça hareket ettirdim.

ete benzeyen bir şey bulana kadar tabağı hafifçe dürtüp karıştırdım.

Aldığım küçük ısırıkla yoluma devam ederken uzun bir süre cevap veremedim. Beklediğimden çok daha sert bir dokusu vardı ama belki de bu normaldi.

"Nasıl oldu?" Nana sordu, sesinde şikâyet etmem için beni cesaretlendiren keskin bir ton vardı.

"Lezzetli," diye mırıldandım, yutmakta zorlanırken hemen bir bardak su aldım.

"Evet, öyle," dedi kararlılıkla. "Yemeğinin geri kalanını ye, Iris. Sonra da doğruca yatağa."

"Evet, Nana."

"Bu yıl için minnettar olmamız gereken çok şey var," diye mırıldandı. Çatal bıçakları seramik tabağa hafifçe çarpıyordu -her zaman öyle olurdu, elleri yaşlandıkça daha da titriyordu. Ama bu gece her zamankinden daha kötüydü. O benden daha fazla titriyordu.

"Belki Clara'dan geçen sefer kullandığımız küçük ısıtıcıyı getirmesini isteyebilirim?" Şikâyet ederek Nana'yı kızdırmak istemediğimden ama soğuktan eklemelerinin ağrımını da istemediğimden çekingen bir tavırla önerdim.

"Ne için?" diye tersledi. "Clara Noel'ini evin içinde eşya taşıyarak geçirmek istemiyor."

"Elbette," diye yanıtladım hemen. "Özür dilerim nine. Hiçbir şey söylememeliydim."

Küçümsedi. "Hayır, yapmamalıydın. Sen kendini düşünüyordun, Iris. *Seni* neyin mutlu edebileceğini düşünüyordun ve zavallı Clara'yı ve ona vereceği rahatsızlığı hiç düşünmüyordun."

Nana'yı düşünüyordum ama bunu söylersem onu daha çok üzmüş olurum, bu yüzden onun yerine ağzıma bir soğuk patates daha attım. Clara yıllarca ailemizle birlikte çalışmıştı - artık avlanamayacak kadar kötü bir sakatlık geçirmiş ve onun yerine burada ev işleriyle görevlendirilmiş bir avcıydı. Ondan önce de böyle bir yardımcı vardı -Margaret- ölene kadar ailemiz için çalışmıştı ve çok daha arkadaş canlısıydı.

Bu saygısız düşünceyi kafamdan silip attım. Clara burada olmak istememişti ve anladığım kadarıyla benim varlığımdan haberdar olması hayatına ciddi sınırlamalar getirmişti. Daha minnettar olmalıydım.

Minnettar olun, minnettar olun, minnettar olun.

"Endişeleniyorum, biliyorsun," diye içini Nana. "Her yıl daha da zorlaşıyorsun. Daha dik kafalı oluyorsun. Bazen artık nazik olmayı bile umursamadığını düşünüyorum. Eskiden bunun olabileceğin en önemli şey olduğunu hatırlamakta çok iyiydin."

Başımı salladım, hemen pişman oldum. İyilik özgürdü. İyilik sınırsızdı. İyilik benim çabamdan başka bir şey gerektirmiyordu.

"Sonsuza kadar yanında olmayacağım," diye devam etti Nana. "Annene bir yük olmadığını kanıtlamak zorunda kalacaksın. O berbat yerlerden birine gönderilmemelisin - oraya gitmek istemezsin, Iris. Orada sana çok kötü şeyler yaparlar. Ve ben gittikten sonra sana bakabilecek başka kimse yok. Elbette kimse kardeşlerinden böyle zahmetli bir görevi üstlenmelerini beklemez."

Başımı tabağımın üzerine eğdim, gözyaşlarımı kırıştıtırırken saçlarımın bir perde gibi yüzüme düşmesine izin verdim. Geleceğimi düşünmek hoşuma gitmiyordu. Nana benimle ilgilenen tek kişiydi. O gittiğinde dünyada yapayalnız kalacaktım ve Moriah ile Giles'ın nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Diğer kırık avcılarının gittiği grup evlerinden birine gitmek istemiyordum. Oraya gönderilmediğim için çok şanslıydım. Moriah kalmama izin vererek çok cömert davranmıştı.

Tilly ayaklarımın dibinde mızızlanıyor, ağır ağır bacaklarıma yaslanıyordu. Daha fazla titrememi engelleyen muhtemelen sadece onun vücut sıcaklığıydı. O benim birden fazla yönden rehber köpeğimdi. Tilly benim gözüm, kalbim ve en iyi arkadaşımdı. Ninem onu bana üç yıl önce almıştı ve annemle aralarındaki kavga o kadar kötüydü ki ellerim titremeden aklıma bile getiremiyordum.

"Ağlama şimdi, İris'i" diye homurdandı Nana, duygu gösterilerinden nefret ederdi. "Ağlamana gerek yok. Sadece doğru olanı yapmalısın. Elinden geleni ardına koyma. Annen için hayatı zorlaştırma; eminim tavan arasında yalnız kalmana izin verecektir. Clara arada sırada yardım ettiği sürece, sen çok daha yeteneklisin. Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Evet, tabii ki," diye onayladım kısık bir sesle. Günlerimin geri kalanını bu birkaç odada geçirme fikri her ne kadar nankörlüğün zirvesi olsa da...

Biraz cesaret kırıcı.

Bu evin dışındaki dünya nasıldı? Ailem ve Clara dışındaki insanlar ? Ninem günün büyük bölümünde televizyonun açık olmasını severdi,

Ve kafamda onun filmlerinden ve şovlarından duyduğum ve kendim için denemek istediğim şeylerin bir listesi vardı.

Cheesecake. Şampanya. Ayak parmaklarımın arasında kum. Yüzmek. Bir uçağa binmek ve bir motosikletin arkasına oturmak isterdim. Tüm bunları başaramazsam, evimizin etrafındaki ormanın içinden geçen toprak patikalar yerine beton bir kaldırımında yürüyüşe çıkmaya razı olurdum. *Bir şeyler* deneyimlemek istiyordum. Herhangi bir şey.

Onaylar gibi bir ses çıkardı. "Yemeğini bitir, sonra da bir Noel filmi izleyelim. Buna ne dersin?"

"Bu çok hoş olur. Teşekkürler nine."

"Ve sonra yatmadan önce bana *Sessiz Gece*'yi çalabilirsin."

Arpımı çalma düşüncesi beni hemen canlandırdı. Bu benim için her zaman merkezleyici bir etkinlik olmuştur. Minnettar olmam gereken çok şey vardı. Tavan arasındaki hayat bildiğim tek şeydi ve bunu Nana olmadan yapma fikri korkutucu olsa da, şu anda düşünmem gereken bir şey değildi. Gelecek uzak, belirsiz bir şeydi. Şu anda Noel yemeği yiyorduk, yatmadan önce sıcacık bir film izleyip biraz müzik dinliyorduk ve Tilly kaloriferler tekrar yanana kadar beni sıcak tutmak için ayaklarımın üzerindeydi.

Minnettarım. Minnettar olunacak çok şey vardı.

Battaniyelerime sarınarak havadaki soğuktan korunmaya çalıştım. Isıtma sistemi yine bozulmuş olmalıydı; bugün hava buz gibiydi. Genellikle Tilly her sabah beni dışarı çıkma talepleriyle uyandırırdu ama bugün beni harekete geçiren aşağıdan gelen gürültü oldu. Alt kattaki koşuşturmaca çok gürültülüydü ve ses havalandırma deliklerinden odama kadar geliyordu, böylece neredeyse her kelimeyi mükemmel bir netlikle duyuyordum.

"Şimdiden yola çıkmamız gerek," diyordu Moriah. "Lucas Thompson senin kuzenin değil mi? Bir şekilde akraba mı? Onu bulan kişi o. Bu bizim için gerçek bir avantaj olabilir, Giles. Bunu heba etmek istemiyorum."

Giles cevap olarak homurdandı. "Dördüncü kuzen falan, bilmiyorum. Kadının söylediği kişi olduğundan ne kadar eminiz? Adı ne demiştin?"

"Verity de Jager. Elimizdeki fotoğrafları yıllar öncesine ait ve bir hastanede baygın halde görüldüğü için biraz kötü görünüyor."

ama bence o haklı. Bu, hainlerden birini ibret olsun diye cezalandırmak için bir fırsat. Ailenin itibarını gerçekten geri kazanmak için."

Tilly ayaklarımın dibinde kıpırdanıp oflayıp puflarken Giles inledi. Anlaşılan saat o kadar erkendi ki, o bile henüz kalkmak için acele etmiyordu.

"Tüm Konsey gidiyor. Neden biz gitmek zorundayız?" Giles şikâyet etti. Evden ayrılmayı hiçbir zaman pek sevmemişti. Ya da değişiklikten. Ya da insanlardan. Ninesi kızının onunla bu yüzden evlendiğini söylerdi. Moriah'nın hem Konsey'deki kariyerini sürdürecektik kadar göz önünde, hem de beni saklayacak kadar özel olmak arasında bir denge kurmaya ihtiyacı vardı. Giles ona ikisini de vermişti.

Büyükannemle hiç anlaşılamazlardı ama birinin bana bakması gerekiyordu, o yüzden büyükannem de burada, büyük evinde yaşıyordu. Benimle birlikte tavan arasında. Nana için burada olmak benim için olduğundan daha zordu - bir zamanlar kendi hayatını yaşamıştı. Avcıların değerli bir üyesiydi ve kocası da şimdi Moriah'nın yaptığı gibi Konsey'de görev yapıyordu. Ama Nana'nın bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, yaş hepimiz için geldi.

"Yapmasaydık nasıl görünürdü bir düşünsene?" Moriah itiraz etti. "İtibarım zaten lime lime-"

"Bu kimin suçu?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Belki daha destekleyici bir koca olsaydın-"

"Sana destek *olmaktan başka bir şey* yapmadım," diye araya girdi Giles, sesini yükselterek. Yorganı biraz daha yukarı çektim, kendimi tanıdık, yıpranmış kumaşa sıkıca sardım. "Bu çatı altında alınan her karar *senin* etrafında dönüyor; kariyerin, hayallerin, itibarın. Peki ne için? Son zamanlarda her şey o kadar feci gitti ki, tüm bunların amacının ne olduğunu sorguluyorum."

"Giles," diye soludu ben battaniyenin altında irkilirken. Kulak misafiri olduğum kadarıyla, son zamanlarda Konsey'de işler Moriah için pek iyi gitmiyordu ama Giles hiçbir zaman destekleyici olmaktan başka bir şey yapmamıştı. "Evet, son zamanlarda işler zordu ve belki de bazı planlarımızda fazla hırslıydık, ama *işte* bunu düzeltmek için bir fırsat! Bir kanyonda yarı ölü halde, hikayenin kontrolünü ele almamız için hazır. Armudun sapına bakma, Giles."

Battaniyeleri tekmeledim ve daha fazla şey duymak istemediğim için yataktan sürünerek çıktım. Moriah ve Giles'ın kavga etmelerinden nefret ederdim; ikisi de nazik olmayı hiç unutmazdı. Büyükannem meşgul ve önemli oldukları için buna gerek duymadıklarını söylerdi ama öyle yapsalardı hayat ikisi için de çok daha keyifli olurdu sanki.

Ya da belki de Konsey'e bu kadar dahil olmasalar hayatları daha keyifli olurdu? Kulak misafiri olduğum konuşmalardan çok stresli olduğu anlaşılıyordu. Konuştukları her şey o kadar olumsuz ve korkutucuydu ki, insanın moralini bozmaya yetiyordu.

Ben kalkar kalkmaz Tilly yüksek sesle esneyerek yataktan fırladı ve beni ortak yaşam alanına kadar takip ederek bahçeye inen merdivenlerin bulunduğu dış kapıya yöneldi. Nana'nın odasına gitmeden önce kapıyı açık bırakarak onu dışarı çıkardım. Çoktan kalkmamış olması onun yapacağı bir şey değildi - uykusu pek iyi değildi- ve bazen, özellikle de eklemleri onu rahatsız ediyorsa, kalkıp hareket etmesine yardımcı olması için bir fincan çaya ihtiyaç duyardı.

"Nana?" Avucumun içi gibi bildiğim oturma odasından geçerek yatak odasının kapısını usulca çaldım. "Nana, bir fincan çay ister misin?"

Kapının diğer tarafında sessizlik vardı, bu çok alışılmadık bir durumdu. Kapıyı tekrar çaldım ve bekledim, kürek kemiklerimin arasına garip bir önsezi hissi yerleşmişti.

Nana'nın odasına yıllardır girmemiştim -çocukken gördüğüm kâbusları atlattığımdan beri- ama o ağır korku hissi beni ileri itti, içeri girmem için ısrar etti - zaten bildiğimden emin olduğum şeyi doğrulamam için.

Bunun doğru olduğunu nasıl ya da neden bildiğimden emin değildim. Sadece bundan çok ama çok emindim.

Dökme demir karyola iskeletini ararken el yordamıyla bir şeyleri devirdim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım sessizliğin içine, ninemin elinden gelse dikkatsizliğim yüzünden beni hemen azarlayacağını farkındaydım.

Yatağın kenarından yukarı doğru ilerlerken parmaklarım yorganın karmaşık dikişlerini takip etti ve battaniyenin üstündeki koluna dokunana kadar etrafi yokladım.

"Nana?" Tekrar sordum, ellerinin ne kadar soğuk olduğunu görünce irkildim. "Uyan, Nana. Sabah oldu. Artık uyanmalısın," diye mırıldandım, birden kendimi yeniden çok küçük hissettim. Neredeyse üç yaşına kadar yürümeyi öğrenemediğim için eşyalara çarpmamı engellemek için uzun süre evin içinde taşıdığı o küçük kız gibi.

Hayır. Hayır, bu olmayacaktı.

Öyle olması dışında. Her şey gözümün önünde cereyan ediyordu ama yine de kendimi sanki başka birinin bedenindeymişim gibi inanılmaz derecede uzakta hissediyordum.

"Annem bağılıyor," diye fısıldadım, yatağın yanına diz çökmüş, hâlâ elini tutuyordum. "Annem ve Giles kavga ediyorlar. Uyan nine. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmam gerekiyor?"

Bir ara Tilly de yanıma geldi, bu garipti çünkü büyükannemin odasına girmesine kesinlikle izin verilmediğini biliyordu. Orada ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, tavan arası hala açık olan dış kapıdan dolayı gittikçe serinliyordu ve arada sırada rüzgarda çarpıyordu.

Belki de sonunda Clara'nın dikkatini çeken ses oldu. Ayak sesleri merdivenleri gümbür gümbür çıkıyordu; kötü bir ruh hali içinde olduğunu anlamanın en kolay yoluydu bu. Bir şekilde kendi bedenimin üzerinde süzülürken her şeyi içime çekiyormuşum gibi hissediyordum.

"Burada neler oluyor?" diye sordu yaşam alanından, dış kapıyı bir gürültüyle kapatarak. Sesim artık işe yaramıyordu. Bir yanıt oluşturmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Belki de ruhum hâlâ bedenimden kopuk olduğu içindir. "İkiniz de neredesiniz? Neler oluyor?"

Işık düğmesi tıkladı ve Clara çığlık attı. Hareketsiz ve sessiz kaldım çünkü gürültü yapmanın bir anlamı yoktu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu.

"Geri çekil, Iris!" diye bağırdı, koltuk altlarımdan tutup beni geriye doğru çekti. Bir gümbürtüyle yere düştüm, acı kuyruk sokumuma kadar yayılıyordu. "Çık git buradan. Bu odadan çık."

"Nana ile kalmam gerek-"

"DIŞARI!" Clara bağırdı, tiz komutu beynimdeki bulanıklığı delip geçti. Ayağa kalkamayacak kadar şaşkın bir halde yerde sürünerek kapıya doğru ilerlerken, Tilly yanımda vücudunu benimkine bastırarak inliyordu. Yaşam alanındaki kanepeyi bulana kadar yürümeye devam ettim, üzerine tırmandım ve Tilly'nin yarısı üstümdeyken bir topun içine kıvrıldım.

Titreyen kollarımı ortasına doladım ve yüzümü kürküne gömdüm. Tamamen uçup gitmemi engelleyen son bağ gibiydi. Tilly'nin bana ihtiyacı vardı. Birbirimize ihtiyacımız vardı. Her aile tartışmasında, dondurucu soğuk gecede ve hayatımın olduğundan daha fazlası olmasını istediğim hayal kırıklığı anlarında yanımda olmuştu.

Tilly için güçlü olmak zorundaydım.

Bu sabah neden ninemin odasına girdim? Onun odasına hiç girmedim. Yatakta kalmalıydım. Uyumaya devam etmeliydim. Bugüne baştan başlamalıydım. Belki çok geç değildi. Belki her şeyi sıfırlayabilirdim.

"Neler oluyor?" Moriah bağırdı, merdivenlerden birkaç ayak sesi geliyordu. "Bu çılgınlık da neyin nesi?"

Kelimeler boğuktu; başka bir şey duymadım. Buradan başka bir yerde olmayı dileyerek koltuk minderlerinin içine daha da büzülürken kimse beni umursamadı.

"O bir lanet!" Clara tartışıyordu ve ben beynimi odaklanmaya zorladım. "Önce Margaret, şimdi de annen! Sırada ben varım!"

"İkisi de yaşlıydı!" Moriah bağırarak karşılık verdi, sesindeki hayal kırıklığı açıktı. "Burada kalıp Iris'e göz *kulak olacaksın* çünkü *bu* senin görev tanımında var!"

Clara bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Beni bu kadar stresli bir duruma sokarsanız, arkadaşlarımla ve ailemle konuşurken yanlışlıkla neler söyleyebileceğimi kim bilebilir?"

Sessizlik.

Kimse buna itiraz edemez.

Nana, Clara'nın benden kimseye bahsedemeyeceğine dair bir evrak imzaladığını söyledi ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Eğer bir şey duyulursa, verilen zarar geri alınamazdı. Clara'nın sahip olduğu bilgi, onun her zaman üstün olduğu anlamına geliyordu.

Giles da karşılık veriyordu ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Tilly'ye daha sıkı sarıldım, keşke bir yerlere uçabilseydik, sadece ikimiz. Huzurlu bir yere. Sessiz bir yere. Misafirperver. Bu nasıl bir şey olurdu?

"Seninle ne yapacağız?" Moriah soğukkanlılıkla sordu ve irkilmeme neden oldu. Yaklaştığını duymamıştım ama şimdi tam duruyor olmalıydı. "Hepimiz Utah'a gidiyoruz. Katılmamız gereken Konsey işleri var."

"Oh," dedim, anladım. Yük olmak istemiyordum. Olmak zorunda değildim. Uzaklara gönderilmek istemiyordum. "Burada tek başıma iyi olacağım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hayır, yapamazsın," diye tersledi Moriah. "*Göremezsın*. Biz gittiğimiz anda muhtemelen merdivenlerden düşeceksin. Şu anda uğraşmamız gereken yeterince şey var."

"Bizimle gelmesi gerekecek," diye homurdandı Giles. "Gelip annenle ilgilenmesi için kardeşini çağır. Cesetle. Tanrı biliyor ya, hayattayken onunla hiç ilgilenmedi. Şimdi öldüğüne göre en azından bunu yapabilir gibi görünüyor."

Ölü. Çok sert ve kalıcı bir kelimeydi. Bunu söylemek zorunda mıydı? Nana'yı bu şekilde düşünemezdim. *Düşünemezdim.*

"Bizimle gelmek mi?!" Moriah onun söylediklerinin ikinci yarısını görmezden gelerek çığlık attı. "Orada kaç tane yüksek rütbeli yetkili olacağına dair bir fikrin var mı? *Bizimle gel de* ne demek? Birileri onu öğrenecek!"

Ne kadar istenmeyen biri olduğumu hatırlayınca boğazımda yeni bir yumru oluştu ve acıyla yutkundum. Bu konuda üzülmenin bir anlamı yoktu - hayatım boyunca duymadığım bir şey değildi. Sadece Nana'nın varlığı darbeyi yumuşatmadan çok daha korkutucu geliyordu. Ona da yük olmuşum ama en azından Moriah ve Giles onun ihtiyaçlarını da karşılamak için mücadele ettiğinden beri bu işte beraberdik.

Yine de. Varlığımın ailem için sorun yaratacağı fikri bana acı vermekten asla vazgeçmedi. Keşke olmamı istedikleri kişi olabilseydim. Olmam gerektiği gibi süzülen gözlerle doğmuş olsaydım, olmam *gereken* kişi olsaydım.

"Açıkçası, Iris'in ayrı bir otelde kalması gerekecek. Onu evde tek başına istemiyorum, Moriah. Ya evi yakarsa? Nesillerdir ailemde var. Az önce gidip Carla'yı kızdırdın."

"Carla'nın tavrı için *beni* suçlama-"

"Bunun için zamanımız yok. Eğer kullanacaksak, uçakla gelen diğer Konsey Üyelerinin çok gerisinde kalmak istemiyorsanız hemen yola çıkmalıyız."

"Neden sadece uçmuyoruz?" Justin mızımız bir sesle tavan arasına girerek sordu. "Annen uçmaktan hoşlanmıyor," diye tersledi Giles. "Bir karar ver Mor."

Iris gün boyunca bir otel odasında tek başına iyi olacak. Çocuklar akşamları yemek bırakabilir. Geri döndüğümüzde onunla ne yapacağımıza dair uzun vadeli bir plan yaparız."

Giles'in fikrini destekleyecek bir şey söylemenin her şeyi mahvedip mahvetmeyeceğini merak ederek dudağımı ısırdım. Tavan arasını gerçekten terk edebilecek miydim? Kısa bir süre için olsa ve sadece başka bir odaya hapsolacak bile, yine de buradan farklı bir yer olacaktı. Her an tavanarasının dışındaki dünyayı keşfetmek istiyordum, ama şimdi her zamankinden daha fazla. Nana'nın anıları bu odaların her yerindeydi ve beni boğmadan önce onlardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Belki Moriah ve Giles'a otel odasında kendi başımın çaresine bakabileceğimi kanıtlayabilirdim ve onlar da benim için bu kadar endişelenmelerine gerek olmadığını anlardı.

Belki *gerçekten* iyi olursam, bir yerlerde tek başıma yaşamama izin verirlerdi. Konuşmalarından Denver civarında çok sayıda mülkleri olduğunu biliyordum. Beni tek başıma bir yere koyabilirlerdi ve ben de bir fare kadar sessiz olurum ve kimsenin onlarla akraba olduğumu bilmesine izin vermezdim. Ayrıca misafirleri geldiğinde tavan arasında gürültü yapıp varlığımı ele vermem konusunda endişelenmelerine de gerek kalmazdı. Bu herkesin yararına olur.

Giles ve Moriah uzaklaştılar, Giles'ın Moriah'ya söylediği sessiz sözleri anlayamıyordum ama ses tonundan rahatlatıcı sözler olduğunu anlayabiliyordum. Giles, Moriah için çok rahatlatıcı bir varlıktı. Nana, kızının böylesine harika ve mükemmel bir koca bulmuş olmasından her zaman gurur duymuştu.

İkinci seferde.

"Kimse seni orada istemiyor," diye tısladı Travis, beni korkutarak. Bana sinsice yaklaşmakta çok iyiydi.

"Yolunuza çıkmayacağım," diye fısıldadım, kendimi küçültmeye çalışarak.

Kolumun derisini başparmağı ve işaret parmağı arasında kavrayıp gözlerim yaşarana kadar sıkarken sessiz kalmak için dudaklarımı ısırardım. *Erkekler erkektir*, diye hatırlattım kendime, acıyla nefes alarak. Nana hep böyle derdi. Aynı zamanda onları kovalardı da. Ne kadar sert olabileceklerini fark eden tek kişi oydu.

Son savunma hattımı da kaybetmişim.

"Lütfen dur," diye fısıldadım, bağırarak Moriah'yı daha fazla kızdırmak istemiyordum.

"Hayır," diye yanıtladı Travis, ben çılgılık atmamak için elimi ağzıma kapatırken elini sıkıca kavradı. "Artık kimse seni kurtaramayacak, Iris."

"İstedığımız kadar eğlenebiliriz," diye ekledi Justin, ikizler beni kadar diğer tarafımda belirterek. Benden yedi yaş küçüklerdi ve benden daha küçük olduklarını daha dün gibi hatırlıyordum. Şimdi kesinlikle değillerdi. "Bak annemle babam senin yüzünden ne kadar üzgün. Hep ayak bağı oluyorsun."

Travis sonunda beni serbest bırakarak, "Iris tek başıma bir otelde kalırken bizim karavanda, annem ve babamla birlikte rastgele bir Konsey Üyesinin evinde kalmamız hiç adil değil," dedi. Kanım acıyla tekrar içeri hücum ederken nefesimi içime çektim.

"Evet, bu saçmalık. Anne! Anne! Neden bir otelde kalamıyoruz?"

"Yolda hallederiz," diye tersledi Moriah. "Ve Samuel Winston *rastgele bir Konsey Üyesi* değil. Daha saygılı olsaydınız, belki ikiniz de şimdiye kadar Avcılar *içinde* daha etkileyici konumlarda olurdunuz. Kendi oğullarımın böyle vasat sicillere sahip olmasının ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musunuz?"

Bu kesinlikle ikizleri susturdu. Onları vasat yapan şeyin ne olduğundan tam olarak emin değildim; bu konu genellikle havalandırma deliklerinde sohbet konusu olmazdı. Belki de Giles ve Moriah bu konu üzerinde çok sık düşünmek istemiyorlardı.

"Sen ve köpeğin karavanda seyahat etmek zorunda kalacaksınız, Iris," diye ekledi Moriah. "Kamyonda sizin için yer yok. Hadi gidelim."

"Sakın çuvallama," diye alay etti Travis kulağıma, sesi kimsenin duyamayacağı kadar kısıktı. "Senin var olmaman gerekiyor, unuttun mu? Eğer bir hata yaparsan seni *öldürürler*."

"Hayır, yapmayacaklar," diye fısıldadım belli belirsiz.

"Onlar yapmazsa, biz yapabiliriz," dedi Justin sessizce gülerek. Kardeşlerim hep böyle şeyler söylerlerdi, ninem bana onların sadece şamatacı olduklarını söylerdi. Sadece aşırı aktif hayal güçleri ve aptalca bir mizah anlayışları vardı.

Umarım haklısındır, Nana. Keşke beni rahatlatmak için burada olsaydın.

Ama o gitmişti ve ben Tilly dışında yalnızdım. Korkutucuydu ama aynı zamanda *gidiyordum*. Kısa bir süreliğine de olsa tavan arasından dışarı çıkıyor ve etrafımdaki dünyayı deneyimliyordum.

Nana, seni çok gururlandıracağım.

Bölüm 2

IRIS

Saatler süren yolculuğun ardından araç durduğunda sarsılarak uyandım. Tilly acıklı bir şekilde mızızlandı ve ben de ne kadar uzun zamandır yemek yemediğini düşünerek kendimi kötü hissettim. bir tuvalet molası. Umarım, nerede olalım, bu bizim son durağımızdı.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve nefes alış verişinden gelenin Giles olduğunu anlayabildim. Tilly patileriyle karavanın zeminine vurarak dışarı fırlarken Giles sıkıntıyla homurdandı.

"Umarım köpeğin kaçmaz, onu kovalamıyorum," diye homurdandı. "Burası senin durağın, Iris. Şehre bu kadar çok Avcı gelirken otel çok riskliydi. Annen, yani Moriah, burada olduğumuz süre boyunca kullanman için bir ev kiraladı. İki yatak odası var, böylece ikizler mola vermek isterlerse gelip kalabilirler."

Tedirgin bir şekilde başımı salladım, korku omurgamdan aşağı süzülüyordu. Kardeşlerimle yalnız kalmak istemiyordum.

Titreyen ellerimle karavanın etrafında beni merdivenlere götürecek bankı aradım, şimdi düşmemeyi umuyordum. Giles bileğimi tuttu, yarı destek, yarı çekiştirerek beni sert bir zemine indirdi ve hızla bıraktı.

Tilly elimi yalayarak yanımdan ayrılmıyordu, ben de kardeşlerimin seslerini takip ederek patikadan yukarı çıkarken düşmemek için yavaş ve temkinli yürüyordum. Nana burada olsaydı, orman yollarında yürürken yaptığımız gibi kollarını birleştirirdi ama bu bir daha asla olmayacaktı. Bu düşünce boğazımı sıktı ama şimdi ağlayamazdım. Zayıflık göstermenin sırası değildi.

Burası çok *gürültülü*ydü. Giles'ın evinin etrafı ağaçlarla çevriliydi ve televizyon açık olmadığında, çoğunlukla dışarıdaki ağaçların sallanma ve hışırtı seslerinin yanı sıra tavan arasından esen rüzgârın gıcırtilarını ve ısıklıklarını duyuyordum.

Burada tek duyabildiğim yakındaki yoldan gelen trafik sesiydi. Eşikte ayağım takıldı, yüzüstü düşmeden önce kendimi yakaladım ama en azından kimse fark etmemiş gibiydi. Merkezi havalandırma açıktı ve beynimin en arka kısmına iğne gibi batan bir vızıltı sesi çıkarıyordu. Tilly burnunu elime dayayarak hafifçe inledi, ben de tedirgin ve emin olamadan başının üst kısmını okşadım.

Tek istediğim tavan arasını terk etmektir. Şimdi, bu hedefler konusunda fazla hırslı olup merak ediyordum.

"Clara sana giysi ve atıştırmalıklarla dolu bir çanta hazırladı," dedi Moriah, yere bir şey gümbürtüyle düşerken. "Bahçenin etrafı çitle çevrili, hayvanını orada serbest bırakabilirsin. Şanslıysanız Denver'a dönme vakti geldiğinde sizi almaya geliriz. Çocuklar, hadi."

"Burada kalamaz mıyız?" Justin sızlandı.

"Hayır. Konseyin geri kalanını selamlamalı ve sonraki adımlar hakkında konuşmalıyız. Çocuklarımdan ellerinden gelenin en iyisini yapmalarını ve iyi bir izlenim bırakmalarını bekliyorum."

Onları harekete geçirmek için söyleyebileceği bir şey varsa, o da buydu. İyi bir izlenim bırakmak istedikleri için değil, benim değil de onların çocukları olduğunu iddia ettiği için kendini beğenmişlik yapma fırsatı verdiği için.

"Elbette anne," dedi Justin tatlı bir sesle, kapıdan çıkarken kolumdaki ağrıyan noktaya çarptı.

Moriah onlarla birlikte gitti ama kapı kapanmadı. Yalnız olup olmadığımı merak ederek tereddüt ettim.

Giles, "Kapıya bir yemek siparişi göndereceğim," diye mırıldanınca yerimden sıçradım. "Sakın bizi pişman etme sana duyduğumuz güvenden pişman etme sana Iris. Senin

Büyükanne artık seninle savaşmak için burada değil. Kapıyı arkamdan kilitle."

Bu tüyler ürpertici açıklamayla birlikte gitmişti.

Kapıya doğru ilerlerken her adımda önce kalçamı sonra dirseğimi bir yere çarparak kollarım ve bacaklarım titredi. Sonunda kapıyı buldum ve kilidin yerine oturduğunu hissedene kadar el yordamıyla ilerledim.

Keşke bana evin düzeni hakkında biraz bilgi verselerdi, çok yardımcı olurlardı. En son taşındığımda Moriah Giles'la evlenmişti ve büyükanneimin evinden taşınmıştık, ben de tavan arasına çıkmıştım. O zamanı bile hatırlayamıyordum ve büyükanneim bu alışık olmadığım yere alışmama yardımcı olurdu.

Şimdi, sadece ben vardım.

Daha önce hiç bastonum olmamıştı - bir keresinde bir filmde duyduğum için sessizce bir tane önermiştim, Nana onun yerine bana Tilly almıştı. Tilly'yi bir yardımcı olarak daha kolay hazmedebildiğini söylemişti. O sadece bir evcil hayvanmış ve benim hiçbir sorunum yokmuş gibi davranabilirmiş. Kendimi tanıdığım kadar iyi tanıdığım küçük alanda, bu iyiydi.

Keşke şimdi bir bastonum olsaydı.

Neyse ki, uzun yol boyunca dayanmaya çalışan tek kişi Tilly olmadığı için banyoya ilk ben girdim. Hemen yanındaki yatak odasını seçtim, çünkü gecenin bir yarısı oraya ulaşmak daha kolay olacaktı. Küçük evin diğer tarafında, mutfak bölümünün arkasında bir yatak odası daha vardı. Bahçe, görünüşte hiç bitki olmayan küçük bir meydandı - elimi ahşap çit boyunca tüm yol boyunca , bu yüzden en azından Tilly dışarıda güvende olacaktı.

Kendimi toparladığımda saat geç olmuş olmalıydı. Moriah'nın yere bıraktığı çantaya takıldım ve dizlerimin üzerinde halıya düştüm ama en azından Carla'nın benim için hazırladığı küçük atıştırmalık çantasını bulabildim ve yatmaya hazırlanmadan önce akşam yemeği için biraz patlamış mısır yiyebildim.

Tavan arasından çıkıp o duvarların dışındaki dünyayı keşfetme hayallerime rağmen, şu ana kadar filmlerde görüldüğünden biraz daha az heyecan verici olduğunu kanıtlıyordu. Aslında şu ana kadar neredeyse her yönden daha kötüydü. Ama tavan arasının her santimetrekaresinde Nana'nın anıları vardı ve bunlarla tekrar yüzleşmek zorunda kaldığımda nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

Çarşafklar evdeki yatağımın yıpranmış çarşaflarına kıyasla nişastalı ve rahatsızdı ve gece boyunca kamyonlar geçiyor gibiydi,

Her seferinde camlar takırdıyordu. Tilly neredeyse boynuma kıvrılmıştı, en az benim kadar rahatsızdı ve evde olsaydım bile fazla uyuyabileceğimden şüpheliydim. Beynimi kapatamıyordum.

Nana için bir cenaze töreni olacak mı? bile gitmeme izin verilmezdi. Moriah tavan arasında tek yaşamama izin verir miydi? Bunu istiyor muydum ki? Kör olmasaydım, belki de filmlerde hep yaptıkları gibi kaçıp yeni bir hayata başlamak için bu benim için fırsat olurdu. Ama kör olmasaydım, buna ihtiyacım olmazdı. Hatalı bir Avcı olmazdım ve annem beni çocuğu olarak reddetmezdi. Gitmek istemem için hiçbir sebep olmazdı.

Neyse ki ikinci gün televizyonun kumandasını buldum ve en azından evin rahatlatıcı arka plan sesini taklit edebildim. Ne yazık ki Giles yiyecek getirme konusundaki sözlerini unutmuş gibiydi ve ben de atıştırmalıkları elimden geldiğince idareli kullanıp ne kadar dayanabileceklerini merak ediyordum. Günler bu şekilde uzadı ve uyanık olmanın acımasız gerçekliğinden nefret ederek uyuyabildiğim kadar uyudum.

Kendimden nefret ediyordum. Hayatımda ilk kez gözetimsizdim. Gidebilirdim ve kimse beni bir daha bulamazdı. Ama bulamazdım. Muhtemelen doğrudan trafiğe girerdim ve hepsi bu olurdu.

"Aç kapıyı Iris," diye seslendi Justin kapıya yüksek sesle vurarak ve irkilmeme neden olarak. Tilly bu kargaşaya sinirlenerek homurdandı. "Anahtarı unuttuk."

Duştan yeni çıktığım için nemli saçlarımı hızla ensemden ayırdım ve üzerime tişört kollu, rahat, uzun bir elbise geçirdim. Zamanım olsaydı, odama dönüp bol bir kazak alırdım - kardeşlerimin yine beni sıkıştırma ihtimaline karşı cildim için ekstra bir koruma katmanı - ama burayı dolaşmam hala çok uzun sürüyordu ve onları kızdırma riskini almak istemedim. Kapıya doğru giderken kaval kemiğimi sehpanın köşesine vurdum ve ani keskin acı karşısında sessiz bir nefes aldım. Umarım, onlar yiyecek getirdi.

"Sonunda," diye homurdandı Travis, içeri girerken omzuyla bana vurdu. "Biraz oyun oynamak için konsolu buraya bağlayacağız. Orası çok sıkıcı, bir molaya ihtiyacımız var. Yolumuza çıkma."

"Ah. Doğru."

"Merhaba," dedi tanımadığım bir ses ve kapıyı kapatırken beni irkiltti. "Ben Lucas."

Elim kapının kolunda, heykel gibi donmuş bir halde dururken, Tilly koşarak gelip ayaklarımın dibine yerleşti. Buraya birini mi getirmişlerdi? Bunu neden yapmış olabilirlerdi ki? Kimsenin benim hakkımda bir şey bilmemesi ailemizin bir numaralı kuralıydı.

Daha önce hiç test edilmemişti. Beni sadece tavan arasının yasak olduğu evde saklamak kolaydı. Yine de Justin ve Travis'in ilk engelde yıkılmaları uzun sürmemiştir.

Nana onları hayal kırıklığına uğrattı.

"Merhaba," diye cevap verdim sonunda, kapıya doğru geri çekilerek. Tilly sessiz ve mutsuz bir sesle homurdanarak neredeyse ayaklarımın üzerine oturacaktı.

"Ona aldırma," diye Lucas'a talimat verdi Travis. "Gel, buraya otur. Ne oynamak istiyorsun? Iris, garip davranma. Lucas aileden biri. *Senin* ailen değil tabii ki."

Lucas rahatsız bir şekilde güldü ve kapıyı kapatabilmem için uzaklaştı. Üçü de kanepeye yerleşti ve ben ne yapmam gerektiğini düşünerek garip bir şekilde öylece durdum. Belki de gidip yatak odasında saklanmalıydım? Bu garip hissettirdi ve hepsinin yanından geçmem gerekecekti ve bu fikir utanç vericiydi.

Sonunda iki kişilik küçük yemek masasına doğru ilerledim ve koltuklardan birine oturdum. Hepsinin televizyona bakarak oturduğu kanepenin arkasındaydım ve belki de yeterince sessiz ve hareketsiz kalırsam varlığımı unutulardı. Tilly iç çekerek ayaklarımın dibine çöktü, görünüşe göre bir yabancıнын varlığımızdan ne anlam çıkaracağından benim kadar emin değildi.

Çocuklar kulağa korkunç derecede şiddet içeren bir oyunda karar kıldılar ve onlar oynarken kendimi olabildiğince küçülttüm - saatlerce oynamış gibi hissettim, ancak sormadığım sürece kontrol etmemin bir yolu yoktu. Ne yapmam gerekiyordu? Benim alanıma girmişlerdi ama yine de davetsiz misafir gibi hissediyordum. Midem o kadar yüksek sesle guruldarken yüzüm utançtan yanıyordu ki hepsi duymuş olmalıydı. Travis ve Justin'in, kuru et almak için kalkıp onlara varlığımı hatırlatırsam iyi tepki vermeyeceklerinden şüpheleniyordum.

"Pizza sipariş edelim mi?" Lucas gelişigüzel bir öneride bulundu. "Açlıktan ölüyorum."

"Elbette," diye dalgınca cevap verdi Justin, ardından o kadar kötü bir dizi küfür savurdu ki Nana'nın bunları duymadığına sevindim.

"Herkes ne istiyor?"

"Bizim için barbekü tavuk," dedi Travis. "Onun için endişelenmeyin."

"Herkes için sipariş veriyorum," dedi Lucas kesin bir tavırla. "Özür dilerim, adınızı unuttum."

Benimle mi konuşuyordu? Muhtemelen.

"Ben Iris," diye mırıldandım. Bir an sessiz kaldı ve ismimdeki ironiyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. İrislerimin benimle ilgili en kötü şeylerden biri olduğu kesinlikle gözümünden kaçmamıştı.

"Iris, ne tür bir pizza istersin?" Lucas nazıkçe sordu.

Daha önce hiç pizza yememiştim. Carla - ondan önce Margaret - ya da büyükannem yemeklerimi hep evde hazırlardı ve büyükannem her türlü fast food'dan şiddetle kaçınırdı. Ama filmlerden pepperoninin popüler bir seçim olduğunu biliyordum.

"Pepperoni?" Geçici olarak önerdim.

"Pepperoni'nin ne olduğunu nereden biliyorsun?" Justin alay etti. "Bizimkinden bir dilim alabilir, onun için özel bir şey sipariş etmenize gerek yok."

"Ben de pepperoni severim," dedi Lucas kolayca.

Onlar oyunlarına devam etmeden önce kısa bir garip sessizlik oldu ve popom uyuşmaya başladığında rahatlamak için koltuğumda biraz kıpırdandım. Tilly de benimle birlikte pozisyonunu ayarladı ve keşke kanepede oturuyor olsaydık da onu kucağıma çekip bir can simidi gibi sarılabilseydim diye düşündüm.

Biri kapıyı çalmadan hemen önce canlandı ve oda peynir kokusuyla dolmadan önce arka planda bazı hareketler ve konuşma mırıltıları vardı.

Gerçekten güzel kokuyordu. Midem yine gürültüyle guruldadı, her türlü yiyeceğe ama özellikle de kurutulmuş et ve cips olmayan herhangi bir şeye karşı çaresizdim.

Justin isteksizce, "Ben onunkini getiririm," dedi ve mutfaktaki tabakları indirdikten sonra bir tanesini önüme koydu.

"Al. Senin için hiç güzel bir şey yapmadığımızı söyleme."

"Justin, buraya kimseyi getirmemeliydin," diye fısıldadım, tabağın kenarını bulana kadar parmaklarımı masa üstünde gezdirdim.

"Lucas aileden biri. Senin hakkındaki dedikoduları zaten duymuştu," diye cevap verdi Justin umursamazca. "Konsey'in saçma sapan politikalarının ne kadar can sıkıcı olduğunu biliyorsun, değil mi Lucas? Onu hiç görmemiş gibi davran."

"Doğru," dedi Lucas rahatsız bir şekilde ama kardeşlerimin onun ses tonunu anladığından emin değildim.

"Bir dahaki sefere uzun kollu giy," diye ekledi Justin, kolumdaki çürüğe dokunup yüzümü buruşturarak. "Çok beceriksizsin, bu çirkin görüntüyü görmek istemiyoruz."

Dişlerimi sıktım, ona zaten verdiğim tepkiden daha fazlasını vermeyi reddediyordum.

"Gölgeler âlemine iltica eden avcılardan birini *bulan* Lucas'tı, onu tanıdı ve hemen rapor etti," dedi Travis rahat bir ses tonuyla ve tüylerim diken diken oldu. Bu ses tonundan hiç iyi bir şey çıkmazdı. "Onu görmemize izin verilmedi ama umarım yakında görürüz. Gölgeler âleminin onun için nasıl bir yer olduğunu bilmek isterim. Sen istemez miydin Iris?"

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye cevap verdim sonunda sessizlik uzayınca. Gölgeler âlemi hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece son aylarda aşağıdan bize karşı bir tür savaş yürüttüklerine dair duyduklarım vardı.

İçine doğduğum aileye dayanan doğru varsayım, gölge diyarının kötü olması gerektiği idi çünkü orada Gölgeler yaşıyordu ve onlar tüm Avcıların öldürmek için eğitildiği canavarlardı.

Ama bu varsayımı aklımda tutmakta her zaman zorlandım.

İnsanlara gelince, karşılaştığım Avcılar oldukça canavardı.

"Onu teşhis edip hemen ihbar etmen çok iyi oldu, kardeşim," diye ekledi Travis. Lucas'ın sırtına vurmuş gibi bir tokat sesi duyuldu.

"Gerçekten bir şey değildi," diye cevap verdi Lucas, sesi neredeyse utanmış gibi çıkıyordu, bu garipti. Ninem bana hep kahraman Avcılar ve kötü Gölgeler hakkında hikâyeler anlatırdı; Lucas da böyle bir keşif yaptığı için kendisiyle gurur duyardı herhalde?

Travis, "Evet, bu büyük bir olaydı," diye uyardı. "O iltica eden avcı gibi avcılarını ibretlik hale getirmeliyiz. Avcıların biraz dürüst olduğu günlerde yaptıkları gibi o fahişeleri kazıkta yakmalıyız. Anneme yapmaları gerekenin bu olduğunu söyledim ama görünüşe göre önce onunla tatlı tatlı konuşmak istiyorlar. Ondan bilgi almaya çalışacaklar. Hiçbir şey hatırlayamıyor bile."

Birden midemin bulandığını hissettim, ama elimdeki tabağın etrafını belli belirsiz yokladım ve parmaklarımı erimiş peynire batırdım. Biraz daha uğraştıktan sonra, kabuk olduğunu düşündüğüm şeye ulaştım, ancak nasıl hareket ettirmeye çalışırsam çalışayım her yöne savruluyor gibi görünen pizza parçasını tutmak hala inanılmaz derecede zordu.

"Girebilir miyim?" Lucas endişe verici bir şekilde yaklaşarak sordu.

"Elbette," diye ciyakladım, içgüdüsel olarak irkildim.

Uzun bir aradan sonra elimi nazikçe kavradı ve pizzayı parmaklarımın arasına girecek şekilde bükmemeye yardım etti.

"Daha kolay mı?"

"Evet, teşekkür ," diye cevap verdim beceriksizce.

Justin inledi; küçüklüğünden beri çıkardığı ve Travis'ten ayırt edilmesini kolaylaştıran kendine özgü bir sestir bu. "Sinir bozucu olma, Iris."

"Tamam. Özür dilerim."

Ancak oyunlarının sesi yeniden başladığında pizzayı ağzıma götürüp ucundan ihtiyatlı bir şekilde ısırdım.

Ve, *oh*. Muhteşemdi. Nana'nın ızgara peyniri ile Carla'nın spagettisinin birleşimi gibiydi ama bir şekilde daha iyiydi. Ve onlar benim *en sevdiğim* iki yemektir.

"Beğendin mi Iris?" Lucas odanın diğer tarafından seslendi.

"Evet, teşekkür ederim." Heyecanla başımı salladım, minnettar olduğumu bilmesini istiyordum.

Tilly başını kucağıma yaslamış, yüksek sesle kokluyordu ama onu hasta edip etmeyeceğini bilmediğim için tabağı başka bir yere koydum. Üzülmektense güvende olmak daha iyiydi.

"Kamyonetin arkasında birkaç bira var," dedi Justin, ön kapıdan çıkarken yanımdan geçerken. "Durdur şunu. Gidip getireyim."

Bunu nasıl ele geçirmişti ki? İkizler sadece on dokuz yaşındaydı.

"Eminim Iris odasını geri istiyordur-" Lucas başladı. Saat kaçtı ki? Geç oluyor gibiydi ama oynayacakları daha çok oyun varmış gibi görünüyordu.

"Hayır, muhtemelen arkadaşlık ettiği için minnettardır. Bütün gün burada tek başına oturuyor," dedi Travis açık açık.

"Doğru," diye cevap verdi Lucas yavaşça. "Iris, köpeğini dışarı çıkarmamı ister misin?"

Neden bana bu kadar nazik davranıyordu? Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. "Yapabilirim-" diye başladım, ayağa kalkmak için hareket ettim.

"Yapamayacağını düşünmedim, sadece benim isteyip istemediğini merak ediyordum. Zaten burada, sürgülü kapının yanındayım."

"Oh tamam. O zaman, evet, lütfen. Tilly, dışarı."

Kapı açıldığında hemen tırısyla uzaklaştı, bu da muhtemelen dışarı çıkmayı beklediği anlamına geliyordu çünkü başka türlü çok hızlı hareket etmiyordu. Yemeğimi bitirdim, dışarıdan gelen serin esintiyle biraz daha kendime yaklaştım.

"Kahretsin, annem arıyor. Bunu alsam iyi olacak," dedi Travis, ayak sesleri bahçeye doğru yönelirken.

Lucas boğazını temizledi ve hiç tanımadığım bir adamla bir odada yalnız olduğumu fark ettim.

"Yani, sen onların kız kardeşisin. Değil mi?" diye sordu sessizce. "Sana bunu söylediler mi?"

"Hayır."

"Oh." O zaman nasıl bilebilirdi?

"Siz üçüzlere benziyorsunuz," diye ekledi Lucas. "Onların kız versiyonu gibisiniz."

"Oh. Bunu bilmiyordum." Ninem zaman zaman genlerinin ne kadar güçlü olduğundan bahsederdi ama hiçbir zaman üçümüzün birbirine benzediğini açıkça söylememişti. Bunun beni üzeceğini bildiği için mi böyle yaptığını merak ettim.

Görünüşe göre ben de böyle hissediyordum ama nedenini tam olarak anlayamıyordum. Elbette, onlar benim kardeşimdi. Ama nefretin ne olduğunu anlayacak yaşa andan beri benden nefret ediyorlardı. Bu beceri onlara aileleri tarafından açıkça öğretilmişti.

"Giles annenle evlendiğinde, ilk evliliğinden bir bebeği olduğuna dair aile içinde bazı söylentiler vardı. Onları hatırlıyorum. Ama sanırım çocuk olmayınca herkes bunu unuttu. Seni bir sır olarak saklamayı başarması çılgınca... Anlaşma görüşmeleri ve Gölge Avcısı evliliği ihalesini kazanıp sonra da her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdıktan sonra Moriah epey kötü bir şöhrete sahip oldu."

"Bu konuda gerçekten bir şey bilmiyorum. Eminim Moriah'nın üzerinde çok fazla baskı vardır," diye zayıfça önerdim.

"Ona anne demiyor musun?"

"O benim yapmamamı tercih ediyor. Herkes için en iyisi bu. Eminim kör olduğumu fark etmişsindir. Avlanamayan bir Avcı ne işe yarar ki?" Moriah ve Giles'in yıllar boyunca bana pek çok kez söylediği sözleri tekrarlayarak sordum. Nana bile bir ya da iki kez söylemişti ama hemen ardından kendini kötü hissediyordu.

"Öyle deme," diye mırıldandı Lucas huzursuzca, kardeşlerim odaya geri dönüp Tilly gürültüyle kabındaki suyu yudumlarken sessizliğe gömüldü.

Justin birayla döndü ve zaten acı verici olan akşam, içkiler aktıkça belirgin bir şekilde daha da kötüleşti. Neyse ki, hepsi beni yalnız bırakmaktan memnundu ve pizzanın tadını çıkarmam gerekiyordu, bu yüzden tamamen kötü değildi.

Ama *korku*... son birkaç saatin bana getirdiği bu yepyeni korku beni felç etmişti. Birisi benim var olduğumu ve annemin kim olduğunu biliyordu. Bu bilgi artık tüm dünyaya yayılmıştı ve tüm hayatım bu garip adamın insafına kalmış hissediyordum.

Dehşet vericiydi. Ve yine de, garip bir şekilde, heyecan vericiydi. Hiç değilse hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı, ömrümün sonuna kadar tavan arasında tek başıma kilitli kalsam bile.

Birisi var olduğumu biliyordu.

Bölüm 3

DAMEN

"Ruvyn!" Onu omzundan alkışlamak için koridora doğru adım atarak seslendim. "Neredeydin sen? Yıllar oldu!"

"En fazla aylar. Abartıyorsunuz, Majesteleri," diye cevap verdi. başını hafifçe alaycı bir şekilde eğerek.

"Elbette, bundan daha uzun zaman oldu." Beynimi yokladım, en son ne zaman uzanıp şarap içtiğimizi ve hayatın anlamını tartıştığımızı düşünmeye çalıştım.

"Yeni gelenler taşındığından beri ziyaret . Son zamanlarda akademik alanda işler çok yoğun. Bugünlerde mahkemeyi sık sık ziyaret lüksüm yok."

"Saçmalama, her zaman sadece gece için gelebilirsin. Bu yolculuk için özel bir neden var mı?"

"Gölgeler ve Avcılar arasındaki tarih üzerine çok fazla teorik araştırma yapıyorum. Sanırım son zamanlarda burnumu kitaplarıma gömmek yerine sarayda biraz zaman geçirmem ve onları kendi gözlerimle görmem gerektiği aklıma geldi."

"İyi fikir, sizi baldızımla tanıştırayım. Yemekten sonra benimle salonda oturun, ben de biraz şarap getireyim."

"Ben de bu sefer başım ağrımadan çıkabileceğimi düşünüyordum."

"Başın için bu kadar endişeleniyorsan sana her zaman çay getirebilirim."

Güldü. "Hayır, hayır, ben burada, sarayda sakladığınız iyi şarabı istiyorum."

"O halde bunu alacaksın," diye ona güvence verdim. Bir soyluya göre Ruvyn biraz kaba saba biriydi ve kendini fazla ciddiye almazdı. Bu saray mensupları için ferahlatıcı bir değişiklikti. Pek çok soylu gibi ikimiz de eğitimimizi tamamlamak üzere Itrodaris'e gönderilmiştik ama ben izin verilir verilmez oradan ayrılırken, Ruvyn orada kalmış ve bir bilgin olarak hayatını sürdürmüştü.

Onu yakından izledim ve her zamanki kadar rahat görünmediğini fark ettim. "İyi misin?"

"İyi, iyi," dedi umursamazca, kendinden bahsetmekten her zaman nefret etmiştir. "Yemekten sonra görüşürüz. O zaman doğru dürüst konuşabiliriz."

"Beni kardeşimle birlikte yüksek masaya terk edeceksin, değil mi? Yine de her zaman bize katılabilirsin - benim değerli misafirim olursun."

"Ah, ne kadar da acı çekiyorsun," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Ruvyn, çoktan uzaklaşmıştı. Bu teklifin bir parçası olmak istemeyeceğini zaten biliyordum. Yüksek masada oturmak Ruvyn'in hoşuna gitmeyecek kadar fazla dikkat çekecekti.

Aslında biraz acı çektim, diye içimden homurdandım, Allerick ve Ophelia çoktan görkemli girişlerini yapıp yerlerini aldıkları için yüksek masaya geç kaldım. Ben tek bağımayken her akşam böylesine mutlu bir çiftin yanında oturmak berbat bir deneyimdi. Gidip uzun masalardan birine oturmayı ve bir arkadaşımınla sohbet etmeyi tercih ederdim ama Allerick bunun iyi bir görüntü olmayacağını söyledi.

Allerick çiftleştigi, evlendiği ve çocuk doğurmaya niyetli olduğu için tahta oturma ihtimalim yok denecek kadar azdı ama henüz sıfır değildi. Hâlâ kraliyet mensuplarının sahip olması beklenen mülayim, zararsız saygınlık yanılsamasını sürdürmek zorundaydım.

"Bakın sonunda kim bize katılıyor," diye homurdandı ağabeyim.

Ophelia bana gülümsedi, her zaman açık ve arkadaş canlısıydı ve görünüşe göre huysuz kocasının ruh halinden . "Merhaba, Damen. Günün nasıl geçti?"

"Her zamanki gibi," diye cevap verdim, kendime bir kadeh şarap doldururken. Günlük alışkanlıklarım konusunda pek tutarlı değildim. "Seninki nasıldı?"

Ophelia hafifçe nefes verdi, gülümsemesi gergindi. "Peki."

Allerick'in başının üstünden bakışlarıyla karşılaştım ve bunun aslında gününün iyi geçmediği anlamına geldiğini anladım. Soren ve Astrid'in onu geri getirmek için gösterdikleri tüm çabalara rağmen Verity hâlâ insanlar âleminde sıkışıp kalmıştı. Mahkemenin normal şekilde işlemesi gerekiyordu ama Verity'nin yokluğunun yarattığı gerginlik, çoktan uzaklaşmış olmasına rağmen kesinlikle hissediliyordu.

Allerick bunu asla kabul etmezdi ama bazen eski Avcıların buraya yerleşmesine yardım etmek ve insan diyarındaki Gölgeler ile Avcılar arasındaki düşmanlıkların hassas bir şekilde durmasını sağlamak arasında biraz boyundan büyük işlere kalkışıp kalkışmadığını merak ederdim. Burada işleri yürütme şeklini onaylamayan ve devrildiğini görmekten mutluluk duyacak olan Gölgeler de vardı. Güç depoları, yüzyıllardır yaptığımız gibi insan korkudan beslenmek yerine diyarın sadece onlara bel bağlamasından dolayı yavaş ama istikrarlı bir şekilde tükeniyordu.

Verity burada olsaydı, her şeyi "boktan bir gösteri" olarak tanımlardı.

Ve geri dönecekti. Geri döneceğini biliyordum. Eğer herhangi bir eski Avcı, aptalca seçimleri yüzünden eşine cehennemi yaşatmak için insanlar âleminde geri dönmenin bir yolunu bulacaksa, bu Verity olurdu.

Allerick iyi bir hükümdardı ama henüz keşfedilmemiş bir bölgedeydi. Ve gururluydu - belki de bildiğini sandığı kadar çok şey bilmediğini kabul etmek onun için çok zordu. Daha fazla yardım etmeyi teklif ederdim ama zaten kimse benim fikirlerimi istemezdi. Hiçbir şey bilmiyordum.

Ophelia her zamanki gibi yemek boyunca sürekli sohbet etti, çoğunlukla da dedikodu yaptı ki bunu takdir ettim. Hiçbir saray dedikodu olmadan yönetilemezdi, dünyanın düzeni böyleydi. O da Verity için duyduğu endişeden uzaklaşmak istiyordu ve ben de bu konuda yardımcı olmaktan mutluluk duyuyordum.

"Sizi arkadaşım Ruvyn ile tanıştırebilir miyim?" Yemeklerimizi bitirirken Ophelia'ya sordum. "Itrodaris'ten ziyarete geldi - sanırım Gölgeler ve Avcılar arasındaki tarihsel ilişkileri inceliyor."

"Ooh, evet, lütfen. Onunla tanışmayı çok isterim." Ophelia -her zamanki kadar parlak olmasa da- gülümserken Allerick kaşlarını çattı, her türlü sosyal etkileşimden rahatsız olmuştu. Krallığın hükümdarı olarak başkalarıyla sohbet etmekten bu kadar az keyif almanın gerçek bir sorumluluk olduğunu hayal ettim.

Kürsünün birkaç basamağını indikten sonra Ruvyn'e el salladım ve o da hemen başını eğerek baldızıma baktı.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Majesteleri."

"Bütün bunlarla uğraşmamıza gerek yok. Bana sadece Ophelia diyebilirsiniz."

"Yine de yapmamanızı tavsiye ederim," diye mırıldandı Allerick nefesinin altında. Çok dramatikti. Sonunda bana katlanacak bir eş bulduğumda, onun yarısı kadar bile zorba olmayacaktım.

Ophelia dikkatini Ruvyn'e vermeden önce kıskanç canavar kocasına sevgiyle gözlerini devirdi. "Damen çalışmalarınızdan bahsetti, kulağa çok ilginç geliyor. etmek için çok fazla kanıtınız var mı? Fazla kanıt olmadığını sanıyordum."

"Düşündüğümüzden daha fazla. Daha önce doğru yerlere bakmıyorduk, ancak alanı daralttık ve bazı yeni ve umut verici kayıtlar bulduk. Ne yazık ki topladığımız şeylerin çoğu yüzyıllardır kullanılmayan dillerde, bu yüzden çeviri zor oluyor. Yine de imkansız değil," diye ekledi aceleyle, sanki görevinden kovulacağından endişeleniyormuş gibi. "Yakında bir yolunu bulacağımıza eminim."

"Ne kadar heyecan verici!" Ophelia öyle içten bir ilgiyle bakarak cevap verdi ki Ruvyn'in memnun görünmemesi imkânsızdı. Teşvik edici olmakta son derece başarılıydı.

"Her neyse, şimdi bir şeyler içmeye gidiyoruz," diye araya girdim çünkü Allerick şikâyet etmenin eşiğinde görünüyordu. "Sen de bize katılabilirsin elbette."

"Bir dahaki sefere," dedi kardeşim umursamaz bir tavırla, çoktan karısına uzanmıştı bile. "Akşamınızın tadını çıkarın."

"Bir ara seninle tekrar konuşmak isterim!" Ophelia omzunun üzerinden seslendi, Allerick bir kolunu beline dolayıp onu yerden kaldırarak uzaklara götürürken gülüyordu.

"Beklediğim gibi biri değil," diye itiraf etti Ruvyn, benim odama doğru ilerlerken yanıma geldi.

"Hayır mı? Ne bekliyordun ki?" Avcı kraliçenin kardeşimle evlenmek için ilk kez buraya geldiğinde ne beklediğimi hatırlamaya çalıştım. Korkmuş, diye düşündüm. Hiç böyle olmamıştı.

"Daha sessiz, sanırım. Daha bastırılmış. Araştırmalarımın edindiğim izlenim oldukça utangaç ve çekingen oldukları yönünde."

Meera, belki. Diğerlerini bu şekilde tanımlamazdım. Austin dikkat çekmeden gerçekten yok olabilir.

"Bunun adil bir değerlendirme olduğunu söyleyemem. Eski Avcılar, herhangi bir Gölgeler grubu kadar farklı mizaçlara sahipler."

"Evet," diye dalgınca cevap verdi Ruvyn, kısa bir süre sıkıntılı göründükten sonra silkindi.

Misafir odamda bir tepsi şarap ve kek çoktan hazırlanmıştı, ateş ise ızgarada kısık ve sabit bir şekilde yanıyordu.

"Gel, gel. Otur," diye ısrar ettim ve biraz daha odun atmak için ateşe doğru yöneldim. Bu gece hava onu kullanmayı gerektirecek kadar serindi.

"Ee," diye başladı Ruvyn şarabı doldururken. "Söyleyin bana, krallığın Veliaht Prensi, eski Avcınız nerede?"

Güldüm. "Görünüşe göre bir tane bulmayı başaramadım."

İtiraf etmeliyim ki bu biraz canımı yaktı. Hem Gölge kadınlarla hem de Avcı kadınlarla, kimse benimle ne yapacağını bilmiyor gibiydi, ki bu çok saçmaydı çünkü bir partnerden beklentilerim çok azdı. Neşeli kişiliğime rağmen beni en azından bazı zamanlar ciddiye alan, unvanımdan korkmayan ya da Allerick'e zirve için asla meydan okumayacağım için hayal kırıklığına uğramayan ve günün birkaç saati amını yalamama izin veren birini isterdim. Bunu istemek gerçekten çok mu fazlaydı?

"Bu nasıl olabilir? Söylentilere inanılacak olursa, *Lindow Dükü* bir Avcı gelin bulmuş. Eş. Onlara ne diyorsanız artık. Eğer o başarılı bir şekilde kur yapabildiyse ve sen yapamadıysan, konuşma yeteneklerin ne kadar kötü?"

"Beni yaraladın-Theon benden çok daha düşünceli ve gizemli. Hiç şansım yoktu." Düşünceli ve gizemli, ama aynı zamanda bir şekilde şimdiye kadar karşılaştığım en dramatik Gölge. Belki de rolüm sayesinde sahip olduğum yaşam tarzı ve şöhret bir anda elimden alınsaydı ben de öyle olurum. "Ayrıca, Theon ve Verity neredeyse birbirleri için yaratılmış gibiler; onları bir arada görseydiniz, birbirlerinden başkasının onlar için olamayacağını anlardınız."

Muhtemelen Verity'nin kayıp olduğunu henüz bilmiyordu ve bunu açıklayan kişi olmak istediğimden emin değildim. Kuşkusuz Theon'un tutuklandığı haberi çok yakında yayılacaktı.

"Peki ya buraya taşınan diğer tüm eski Avcılar?"

Bana uzattığı kadehi kabul ederek omuz silktim. "Buraya geldiklerinde romantik bir bağ kurulup kurulmayacağını görmek için hepsiyle konuştum ama kismet değilmiş."

Elbette biraz sinir bozucuydu. Ne yazık ki, benimle ilgili bir şey herkesin beni ciddiye almasını zorlaştırıyor gibiydi ve bazı eski Avcıların unvanımdan dolayı gözlerinin korktuğundan şüpheleniyordum. Belki de Soren ve kardeşlerim gibi daha ciddi ve sert olmalıydım, bu bir eşi cezbetmede işe yarıyor gibiydi.

Yine de, eşleriyle paylaştıkları türden bir dinamik benim için asla işe yaramazdı. Hepsi geride durup eşlerinin parlamasına izin vermekten memnundu ve ben bu konuda asla başarılı olamadım. Ben de ilgiyi severdim. *En çok ilgiyi ben seviyor olabilirim.*

Ayrıca, başlık konusunda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Allerick ve Ophelia kendi varislerini doğurana kadar olmaz.

Bu gerçekleştiğinde hissedeceğim kıskançlık dayanılmaz olurdu. Miras sıralamasındaki yerimi kaybettiğim için değil, kendi çocuklarımın olmasını her şeyden çok istediğim için. Benimkilerin bana olduğundan çok daha eğlenceli ve ilgili bir baba olurum.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Ruvyn sordu, sesi aldatıcı bir şekilde hafifti. "Birini bulamamış olman mı?"

"Neden sordunuz?" Oturdum ve arkamı şezlonga yasladım. "Sen de bekârlığın ağırlığını hissediyor musun?"

Şarabından bir yudum alarak homurdandı. "Belki biraz. Eğer yatağında birini istiyorsam... Bu hiçbir zaman sorun olmadı. Ama şu anda aradığım şey arkadaşlık. Aynı zamanda, Itrodaris zorlu bir metres - bir işten çok bir yaşam tarzı. Sürekli meşgulüm ve bir eşe ihtiyaç duyabileceği zamanı sunabileceğimden emin değilim."

"Belki de sadece meşgul ve kendi işlerini yapmaktan memnun bir eş bulmanız gerekiyordur. Gerçi ne zaman buluşma fırsatınız olur, hiçbir fikrim yok."

Ruvyn kabaca güldü, kolunu kanepenin arkasına sarkıttı, kadeh parmaklarının arasında gevşekçe sallanıyordu. "Senin sorunun tam tersi, değil mi? Bolca zamanınız var. Belki de günlerinizi meşgul edecek bir şeyler size iyi gelecektir, özellikle de sürekli mutlu çiftlerle çevriliyse."

Homurdandım. "Hayatıma stres *katmamak* varken neden stres katayım ki?"

Hayat her zaman kolay ve keyifli olmalıdır. Zorlayıcı olmamalıdır. Karmaşık olmamalıdır. *Yavaş* olmalı. Ben bir inanç gölgesiydim ve en değer verdiğim şey de buydu.

"Hiç sıkılmıyor musun?" Ruvyn merakla sordu. "Itrodaris'teki gençlik günlerimizde bile senin hakkında hep bunu merak etmişimdir. Kesinlikle hiçbir şey yapmama yeteneğin gerçekten eşsiz."

"Bazen sıkılıyorum," diye cevap verdim, biraz da savunmaya geçerek. "Ama sıkıldığımda kendimi eğlendirmenin yollarını buluyorum."

Kabul etmek gerekir ki, bugünlerde herkes aşık olmak gibi şeylerle sürekli meşgul olduğu için bu artık eskisinden daha zordu.

Çok kaba davrandılar.

"Eminim öyledir," diye güldü. "Hayatının nasıl olduğunu anlayamıyorum Damen. Krallıktaki çok az Gölge bu kadar boş zamana sahip olduğunu hayal edebilir."

"Bu muhtemelen doğru, ama sarayda değil," diye belirttim. "Burada bol miktarda tembel Gölgeler var, ben de onlardan biriyim. Söylesenize, krallıktaki yeni gelişmeler Itrodaris'te nasıl karşılandı? Eski bir Avcı kraliçeye sahip olmak konusunda herhangi bir fikirleri var mı? Ya da eski Avcı sakinlerinin akınına?"

Allerick ve Ophelia diyarı biraz gezmişlerdi, ben de canım istediğinde onlara eşlik etmişim ama gelenek olduğu üzere gittikleri her yerde soylu evler tarafından ağırlanmışlardı. Ophelia o kalabalıkta birkaç temkinli bakış almıştı, bu yüzden daha geniş halk kitleleri arasındaki görüşlerin de aynı şekilde karışık olduğunu hayal ettim.

Ruvyn bana öyle bir baktı ki, kısa bir an için kendimi çok yabancı hissettim. Garip bir duyguydu. "Sadece bir kez daha beslenebilmek istiyorlar Damen. Bunu kolaylaştırmak için sarayda çok ilginç konuşmalar yapıldığına eminim. Gölge ve Avcı olmanın ne anlama geldiği ve her ikisinin de geleceğinin nasıl olacağı hakkında felsefi sorular sorulduğuna eminim. Ancak gölge âleminin günlük dünyasında, Gölgeler sadece güvenli bir şekilde beslenmek ve enerji depolarının değerli rezervlerinden yararlanmayı bırakmak istiyorlar - birçoğu için depoları kullanmak gururlarını zedeliyor. Çoğu Gölge kraliçenin kim olduğunu pek umursamaz."

Başımı salladım, şarabımdan uzun bir yudum aldım ve sarayda önemli olanın çoğu zaman diyarın geri kalanında hiç önemli olmadığını hatırlatan bu çok ihtiyaç duyduğum hatırlatmayı takdir ettim.

"Neden ziyaret etmiyorsun?" Ruvyn kendi kadehinden bir yudum alarak önerdi. "Kendin gör. Beni çok meşgul olduğunuza ikna edemezsiniz - zaten bolca vaktiniz olduğunu itiraf ettiniz."

Güldüm. "Doğru, kendimi ele verdim. Itrodaris'in benim için mutsuz anılardan başka bir şey barındırmadığını biliyorsun."

"Yalancı," diye alay etti Ruvyn. "Sen her zaman çok yetenekli bir öğrenciydin Damen. Geniş bilgin ve hafızanla tüm bilginleri etkiledin. Sen sadece tembelsin."

"Yine başlama," diye homurdandım ve koltuğuma çöktüm. "Tek duyduğum ne kadar tembel olduğum. Bu egom için son derece kötü."

"Egonuz gayet iyi dayanıyor gibi görünüyor."

"Ne sana ne de kardeşlerime teşekkür ederim," diye güldüm. "Ben basit, etkileyici olmayan bir Gölge'yim, ilgi çekmek için hiçbir şey yapmamasına rağmen ilgi çekmeyi arzulayan biriyim. Bunu anlamak herkes için bu kadar zor bir kavram mı?"

Ruvyn kızgınlıkla başını salladı. "Sen zeki ama tembel bir prens çocuğusun. Muhtemelen bir gün peşini bırakmayacaktır."

Yüksek sesle esnedim, yatağında uzandım ve kahvaltıda uyumayı tercih etsem kimsenin gerçekten umurunda olup olmayacağını merak ettim. Öte yandan, Allerick sırf bir şeyi kanıtlamak için içeri dalabilir ve beni boynuzlarımdan tutup dışarı sürükleyebilirdi. Orada olmak zorunda olmadığım ve sohbete katacak hiçbir değerim olmadığı halde bu tür toplantılara katılmam konusunda her zaman çok acımasızca sinir bozucuydu.

Ugh. Bir an önce bitirmek en . En azından çay sıcak ve et taze kavrulmuş olurdu.

Odamdan çıktığımda Soren kuru bir sesle, "İşte geldi," dedi ve onu Astrid'le birlikte koridor boyunca kahvaltı salonuna doğru yürürken buldum. "Gece geç mi yattın?"

"Dün gece Ruvyn ile birkaç kadeh şarap içmiş olabilirim. Sarayı o kadar nadir ziyaret eder ki, ziyaret etmemesi kabalık olurdu."

Yollarımız nasıl ayrılmıştı? Hafızam biraz bulanıktı ama doğru hatırlıyorsam onu Itrodaris'te ziyaret edeceğime söz vermiştim. Belki bir gün yapardım, ama bu çok çaba gerektirecek gibi görünüyordu. Kraliyet ailesinin bir üyesi olarak yönetimle görüşmem beklenirdi. Hepsi çok sıkıcı olurdu.

Soren etkilenmemiş görünüyordu, ancak her zaman etkilenmemiş görüldüğü gerçeği nedeniyle bu etki biraz azalmıştı. "Evet, Itrodaris bilginlerinden çok şey bekliyor. Ruvyn için ara vermenin zor olduğuna eminim."

Bu sivri bir yorum gibi geldi, ancak bazı şeyleri yanlış anlamış olabilirim.

"İkinizin arasında ne var ne yok?" diye sordum. "Son zamanlarda herhangi bir kurtarma görevine gittiniz mi?"

"Verity'nin hâlâ insanlar âleminde olduğunu unuttun mu?" Soren sabırsızlıkla sordu.

"Hayır, tabii ki hayır," diye cevap verdim suçlulukla. Bunu hiç unutmamıştım; onun için endişeleniyordum ama aynı zamanda geri döneceğinden de emindim. Theon onun gitmesine izin vermeyecekti, onu çok seviyordu.

Bunu başaramazsa Astrid, Verity'yle arasına giren herkesi öldürecek ve Verity'yi kendisi geri getirecekti. Her şeyin yolunda gideceğinden emindim.

"Bizim için kolay bir zaman değil Damen," diye Soren.

"Kahraman ben olabilirim. Beni kurtarılması gereken genç kızlara yönlendirin, ben de bu işi sizin üstünüzden alayım." Soren'e en çekici gülümsememi verdim ve o da bana düz bir bakışla karşılık verdi.

"Onları bulmak işin büyük kısmı," diye karşılık verdi Astrid. Bazen benden pek hoşlanmadığı izlenimine kapılıyordum, ki bu son derece saçmaydı çünkü çok iyi bir arkadaşım ve alemdeki herkes bunu biliyordu.

"Yardım edeceğim," dedim, bu kez daha ciddi bir şekilde. "Zaten yardım ediyordum. Theon'a. Hatırladın mı?"

Soren yüzünü buruşturdu ama cevap vermeyi reddetti. Ne şu anda ne de hiçbir zaman Theon'dan pek hoşlanmamıştı. Onları kahvaltı salonuna kadar takip edip yerime otururken ayaklarımı hafifçe sürüyordum, bugünün soğuk gerçekliği yerine dün gecenin neşeli unutkanlığına dönebilmeyi diliyordum.

Bölüm 4

IRIS

T Oturma odası berbat kokuyordu.

Çocukların hepsi dün gece yine buraya gelmişlerdi - bu sefer daha fazla birayla - ve uykularında en iğrenç şekilde terliyor gibiydiler. Ayrıca hayatımda hiç duymadığım kadar horluyorlardı ve yatak odasında olmamıza rağmen Tilly ile benim bir saniye bile uyuyabildiğimizi sanmıyordum.

İkizlerin diğer odada uyuması gerekiyordu ama görünüşe göre hepsi berbat oyunlarının ortasında sızıp kalmışlardı. Televizyon bütün gece rahatsız edici sesler çıkarmıştı.

Lucas bu sefer taco getirmişti. Taco'yu mu yoksa pizzayı mı daha çok sevdiğime karar veremiyordum, her şey çok lezzetliydi. Tavan arasına geri döndüğümde bu gezideki yemekleri özleyecektim.

Mutfakta olabildiğince sessizce dolaştım, kendime bir bardak su almak için tezgahın üzerinde ilerledim. Ne zaman gideceklerdi? Elbette Moriah bir ara onları çağıracaktı.

Sürgülü kapı mıydı o? Durakladım. Belki biri çoktan uyanmıştır? Tilly'nin pençelerinin yere vurduğunu duydum, yani en azından gitmeye hazırlanıyordu.

Dışarıda. Bardağı alamadan bir el ağzımı kapattı ve çığlığını bastırdı.

"Şşş, sadece konuşmak istiyorum. Sorun yok," diye fısıldadı Lucas ısrarla. "Sadece konuşmak istiyorum. Bağırma."

Çırpınmama rağmen hiçbir şey olmamış gibi tek koluyla beni belimden tutup kaldırdı ve elini ağzımın üzerinde sıkıca bastırdı. Arkamızdan bir kapı kapandı ve boş yatak odasında olduğumuzu tahmin ettim.

"Sadece konuşmak istiyorum. Lütfen çığlık atma," diye yalvardı Lucas, beni nazıkçe yere bırakıp elini yavaşça yüzümden çekti. "Bunun bir faydası olmayacağını biliyorsun, kardeşlerin yardımına gelmeyecektir."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Kendimi toparlamak için sağa sola bakınırken homurdandım. Lucas'ın kapının önünde durduğundan emindim ama aramızdaki mobilya parçasını tutarak bir şifonyerin yanına doğru ilerledim.

"Bana inanmayacağınızı ve bunun çılgınca geleceğini biliyorum ama gerçekten size yardım etmeye çalışıyorum. Konsey'in düşündüğü seçeneklerden biri bir portal açmak ve Verity'nin geri gönderilmesini görüşmek üzere bir müzakere grubu göndermek. Bu görüşmelerin iyi niyetli olup olmadığından emin değilim, ancak burada bir pazarlık fırsatı gördükleri ve bunu değerlendirecekleri açık."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

Lucas tereddüt etti. "Eminim kardeşlerinin senden pek hoşlanmadıklarını biliyorsundur."

"Farkındayım," diye cevap verdim, sesimdeki burukluğa şaşırarak. Bu noktada acı duymak aptalca görünüyordu, her zaman böyleydi.

"Geçidin açılmasını bir fırsat olarak görüyorlar..." diye bir hayal kırıklığı sesiyle devam etti, sanki kelimeler çıkamayacak kadar korkunçmuş gibi. Ama ben hissetmedim. Her zaman tahmin etmem gereken geleceğin önüne serildiğini gördüğümde mükemmel bir sakinlik ve anlayış duygusu üzerime çöktü.

"Benden kurtulmak için bir şans görüyorlar. Beni geçide itmek istiyorlar. Gölgeler alemine."

Lucas boğazını temizledi. "Evet. Ya da en azından aradaki bölgeye. İki âlem arasında karanlık bir boşluk var ve Avcılar için bu boşlukta gezinmek zor olabilir. Kardeşlerin, Verity'nin varlığını Konsey'e bildirdiğim için bunun onlara yardım etmekle ilgilendiğim bir şey olduğunu düşünüyor gibi."

Bunu sorgulamak umurumda değildi. Lucas'ın onuruna yapılan bu hakaretten dolayı kırıldığı belliydi ama benim daha önemli kaygılarım vardı.

Moriah ve Giles'dan beni ikizlerden korumalarını istesem bana yardım etmezlerdi. Muhtemelen prensip olarak beni portaldan kendileri atarlardı. Ama aynı zamanda...

Bu en kötü şey olur muydu?

Havalandırma deliklerinden duyduğum konuşmalardan bildiğim bir şey varsa, o da gölge âlemine giden Avcıların orada bedenlerini kullanarak geçinen iğrenç fahişeler olduğuydu. Gölgeler'in insanlar âleminde olduğu gibi insan korkusundan değil, şehvetimizden beslenebildiklerine dair bir şeyler.

Şehvet yaşadım. Oh, şehvet yaşadım. O yanımda gayet iyi çalışıyordu.

Kesinlikle yapabileceğim bir iş varsa, o da şehvete katkıda bulunmaktı.

Belki de orada iğrenç bir fahişe olmak burada kardeşlerimin kum torbası olmaktan daha iyi olurdu? Ya da belki de saflık ediyordum ve *çok* daha kötü bir duruma düşecektim.

Lucas hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Sanki... sanki her şeyi berbat etmişim gibi hissediyorum.

Özür dilerim. Yani, her şeyi ettim."

"Küfürlü kelimeler kullanabilirsin," diye onu temin ettim. korunaklı hayata rağmen küçük bir kız değildim. Yirmi altı . Ve Justin ve Travis gibi kardeşlerim olduğu için bir sürü küfür duymuştum.

"Tamam. Tamam. Her şeyi berbat ettim. Geriye dönüp baktığımda, gölge diyarına iltica eden Avcıyı ihbar etmek iyi bir karar olmayabilirdi."

"Yapılması gereken doğru şey bu değil miydi? Kurallar böyle değil mi?"

"Ya..ya kurallar doğru değilse?" Lucas mırıldandı. "Ya bana söyleneni yapmak yerine kendi muhakeme gücümü kullanmam gerekiyorsa? Herkesin verdiği tepki... Bilmiyorum. Bu büyük olayı ben başlatmışım gibi hissediyorum. Sadece birkaç kişiyi gönderip onu programdan çıkaracaklarını falan düşünmüştüm. Ama bu tamamen bir prodüksiyondur ve ben kendimi... sanki birini darağacına gönderecek bir suçu yanlışlıkla ihbar etmişim gibi hissettim."

Bu tür bir konuşmaya hiç hazırlıklı değildim. Nana ne diyecekti? Muhtemelen seçimlerinin arkasında durması ve şikayet etmeyi bırakması gerektiğiyle ilgili bir şeyler. Yine de bunu söylemek istemedim. Hele Lucas'ın sesi bu kadar üzgün çıkarken.

Ayrıca, Nana'nın hayattaki her deneyimin bir ders olduğuna inanırken neden pişmanlık duymaya bu kadar şiddetle karşı olduğunu hiç anlamamıştım.

Pişmanlıklar da ders değil miydi? Ağızda acı bir tat bıraksalar bile?

"Bunu düzeltmek istiyorum. İstiyorum... Bilmiyorum. Yalan söyleyebilirim. Kardeşlerin o kadar zeki değil, alınma. Onlara başka bir gizli geçit bildiğimi ve seni oradan gizlice geçireceğimi söylersem muhtemelen bana inanırlar. Sonra da yaşayacak bir yer bulmana yardım edebilirim. Saklanmak için. Ailenizden uzakta."

Bundan pek emin görünmüyordu ve ben de güvenliğimi, bunu sağlayabileceğinden emin olmayan birinin ellerine bırakacak değildim. Kendi kararlarımı vermeyi -doğru ya da yanlış- ve seçimimin bana ait olduğunu bilerek bunların sonuçlarıyla yaşamayı tercih ederdim.

Daha önce hiç kendi seçimlerimi yapmamıştım.

"Arada gezinmek ne kadar zor olabilir ki? Karanlıktan korktuğum falan yok," diye nazikçe belirttim.

"Ne demek istiyorsun?" Lucas sertçe sordu. "Eğer doğru şekilde yönlendirirsen kendini gölge âleminde bulursun."

"Evet," diye kabul ettim. "Bunu yapmak ne kadar zor?" "Neden yapmak isteyesin ki?"

Uzun bir süre sessiz kaldım, gözyaşlarına boğulmadan ve Lucas'ı rahatsız etmeden söylemek istediğim her şeyi içeren bir cevap bulmaya çalıştım.

Ama sonunda yapamadım.

"Neden yapmayayım?" Kararımı verdim.

"Çünkü," diye ağzından kaçırdı. "Onlar... kötüler." "Benim kardeşlerim kötü."

"Şey, evet. Ama kaçmana yardım edebilirim-"

"Hayır, yapamazsın," diye araya girdim usulca. "Burada, insan dünyasında olmaz. Moriah'nın emrinde çok fazla kaynak var - Konsey'de güçlü bir konumda. Ortadan kaybolursam mutlu olmaz çünkü bu, birilerinin onunla akraba olduğumu öğrenme ihtimalinin her zaman var olduğu anlamına gelir. Beni aramaktan asla vazgeçmez. Bir yere gideceksem onun ulaşamayacağı bir yere gitmek istiyorum. Tilly ile tabii ki. Onsuz bir yere gitmem."

"Tilly'nin gerçek bir rehber köpek olmadığını biliyorsun, değil ?" Lucas kuşkuyla sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, o iyi bir köpek. Ama rehber köpek olarak eğitilmediğinden neredeyse eminim. Gerçekten yolunuzu bulmanıza yardım ediyor mu? Engellerden kaçınmanıza? Sizin için nesnelerin yerini bulabiliyor mu?"

"Bana terliklerimi getiriyor," diye cevap verdim yavaşça. "Peki ya ipi?" "Bunların rehber köpeklere özgü beceriler olduğunu sanmıyorum."

Biraz savunmacı bir tavırla, "Daha önce hiç sınanmadı," dedim. "İlk kez bilmediğim bir yerde gezinmek zorunda kalıyorum. Gölgeler âleminde bana çok yardımcı olacağına eminim."

Ayrıca, o harika bir arkadaş ve benim en iyi dostumdu. Onsuz hiçbir yere gitmiyordum.

"Bakın, şu anda herhangi bir karar vermek zorunda değiliz. Verity hala hastanede. O taburcu kadar portal konusunda bir şey yapmayacaklar. Bunu düşünmek için zamanın var. Ben de sana bir alternatif bulacağım - burada, güzel, güvenli, Gölgesiz insan diyarında huzur içinde yaşayabileceğin bir yer."

Bu dünyada Avcılar Konseyi'nin beni bulamayacağı bir yer olduğuna bir an bile inanmayarak sesimi çıkarmadım.

"Gölgeler âleminde avcılara ne *yaptıklarını* biliyor musun Iris?" Lucas alçak bir sesle sordu.

"Onlarla seks yapmak mı?"

Yüksek sesle öksürdü, kendi tükürüğüyle boğuldu ve ben de bu gürültünün kardeşlerimi uyandırıp uyandırmayacağını görmek için kulak kabarttım. "Evet. Bunun sadece bir söylenti olduğunu sanıyordum ama son birkaç gündür Konsey'e yakinken bazı şeylere kulak misafiri oldum. Avcıların geri kalanı için tam olarak yaygın bilgi olmayan şeyler. *Şehvetimizle* beslendiklerini. Ben... Şehvet hakkında çok şey biliyor musun?"

"Elbette şehvetin ne olduğunu biliyorum," diye cevap verdim, sesimi nazik tuttum ama içindeki sabırsızlığı tam olarak gizleyemedim. Ben de herkes gibi arzu duyuyordum. İsteklerim ve ihtiyaçlarım vardı.

Yalnız kaldım.

Çok yalnızlık çektim.

"Bunu istiyor olamazsın. Onlar... sana *dokunurlar*."

Bana *nasıl* dokunacaklarını bilmiyordum. Belki zalimce olurdu. Belki de ağabeylerimin bana attığı morartıcı çimdiklerden daha kötü olurdu.

Belki de olmazdı. Belki nazik olur. Belki iyi hissettirir.

Eğer şehvetle besleniyorlarsa, şehvete *ihtiyaçları varsa...* Zevki kullanmak acıdan daha mı etkili olurdu? Çekici bir motivasyon kaynağıydı. Geçen her yılla birlikte fiziksel dokunuşu daha çok arzuluyordum, bazı günler *acı* . Ve eğer ihtiyaç duydukları bir şeyi sağlayabilirsem, o zaman bir yük olmayabilirdim. Gerçekten değerli olabilirdim.

Etrafımdaki insanlar tarafından değer görmeyi çok istiyordum.

Elbette bu, diğer kusurlarımı görmezden gelmek anlamına gelecekti ve Gölgele de herkesin Avcıların benden tiksindiğini söylediği gibi benden tiksinebilirdi. Ama öyle olmama ihtimaline karşı.

Gölgele neye benziyordu ki? Nana onları her zaman akılsız ve şeytani olarak tanımlamıştı ama ben bu tanımlı, türlerimiz arasında bir evlilikle mühürlenmiş bir antlaşma anlaşmasını müzakere ettiğimiz bir grupta bağdaştırmakta zorlanmıştım. Kulak misafiri olduğum kadarıyla, onlarda hiç de akılsızca bir şey yoktu. Ailemin kötülüğe atfettiği şey daha çok Gölgele'in kendi çıkarları için savaşması gibi görünüyordu, tıpkı bizim gibi.

Nana nasıl göründükleri hakkında başka bir şey söylemiş miydi? Kendi âlemlerinde katı, burada ise hayalet benzeyen bir formları olduğunu biliyordum.

"Kendi diyarlarında, kötülük yuvalarında, eski bir yeraltı dünyasından sürünerek çıkmış ibislere benziyorlar. Büyükbaban bir keresinde arşivlerde çizimlerini görmüş, gerçek halleriyle hayal edebileceğin en iğrenç yaratıklar olduklarını söylemişti."

Şehvet söz konusu olduğunda bu pek de hayra alamet değildi. Yine de onları göremiyordum. Benim için en önemli şey dokunuşlarıydı ve belki de bu iyi hissettiriyordu? Belki güzel kokuyorlardı. Bu da bir bonus olurdu.

"Sanırım sen ilk değilsin," diye mırıldandı Lucas. "Başka avcılar da iltica etti. Belki onların aileleri de öfkeli psikopatlardı."

"Bu biraz aşırı gibi görünüyor." Ne dediğimden pek emin değildim ama onurlarını biraz da olsa korumaya çalışmamak vefasızlık gibi geliyordu.

"Bu aslında yetersiz bir ifade. Çocuğunuzu tüm hayatı boyunca tavan arasında saklamanın normal olmadığını takdir ediyorsunuz, değil mi?"

"İkizler sana bundan bahsetti

mi?" "Bununla övünüyorlardı."

Bu rahatsız edici bir düşünceydi. "Garip olduğunu biliyorum. Ama eğer biri beni öğrenmiş olsaydı bu Moriah'nın Avcılar'daki kariyeri için felaket olurdu. Bu gerçekten en iyisiydi."

"Hayır," dedi Lucas kararlı bir şekilde. "Özür dilerim. Stockholm Sendromu ya da başka bir şey yaşadığını anlıyorum ama bunun uygun bir çözüm olduğu bir dünya yok. Herhangi bir sebepten ötürü avlanamayan avcıların yaşamak için gönderildikleri evler var. Hâlâ davaya katkıda bulunabilecekleri, bir topluluğa sahip olabilecekleri ve normal hayatlar yaşayabilecekleri yerler."

Nana'dan o yerler hakkında her şeyi duymuştum. Anlattıklarına bakılırsa, Lucas'ın düşündüğü gibi reddedilmiş avcılarının cennet gibi rüya gibi köyleri değillerdi.

Onlar hakkında ne bilebilir ki? O yerler hakkında bir şey öğrenmesine gerek yoktu. Güçlü ve sağlıklıydı ve Avcılar için bir değerdı. Böyle insanlar ya da yerler hakkında endişelenmesine gerek yoktu.

Diğer odadan bir ses geldi ve Lucas nefesinin altından küfretti. "Bekle, buradan gizlice çıkmak için ortalık temiz mi bir bakayım."

Daha önce hiçbir yere gizlice girmediğimi biraz da eğlenerek fark ettim. Eve misafir geldiğinde sessiz olmak zorundaydım ama televizyon her zaman açıktı çünkü Moriah herkese ninemin tavan arasında bir dairesi olduğunu söylemişti. Daha önce kimse *gizlice* girmem için bana güvenmemiştı.

Lucas odaya geri dönmeden önce her ne yapıyorsa yaptı, bileğimden nazıkçe tutup beni odadan dışarı çıkarırken sessiz kalmamı fısıldadı ve beni bulduğu yer olan mutfak tezgâhına geri bıraktı.

"Ben gidip Tilly'yi içeri alayım," diye mırıldandı ve tezgâhı okşayarak aradığım bardağı elime tutuşturdu.

Eğer kötü biriye, bunu saklamakta çok iyi bir iş çıkarıyordu. Şimdiye kadar Lucas'ın yanında kendimi kardeşlerimin yanında olduğumdan çok daha rahat hissetmişim. Ama aynı zamanda kendi yargılarıma güvenmemem gerektiğini de biliyordum çünkü Nana bana düzenli olarak dünyanın gidişatı konusunda ne kadar saf olduğumu söylerdi.

Telefonun çalmasıyla irkildim, elime su sıçradı. İkizlerden biri inleyerek telefonu halsiz bir şekilde açtı. "Ne oldu anne?"

Moriah her ne söylüyorsa, sesi pek mutlu gelmiyordu. Acaba telefonda Travis'in dün gece içki içtiğini anlayabildiği için mi diye düşündüm - mırıldanmaları ve cevapları son derece sert geliyordu.

"Evet, tamam. Evet! Tamam. Hemen geliyoruz. Özür dileriz. Hayır, gerçekten üzgünüz-"

Donuk bir gümbürtü duyuldu, sonra Justin inledi.

"ama," diye tersledi Travis. "Taburcu oldu, hep birlikte kaldıkları o büyük eve geri dönecek. Bizim çoktan orada olmamız gerekiyordu. Lucas, üzgünüm dostum, sen de gelmek zorundasın. Annemin emri."

"Elbette," diye sessizce onayladı Lucas. Etrafta bir sürü itiş kakış ve ikizlerin mırıldandığı şikâyetler vardı ve ben mutfağın bir sessizce büzülüp bana haber vermeden gitmelerini umdum. Onlar gider gitmez sürgülü kapıyı açtım. Havanın ne kadar soğuk olduğu umurumda değildi. Dün gece içtikleri birayı terleyerek dışarı atmış gibiydiler ve bu çok kötü bir kokuydu.

"Hoşça kal Iris," dedi Lucas nazıkçe, üçü de dışarı çıkarken kapı sağır edici bir tıkırtıyla kapandı.

Başımı hafifçe salladım ve bu sabah yaptığımız o tuhaf konuşmayı zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Gerçekçi olmak gerekirse, bu muhtemelen Lucas'la son görüşmemizdi. Eğer akıllıysa, kardeşlerimden uzaklaşmak için bu fırsatı değerlendirir ve benimle hiç tanışmamış gibi davranırdı.

Kapının ısrarla çalınması beni kanepede uyuduğumu fark etmediğim uykumdan uyandırdı.

"Iris!" Lucas fısıltıyla bağırdı. "Beni içeri al, eğer gideceksen hemen gitmelisin. Verity kaçtı, her şey kaos içinde."

Tilly havladı -ki bu onun yapacağı bir şey değildi- ve sanki beni acele ettiriyor, bu beklenmedik fırsatı değerlendirmem için beni cesaretlendiriyordu.

Ya da bu çok gerçek riskin içine balıklama dalın.

Kapının kilidini açtığım anda Lucas içerideydi ve aceleyle kapıyı arkasından kapattı. "Eşyalarını toplayabilir miyim? Gideceksek hemen gitmeliyiz."

"Geçit açık mı?"

Tereddütle durakladığını duydum. "Hayır. Seni rastgele bir geçide atıp en iyisini ummama izin vermeyeceğim-"

"Bu *benim* seçimim, Lucas."

"-daha güvenli seçenekler varken. Astrid Bishop'un nerede saklandığını ve hastaneyi izlediğini biliyorum. Ona bir not bıraktım ve size güvenli bir şekilde rehberlik edip edemeyeceğini sordum."

Oh.

"Bu kulağa daha az korkutucu geliyor," diye itiraf ettim. "Eğer bu onun yapmak isteyeceği bir şeyse."

"Astrid gölge âlemine son göçün lideriydi. Seni kollarını açarak karşılayacaktır," dedi Lucas, sesinde hafif bir boyun eğmişlik vardı. "Bu konuda hâlâ kendimi iyi hissetmiyorum. Eğer seni oraya götürebilsek Tucson'daki insan arkadaşımın saklanabileceğin bir karavanı var. Gece boyunca araba sürer ve sabaha orada oluruz. Sadece bunun da bir seçenek olduğunu bilmeni istiyorum."

Başımı salladım. Hayır, istediğim bu değildi. Tucson'daki bir karavan Colorado'da başka bir tavan arasına dönüşme potansiyeline sahipti. Aşamayacağım bir başka dört duvar sınırı, çünkü yanlış kişi beni öğrenirse her şey biterdi.

Bundan sonra nereye gideyim, saklanmak istemiyordum.

Ona bir cevap vermemiş olmama rağmen Lucas'ın eşyalarımı toplamak için koşuşturduğunu duydum. Tilly bunun kabul edilebilir olup olmadığından emin değilmiş gibi yarım ağızla homurdandı ve sonra yorgun bir hışımla yanıma çöktü.

"Pekâlâ, gidelim. Hadi, Tilly. Verity ortadan kaybolduğundan beri ikinizi almak için birilerinin yakında burada olacağını tahmin ediyorum. Ben ayrıldığımda ziyarete gelen Konsey Üyelerinin yarısı çoktan gitmişti."

Beni kapıdan çıkardı, bileğimden tutarak bir araca yönlendirdi ve kapıyı açtı. "Yüksek, binmek için bir basamak var."

Neye tırmandığımı bilmeden arabaya için çabalarken midem altüst oldu. Tilly, Lucas'ın arka koltuğa geçmesi yönündeki talimatlarına aldırmandan ayaklarımın dibindeki küçük boşluğa tırmanırken ben de garip bir şekilde koltuğuma yerleştim.

"Sence Verity nasıl kaçtı?" Lucas tırmanıp aracı çalıştırırken sordum. Motorun gürültüsünün bu kadar yüksek olmasını beklemediğim için irkildim. "Bu kadar çok Konsey üyesinin bir arada olması zor olmalı."

"Odaya girmeme izin verecek kadar üst düzey değildim ama geçici bir portal hakkında bir şeyler söylüyorlardı, daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Emniyet kemerini takacak mısın?"

"Oh. Um. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Buraya gelirken karavanda oturdum. Bundan önce en son ne zaman bir araca bindiğimi hatırlamıyorum; herhalde küçük bir çocukken."

Sessizlik çok gürültüydü.

"Tamam. Sana yaslanacağım, tamam mı? Emniyet kemeri, sizi yerinizde sabitlemek için vücudunuz boyunca uzanan bir kayıştır. Uzanıp onu tutacağım."

Başımı salladım. Onları duymuştum elbette. Filmlerden. Sadece nereye gittiklerini ve nasıl şekillendiklerini bilmiyordum.

Lucas omzumun üzerinde bir yerden kayışı çekmek için kişisel alanıma girdi ve ben kıpırdamadan oturup nefesinin tenimde yarattığı hissi garipsedim.

Gölgeler âleminde şehvet uyandırma yeteneğimi biraz sorgulamama neden oldu. Tek başıma şehvet duyma konusunda harikaydım ama Lucas'a fiziksel olarak yakın olmaktan hiç hoşlanmıyordum.

"Senin evine mi gidiyoruz?" Emniyet kemeri yerine oturduktan ve Lucas geri çekilip aracı hemen hareket ettirdikten sonra beceriksizce sordum.

"Denver'a gidiyoruz," diye cevap verdi, sesi gerilmişti. "Astrid toplantının kendi evinde yapılmasını istiyor. Yeri o belirledi."

"Oh." Ellerim biraz titredi. Memleketime geri dönmek çok riskli görünüyordu. Belki de annemin beni orada aramayı aklına bile getirmeyeceği kadar cesur bir seçimdi.

"Olamaz, Lucas," diye soludum ve bunu daha önce düşünemediğim için suçluluk duydum. "Moriah bana yardım ettiğini bu senin için gerçekten kötü olabilir -ne yapacağız? Benimle gölge âlemine gelir misin?"

Şaşkın bir kahkaha attı. "Orada kesinlikle hoş karşılanmazdım, Iris. Verity'ye yaptıklarımın sonra olmaz. Burada izlerimi kapatıyorum. En kötü ihtimalle, sanırım kardeşlerin hakkında en azından bana yardım etmelerini sağlayacak kadar kirli çamaşırlarım var - zaten gitmeni istiyorlardı, değil mi? Onlara bir iyilik yapıyorum."

Sözlerinin bu kadar duygusuz görünmesini kastettiğini sanmıyorum. Sadece durumun dürüst gerçeğine işaret ediyordu. Gerçi bu acı bir gerçektir.

Uzaklaştıkça Lucas daha da rahatlamış görünüyordu. "Nasıl hissediyorsun, Iris? Çok ani bir karar olduğunu biliyorum ama sen... Şey, özgürsün."

Titrek bir nefes vererek ellerimi Tilly'nin boynundaki kürke gömdüm. "Evet."

Ne kadar süreceğini ya da sonuçlarının ne bilmiyordum.

Ama Şimdilik  zg rd m.

Bölüm 5

DAMEN

"C Ome," diye homurdandı Allerick. "Bir süre benimle otur."
Salondaki şöminenin önündeki kanepede sessizce ona katıldım,
kadehler ve bir sürahi içeren küçük arabayı sürükleyerek
şarap . İkimizin de buna ihtiyacı
vardı. "Ophelia Verity ile mi
gitti?"

Allerick onaylarcasına başını salladı ve boş ızgaraya baktı. "Soren daha sonra ona eşlik edecek."

İkimize de birer kadeh şarap doldurdum ve uzun bir süre sessizce içkilerimizi yudumladık.

"Sence Theon beni affedecek mi?" Allerick beni şaşırtarak sordu. Karısı olmayan birinden af dilemek bile onun yapacağı bir şey değildi.

"Muhtemelen. Olmazsa seni rahatsız eder mi?"

"Sanırım öyle." Bana tuhaf bir bakış attı. "Onunla yakınlaştın. İlişki kurma konusunda gerçek bir yeteneğin var."

Bu çok büyük bir abartı gibi geldi. "Yine de buradayım, bekâr ve istenmeyen biriyim," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştım.

"Bekâr olman çok tuhaf," diye onayladı Allerick. "Herkes senin çok daha üstün bir kişiliğe sahip olduğunu kabul ederken. Romantik partnerleriniz için çok mu iticisiniz?"

"Hayır," diye cevap verdim, gücenmişim. Zaten çok fazla romantik partnerim yoktu ve kesinlikle hiçbirine itici gelmemiştim.

"Şu anda biriyle flört ediyor musun?" Allerick ısrar etti.

"Bu ne zamandan beri tartıştığımız bir konu oldu?"

"En yakın sırdaşlarımdan birçoğu ayrıldığı için üzgün ve yalnız olmandan endişe duyuyorum."

"Asıl itici olan sensin," diye mırıldandım. "Hayır, kimseye kur yapmıyorum. Bunu anlamak herkes için neden bu kadar zor bilmiyorum ama *arkadaş canlısı* olmam tanıştığım herkesten *hoşlandığım* anlamına gelmez. Kur yapmak isteyecek kadar hoşlandığım biriyle tanıştıgımda bunu anlayacağım. Aklımda hiçbir şüphe kalmayacak. Benim üzgün ve yalnız olmam konusunda endişelenmene gerek yok," diye ekledim, belki gerçekten kötü hissediyordur ve sadece beni kıskırtmıyordur diye.

Dalgınca başını salladı, kadehindeki şarabı döndürdü. Kısa bir an için kendimi garip bir şekilde umutsuz hissettim. Allerick'in yardıma ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordum ama bunu nasıl sağlayacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bu benim rolüm değildi. Ben eğlenceli olandım, sorun çözen değil.

"Theon artık hapse girmeyeceğine göre, her zaman istifa edebilir ve diyarı yönetme işini ona bırakabilirsin," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştım.

Allerick derin bir iç çekti. Belki de bu sefer hedefi ıskalamıştım. "Sırada sen varsın Damen. Theon değil."

"O benden daha nitelikli."

"Fark etmez. Ona meydan okudun ve kazandın." Uzun bir süre sessiz kaldı. "Son zamanlarda Ophelia'yla benim tahtı devralacak bir çocuğumuz olacağı gerçeğine güvenerek her zamankinden daha fazla para harcadığımı biliyorum. Ama bir bebek... yani, henüz olmadı. Rehavete kapılmayın."

"Denediğini fark etmemiştim," dedim beceriksizce. "Planımızın bir süre beklemek olduğunu sanıyordum."

Allerick yüzünü buruşturdu. "Sarayın ve Yaşlılar'ın baskısını çoğunlukla görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama bir varis meselesi... Bu konuda, bu işin peşini bırakmak istemiyorlar gibi görünüyor. Görmezden gelmekten memnundum ama özellikle Ophelia'yı etkiledi."

Sessizce başımı salladım, keşke onu biraz rahatlatmak için ne söyleyeceğimi bilseydim.

Ama yine böyle ilişkimiz yoktu.

"Eminim eninde sonunda senin için de olacaktır," diye gönüllü oldum. "Eğer Ophelia bir Gölge olsaydı, gebe kalmanın yıllar alacağını varsayıyor olurdun."

"Evet ama o değil ve endişeli." Omuzları hafifçe çöktü ve onu hiç bu kadar yenilmiş görüp görmediğimi merak ettim. "Ophelia benim hayatımın ışığı, Damen. Onun mutsuzluğu benim için dayanılmaz."

O benim kız kardeşimdi ve ona tapıyordum ama bencilce, o anda göğsümdeki sızı onun üzüntüsü için değil, kendi üzüntüm içindi. Benim kıskançlığım. Bu ikisinin sahip olduğu türden bir sevgiye sahip olmak için neler vermezdim.

Ama bu Allerick'in yaşadığı türden bir kırılmalı deneyimlemek anlamına geliyorsa, bunu yapabileceğimden tam olarak emin değildim.

"Neyse, bu kadar suratsızlık yeter. Muhtemelen gidip Gölgeler Konseyi ile aramı düzeltmeliyim; son zamanlarda benden hiç memnun değiller."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Allerick başını salladı, kadehini yere bıraktı ve ayağa kalktı. "Seni her zaman daha fazla dahil olman için teşvik ettiğimi biliyorum ama yine de seni bu tatsızlıktan korurdum Damen. Küçümsenen İhtiyarlarla uğraşmak tam bir kabustur. İyi akşamlar."

"Bugünkü plan nedir?" Kahvaltı salonuna doğru ilerlerken esneyen Soren'e sordum. "Theon ve Verity'yi tekrar ziyaret etmek mi?"

"Umarım bunu yaparsınız," diye yanıtladı Soren sertçe. "Astrid'den insan diyarından bir Avcı getirmesi istendi."

"Nasıl? Kim tarafından?"

"Biz Verity'yi izlerken birisi Astrid'in nerede konuşlandığını biliyordu. Bir not bırakmışlar."

"Bu kulağa... bir tuzak gibi mi geliyor?" İtiraz ettim. Bu konularda uzman olmadığımı kabul ediyorum ama Astrid'in yakalanmasını sağlamak için bir tuzak olma potansiyeli taşıdığı kesindi.

Onu geri alırlarsa bu Avcılar için büyük bir başarı olur. Anladığım kadarıyla Astrid onların en büyük ve şimdi en büyük tehditleri o.

Soren alaycı bir ifadeyle, "İnanın bana, benim de endişelerim var," dedi. "Ophelia da öyle - şu anda bunları Astrid'e iletiyor. Eşimin pek çok yeteneği var ama

Başkalarının çok geçerli çekincelerini dinlemek bunlardan biri değildir."

Güldüm, birisi onun bir şeyi yapamayacağını ima ettiğinde Astrid'in yüzündeki mağrur küçümseme ifadesini mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum.

"Seninle gelmemi ister misin?" Teklif ettim.

"Hayır, eğer yaparsan ben de senin için endişelenirim." Bir an durakladı, düşünceliydi. "Yine de yeni gelen geldiğinde onu karşılamak için orada olman faydalı olabilir. Allerick Yaşlılar'la olan serpintiyle ilgileniyor, sen de bir sonraki en yüksek rütbeli asilsin."

"Doğru. Bir tür resmi selamlama yapmamı ister misin?"

Soren yüzünü buruşturdu, bu fikirden en az benim kadar heyecanlanmış görünüyordu. "Muhtemelen yapılacak en doğru şey bu, değil mi? Saygılı olmak falan."

"Henüz bunu önemseyen tek bir eski Avcıyla bile karşılaşmadım ama elbette. Gerekeni yapacağım." Eski Avcıların mahkemenin şatafatı ve töreniyle ilgilenmiyor görünmeleri beni son derece rahatlatmıştı. Olsa olsa eğleniyor gibiydiler.

Kahvaltıdan sonra herkes dağıldı ve ben de karşılama görevine çağrılana kadar Orabelle'in odasına gitmeyi tercih ettim. Beni gördüğüne sevindiğini iliklerime kadar hissediyordum - neredeyse ikinci oğluydum - ama ne zaman biriyle muhatap olmak zorunda kalsa kaşlarını çatarak kızgınlığını belli ederdi. Bu noktada bunun sadece bir alışkanlık olduğundan şüpheleniyordum.

"En azından biriniz beni ziyarete geliyor," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi ve çay için zili çaldı. "Allerick nerede? Annesinin hâlâ yaşadığını unuttu mu?"

"Krallığı yönetmekle meşgul, Ora. Tahtın ona miras kalmasını istemiyorsan bu kadar güçlü bir çocuk doğurmamalıydın."

"Bunu kontrol edemediğimi çok iyi biliyorsun, seni küçük serseri. Gel buraya, sana bir bakayım."

Eğildiğim anda boynuzumu tutup başımı bir o yana bir bu yana çevirince irkildim.

"Yeterince beslenmiyorsun, Damen. Zayıflamış görünüyorsun."

"Çok konuşuyorsun." İnsan diyarının yasaklanmasından ve tüm Gölgelelerin beslenmek için enerji depolarına bel bağlamasından önce bile Orabelle onları kullanmaktan nefret ediyordu. Pek çok yaşlı Gölge gibi o da bir zamanlar genç, güçlü ve kendi başının çaresine bakabilecek durumdayken bu şekilde beslenmeyi onur kırıcı buluyordu.

Allerick onun inatçılığından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı ama ben anlıyordum. İstmeden de olsa, bazen yardım teklif etme şekli

güçlendirici.

"Bu dünya için fazla uzun değilim. İstedığımı yapabilirim," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi Orabelle, muhtemelen hepimizden daha uzun yaşayacak olmasına rağmen. "Ne zaman yuva kuracak ve bana torun vereceksin?"

"Sakinleşmek mi? Babamın yaptığı gibi ardımda bir dizi bebek bırakacağımı düşünüyordum. Ne zaman yeni biri çıksa kendimi şaşırtırdım.

-Gelecekteki benliğime bir hediye gibi. Oh bak, yeni bir döl! Bu tür şeyler."

Orabelle kendi kendine sessizce kıkırdadı. "Bunun için fazla tatlısın Damen. Sende babanın zamparalık damarı yok."

"Daha da acısı," diye iç geçirdim, ama ikimiz de ciddi olmadığımı biliyorduk. Babam yürüdüğü her yerde bir kaos izi bırakmıştı. Onun hiçbir davranışını taklit etmek gibi bir arzum yoktu.

Karşısına oturdum ve ikimize de sessizce çay doldurdum. Nedenini düşünemesem de kendimi biraz keyifsiz hissediyordum. Belki de herkes bugün önemli işlerle uğraşırken benim oturup anne bir fincan çay içmem ve etrafımda olup biten tüm gerçek sorunları görmezden gelmemdi.

Ama ne ki? Zaten işe yarayacak nitelikte değildim. "Mutlu musun Damen?" Orabelle kurnazca sordu.

Eğer birine karşı dürüst olabilseydim, bu Orabelle olurdu. Daha doğrusu, yalan söyleyemeyeceğim biri varsa, o da Orabelle'di.

"Allerick, henüz bir varisi olmadığı için rehavete kapılmamam gerektiğini ve bir gün tahtın bana kalabileceğini söyledi," dedim ve beni rahatsız eden şeylerden sadece birini paylaşmayı tercih ettim.

"Ve sen bunu istemiyor musun?" Orabelle tahmin etti.

"Kimse bunu istemez," diye güldüm. "Eğer yönetimde ben olsaydım krallık yerle bir olurdu."

Derin bir iç çekerek koltuğunda geriye yaslandı. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sen sadece yeteneklerini ve becerilerini başkalarına fırsat vermeden azaltıyorsun. Herkes senin ne kadar yetenekli olduğunu biliyor, Damen. Sen bile."

Hayatıma değer verdiğim için Orabelle ile tartışmadım ama aynı fikirde de değildim. Diyardan ben sorumlu olsaydım, her gün bir kutlama olurdu ve kimse çalışmak zorunda kalmazdı. Belki de sorumlu ben *olmalıydım*, herkes çok daha az stresli olurdu.

"Günü benimle geçir," diye nazikçe rica etti Orabelle. "Bahçelerde yürümek istiyorum, bana eşlik edebilirsin."

"Memnuniyetle. Yine de bir noktada ayrılmam gerekecek -Soren yeni bir Avcı almaya gitti. Varışta onu ben karşılayacağım."

"Bir tane daha mı?" diye homurdandı.

Güldüm. "Bunu benimle deneme. Buraya gelen tüm eski Avcılara ne kadar düşkün olduğunu kendi gördüm. Ophelia sevginizde *benim* yerimi bile almış olabilir; bunu ona karşı kullanmamak için elimden geleni yapacağım."

"Bunu ona karşı kullanırsan *çok* kızarım," diye burnunu çekti Orabelle, iddiamı yalanlamadan. Şanslıydım ki kız kardeşime hiçbir şeyi çok göremezdim. "Belki de bu Avcı senin sevgini kazanacak kişi olur," diye ekledi, oldukça neşelenerek.

"Belki," diye pek de hevesli olmadan kabul ettim. Eğer geçmişe bakacak olursak, bu unvan onun gözünü korkutacak, sonra da bunu aşmak için elimden geleni yaptığımda beni romantik bir aday olarak ciddiye almayacaktı. Yine de bu üzülecek bir şey değildi.

İkisinin uyumlu olacağını düşünürsem belki onu Ruvyn'le bile tanıştırebilirim? Bu çok iyi bir fikirdi. Tamamen işe yaramaz değildim, iyi fikirlerim vardı.

verdim, Orabelle'in ayağa kalkmasına yardım ettim ve bahçelerin etrafında bir tur atmak için yavaşça aşağı indik.

En azından bugünkü toplantı korkunç bir şekilde garip geçerse, çabucak bitecekti. Görevlerimden derhal ayrılır, yeni eski Avcıyı uygunsa Ruvyn'e yönlendirir ve boş hayatıma devam ederdim.

Bölüm 6

IRIS

"Fazla vaktimiz yok," diye mırıldandı Lucas. Boyayı için motel banyosundaki musluğun altında başımı biraz daha sertçe çekiştirirken yüzümü buruşturdum. "Bunun yardımcı olup olmayacağını bile bilmiyorum. "Bu işe yarayacak mı onu bile bilmiyorum.

Kör edici sarı saçlar artık yok, ama köpek hâlâ bir tür ele vericidir. Onu geride bırakmayacağınıza emin misiniz?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdim, sesim leğen tarafından boğuklaştırılmıştı.

Lucas oflasa da itiraz etmedi ve ben de onu kızdırmak istemediğim için mümkün olduğunca az şey söylemeye çalıştım. Burada saklandığımız süre boyunca nazik olmaktan başka bir şey yapmamış olsa da, yanlış bir şey söylediğimde kardeşlerimin yaptığı gibi beni çimdiklemesini bekliyordum.

Dün gece iki saatten fazla uyuyamamıştım; sinirlerim durmak bilmiyordu. Ya yanlış bir karar veriyorsam? Lucas'a çok mu fazla güveniyordum? Nazik görünüyordu ama belki de niyeti saf değildi ve ben bunu fark edemeyecek kadar dünya hakkında cahildim.

Lucas işini bitirir bitirmez elime bir havlu tutuşturdu ve ben de kabaca saçlarımı elimden geldiğince leğenin üzerinde kuruladım. rağmen

koşullar altında, sinir bulutunu delen küçük bir heyecan dalgası vardı.

Bu şimdiye kadar yaptığım en ilginç şeydi.

Tüm hayatımı maceralara atılmak ve hayallerin peşinden koşmakla ilgili filmler, hikayeler ve şarkılar dinleyerek geçirdim ve tavan aramdan öteye hiçbir yere gidemeyeceğimi varsaydım.

Bu deneyim hikayelerde anlatılanlar kadar romantik olmasa da benim için yeni bir dönemin başlangıcıydı.

Geleceğimi oluşturacak ya da bozacak bir anın başlangıcı

o.

"Pekâlâ," diye nefes verdi Lucas. "Şöyle yapalım. Yakında Astrid'le buluşacaksın.

-Seni gölge diyarına götürecek. Nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum, sanırım bir Gölge bu kısımda yardımcı oluyor."

"Benimle gelmeyeceğine emin misin?" Hem tek başıma yeni bir dünyaya gideceğim için hem de Lucas için gergindim. Moriah'nın sessizliği ürkütücüydü. Lucas onun benim kaçtığımı düşündüğünü ve beni aramayı tercih etmediğini düşünüyor gibiydi ama o kadar şanslı olamayacağımı biliyordum.

"Orada kesinlikle hoş karşılanmıyorum," dedi Lucas kararlılıkla. "Yine de seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünmek korkunç."

miydi? Lucas'ın beni gördüğüne sevineceğini düşünmüştüm.

Belki de gölge diyarına girdiğimde onları onun için geri dönmeye ikna edebilirdim. Verity'yi bulduğunda yukarıdakileri çağırdığı için çok pişman görünüyordu - bunun bir anlamı olmalı.

"Kardeşlerimden haber aldınız mı?" diye sordum.

Lucas sessiz bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı. "Seni alıp almadığımı sordular, ben de bu konuda bir şey bilmediğimi söyledim ve başka soru sormadılar. Sanırım şimdi Denver'a döndüler ama ailen -pardon, Moriah ve Giles- hâlâ şehirde."

"Beni mi arıyordunuz?"

"Bunu göz ardı etmiyorum, ama eğer yardımı olacaksa, kulağıma kesin bir şey gelmedi. Arıyorlarsa da bu konuda *çok* ketum davranıyorlar."

Varlığımı bir sır olarak saklamak istiyorlarsa başka seçenekleri yoktu.

Yanımda götürdüğüm küçük sırt çantasını omuzladım ve Lucas'ın Tilly'ye bağladığı ayrıntılı düzeneğe tutundum; Tilly'nin istemeye istemeye taktığı bir tür tutamak ve kayış düzeneği idi bu.

O anda bir şey söyleseydim gözyaşlarına boğulabilirdim. Lucas benim için bir yabancıydı ama yine de bana defalarca ailemin gösterdiği nezaketten daha fazlasını göstermişti.

Bu hiç nazik değil, diye sessizce azarladım. *Lucas bir yabancı olduğu için sana karşı bu kadar sabırlı olabiliyor. Henüz ona yük olmadın.*

"Buluşma noktasına kısa bir yürüyüş mesafesinde," diye mırıldandı Lucas, dışarı çıkarken dirseğimi hafifçe kavradı, rüzgâr yüzümü anında serinletti.

"Oraya gitmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?" Soğuktan korunmak için üzerimde bir palto olmasını dileyerek sordum.

"Neredeyse kesinlikle," diye yanıtladı Lucas. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Gölge Kralı'nın adı Allerick, annenin anlaşmayı güvence altına almak için Gölge Diyarı'na gönderdiği sürgündeki Avcı Ophelia Bishop ile evli. Ya da onları sahte bir güvenlik duygusuna çekmek için. Emin değilim. Aldığımız raporlar oldukça karışık. Astrid kız kardeşine yardım etmek için iltica etti ve sürgündeki diğer bazı Avcıları da yanına aldı." Uzun bir süre sessiz kaldı. "O zaman bize anlatılan hikâye bu değildi ama Konsey üyeleriyle birkaç gün geçirdikten sonra edindiğim bilgiler bu yönde."

Sesi sessizce ihanete uğramış gibi geliyordu ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Kendilerine yalan söylendiğini öğrenmek onun için bu kadar sürpriz mi olmuştu? Belki de bu konuda bir avantajım vardı. Havalandırma deliklerinden, Moriah'nın birinin yanında bir şey söylerken, hayatımdan çıktığı anda tamamen farklı bir şey söylediğini duymuştum.

"Muhtemelen oraya daha önce gitmiş olanlarla iyi uyum sağlayacaksın, Iris. Hepsi şu ya da bu nedenle Avcıların kalıbına uymadı."

Bu kendime olan güvenimi biraz daha artırdı. Ortak bir noktayla başlamak ne güzel.

Lucas'ın adımları yavaşladı ve beni de kendisiyle birlikte durmaya çekti. "Yolun geri kalanını tek başına yürüyebilir misin?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim dürüstçe, sakın bir nefes alarak. "Kendi başıma bir şeyler yapmaya alışık değilim. Bana ne yapacağımı söyle."

Lucas bileğimi tuttu ve avucumu kaba tuğla duvara bastırdı. "Binanın kıvrımını takip et. Astrid binanın yan tarafındaki ara sokakta seni bekliyor olmalı. Ben de bir süre burada bekleyeceğim -girişi korumak ve seni almaya gerçekten geldiğinden emin olmak için."

"Benimle gelmeyecek misin?"

Lucas bileğimi kısa bir süre sıktıktan sonra bıraktı. "Teoride Astrid'in yanında güvendesin. Ama ben değilim."

Oh. Bu mantıklı.

"Eğer fikrini değiştirdiysen-" Lucas başladı.

"Yapmadım. Bunun size çılgınca geldiğini biliyorum ama içimden bir ses doğru kararı verdiğimi söylüyor. Ninem her zaman gözlerimin söyleyemediğini içgüdülerimin söyleyeceğini söylerdi." Bu anıyı hatırlayınca kendimi gülümserken buldum, içimi bir huzur kapladı. "Benim için yaptığın onca şeyden sonra bunu söylemek yetersiz geliyor ama yardımın için teşekkür ederim."

Lucas titrek bir nefes verdi. "Umarım bu doğru karardır. Sana yardım etmek *Gölgeler*'e yardım etmek anlamına geliyor ve bu konuda kendimi oldukça garip hissediyorum ama sanırım madalyonun bu tarafına . Umalım da doğru olanı yapmış olalım. Şimdi, git."

Hiç tereddüt etmedim, Tilly hemen önümdeyken hızımı artırırken avucumu duvara acıtacak kadar sert bastırdım. Nefes alış verişim o kadar yüksekti ki bir mil öteden geldiğimi duyacaklarından emindim. Eğer bu beni ele vermediyse, kalp atışlarım kesinlikle ele verirdi.

Kaçmak şimdiye kadar yaptığım en cesur, en pervasız şeydi ve şimdiden onun yerine yeni bir en cesur ve en pervasız şeyi koyuyordum.

Belki de büyükannem o gittikten sonra nasıl davranacağım konusunda endişelenmekte haklıydı.

Tilly yavaşladı ve önümde birinin olduğu konusunda beni uyardı. Çok sessiz olmalarına rağmen birinin ayaklarının hafifçe sallandığını duydum.

Önce bir şey söylemeli miyim? Belki de. Ne de olsa burada davetsiz misafir bendim. Bir iyiliğe ihtiyacı olan bendim.

"Merhaba. Benim adım Iris."

Uzun bir duraklama oldu. "Um, merhaba."

Birden çoğu *avcının* birbirini tanıdığını hatırladım - ya da en azından Birbirimizi. İçinde yer almadığım oldukça sıkı bir topluluktu.

"Iris *Nash*. Hiç tanışmadık," diye ekledim gereksiz yere. Kör bir Avcı'yla hiç karşılaşmayacağından emindim.

Dürüst olmak gerekirse, "Nash" benim soyadım bile değildi, ama kimse bana soyadımın ne olduğunu söylememişti, ben de kardeşlerimi taklit etmeye karar vermiştim.

"Nash mi? Moriah Nash gibi mi?"

"Annem." Bunu yüksek sesle itiraf etmek ne kadar garip.

"Moriah Nash'in bir kızı yok," dedi Astrid, sessiz ve kararsız bir sesle.

"İnsanların bilmesini istediği bir şey değil. Hiçbir Avcı *kör* bir kızı olsun istemez. Özellikle de bir Konsey Üyesi." Ona tavan arasından bahsetmeli miydim? Bu ifşanın iyi karşılanmayacağına dair içimde tuhaf bir his vardı. "Yine de büyük bir ev. Yedek bir çocuğu saklamak için bir sürü yer var."

Ses tonumu hafif ve rahat tutmaya çalışıyordum ama ağır sessizliğe bakarak kelimelerin istediğim gibi çıkmadığından şüpheleniyordum.

"Sen... Sen gölge diyarına gelmek istiyor musun?" Astrid sonunda sordu. "Nash'in evinde yaşadığın için orası hakkında pek iyi şeyler duyduğunu sanmıyorum."

"Tek bir tane bile yok, ama annemi tanıyorum. Endişelenecek bir şey olmasaydı bu kadar öfkelenmezdi. Orada senin ve Austin gibi Avcıları - başarılı, *popüler* Avcılar- bu dünyayı geride bırakmaya ikna edecek bir şeyler olmalı." Taşıdığım sırt çantasını salladım. "Her şeyim hazır. Gerçi çoğunlukla Tilly için mama var."

"Doğru. O zaman gidelim, sanırım." Astrid'in sesi tüm bu etkileşim karşısında biraz şaşkıındı. Belki de diğer eski avcılar bu taşınmaya farklı yaklaşmışlardı. "Baskı yok, tamam mı? Hoşuna gitmezse bana haber ver, seni geri getireyim."

"Geri dönmeyeceğim. Hayatım boyunca hapsedildim. Gölgeler beni özgür bırakacak."

"Pekâlâ," diye yanıtladı Astrid, bu kez sesi çok daha emin geliyordu. "O zaman gidelim."

Aradaki yeri göremesem de, oraya adım attığımız anı tam olarak bilmeme gerek yoktu. Dünyanın arka plandaki gürültüsü kayboldu. Hava serinledi - evin dışındaki orman yollarında yürürken bazen havada asılı kalan sabah sisinin buğusu gibi hissettirdi. Ve bir omzumu gıdıklayan tuhaf, hafif his birdenbire katı, ağır bir ele dönüştü.

"Bu Soren," dedi Astrid hazırlıksız bir şekilde. "Muhafızların kaptanı, vesaire, vesaire. O benim eşim. Yani koca gibi bir şey."

Soren, belki de onun ilişkilerini romantik olmayan bir şekilde tanımlamasına homurdandı.

"Memnun oldum, Soren."

"Ben de memnun oldum Iris," diye cevap verdi alçak ve eşit bir sesle. Shades'in iki formu olduğunu ve kendi âlemlerinde daha çok insana benzediklerini *bilmeme* rağmen, yine de onun konuştuğunu duymak biraz sarsıcıydı.

Tilly biraz mızızlandı ve kulaklarını kaşıyabilmek için onu yanıma çektim, onun önde yürümesi yerine ikimizin de Soren tarafından yönlendirilmesine izin verdim.

"Sorun yok, Tilly. Sen çok cesur bir kızsın," diye mırıldandım.

"Cesur bir kız," diye onayladı Astrid. "Bu onun için tuhaf olmalı. Ve senin için de," diye ekledi bir anlık duraksamadan sonra.

"Birazcık. Yine de bir maceraya atılmak oldukça heyecan verici."

"Sanırım," diye cevap verdi Astrid ama sesi *pek* de heyecanlı gelmiyordu. Lucas'ın bana anlattıklarına bakılırsa Astrid muhtemelen her gün birden fazla maceraya atılıyordu; şüphesiz bu ona çok sıkıcı geliyordu. "Senin için gölge âlemine geçici bir giriş ayarladık, neredeyse vardık. Normalde sarayın hemen dışında ortaya çıkardık ama Lucas'ın notuna bakılırsa buradaki hayata sakın bir giriş yapmayı tercih edebilirsin."

"Fazladan çaba göstermen çok nazik bir davranış." Yine de keşke yapmasalardı. Zaten insanlara daha fazla iş çıkarıyordum. "Lucas'ın notunda benim için geri gelmeni sağlayan şey neydi? Ondan pek hoşlanmadığını düşünüyor gibiydi."

"Kesinlikle değilim," diye kabul etti Astrid. "Ve kesinlikle bir tuzığa düşüp düşmediğimi merak ettim. Ama mektupta zorlayıcı bir şeyler vardı sanırım."

"Sana kör olduğumu söyledi mi?" Merhametin zorlayıcı bir faktör olup olmadığını merak ederek sordum.

"Hayır, bu aklından çıkmış olmalı," dedi Astrid kuru bir sesle. "İşte . Tilly'yi tutmaya devam edin, bu durum ona biraz tuhaf gelebilir."

Tutamağı sıkıca kavradım ama yepyeni bir dünyaya adım attığımızda kaçmaya falan çalışmadı. Hafif bir esinti ve tenimi ısıtan bir sıcaklık vardı; ağaçların hışırtısını, akan suyu ve tanıdığım böcekler olmasa da böcek olduğunu tahmin ettiğim şeylerin belli belirsiz vızıltılarını duyabiliyordum.

"Tallulah, Meera, bu Iris Nash," diye duyurdu Astrid. "Ve Tilly."

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi birisi. Sesleri endişeli geliyordu ve onları rahatlatmak için cevap verirken mümkün olduğunca sakın ve kendinden emin olmak için elimden geleni yaptım.

"Ben de sizinle tanıştığımı çok memnun oldum."

Bundan sonra acı verici derecede uzun bir sessizlik oldu ve beklerken Tilly'nin kayışını biraz daha sıkıca kavradım. Bazen filmlerde uzun süre hiç konuşulmadığında, Nana karakterlerin bunun yerine beden dilleriyle iletişim kurduklarını anlatırdı. Acaba şimdi olan da bu muydu diye düşündüm ve kendimi bu kadar dışlanmış hissetmemeyi diledim.

"Nedir bu?"

Keskin nefes alış verişlerine bakılırsa, bu yeni gelenin kim olduğuna şaşırان tek kişi ben değildim. Erkeksi bir sestı - Soren'inkinden belirgin bir şekilde farklıydı. Biraz daha parlak. Biraz *daha mutlu*.

Bu beni de hemen daha mutlu hissettirdi.

"Ne muhteşem bir yaratık," dedi hoş bir ses.

Ben mi? Buraya karşılığında şehvetimi sunmam gerekeceğini bilerek geldiğimi varsayıyordum, bu yüzden gerçekten şok olmamalıydım. Belki de beni şaşırtan sadece "yaratık" kelimesiydi? Kulağa hiç de seksi gelmiyordu.

"Tilly'yi kastediyor. Gölgeler âleminde köpekleri yoktur," dedi daha önce konuşan kadın, aceleyle bir açıklama getirerek. "Prens Damen, bu Iris Nash ve köpeği Tilly."

Bir prens mi? Onlarla ilgili tek referans çerçevem peri masallarındaki türleriydi. O da öyle miydi?

"Hizmet köpeğim," diye ekledim, Tilly'nin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmelerini istiyordum. "Ben körüm. Tilly benim gözlerim."

Prens, "Siz ve Tilly buraya hoş geldiniz," dedi. Gerçekten de çok hoş bir sesi vardı. Öfkeden eser olmayan güçlü ve kararlı bir sestı ve bu hoşuma gittiğini bilmediğim bir şeydi - daha önce hiç kimsenin böyle konuştuğunu duymamıştım.

Prens olduğu için şehvetimi onun üzerinde kullanabileceğimden şüpheliydim. Muhtemelen bu rolü yerine getiren önemli Avcıları vardı. Yine de belki bana onun gibi birini gönderebilirlerdi? Seçme şansım olur muydu? Nasıl biri olduğuna dair bir fikir edinmek için uzanıp ona dokunmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

Henüz kimse şehvet konusunu açmamıştı ya da burada kalmak için katkıda bulunmam gerektiğinden bahsetmemişti. Her şey çok kibardı.

"Umarım gölge diyarını ikiniz için de mutlu bir yuva olarak bulursunuz," devam etti. "Tallulah ve Meera eski Avcılar için ayrılmış olan konaklama yerinde kalıyorlar ama belki de sen sarayda daha rahat edersin, Iris? Sana ve Tilly'ye daha uygun olacağına inanıyorum."

Saray mı? Pek saray malzemesi değildim. Neredeyse prensip olarak itiraz edecektim.

-Tavan arası gibi bir yer benim için çok uygun olurdu. Yine de bu bir maceraydı ve her zamanki inziva hayatımı yaşamaya devam etmek istemiyordum.

Eğer bu işi yapacaksam cesur olmalı ve karşıma çıkan fırsatlara evet demeliydim. "Daha önce hiç bir saraya girmedim, sadece masallarda duydum. Kesinlikle herkesin rahat edebileceği bir yere benziyor."

"Size orada eşlik edeceğiz," dedi farklı bir kadın sesi.

"Dümdüz yürümeye başlayacağız. Yaklaşık iki yüz metre uzakta. Yol biraz kıvrılıyor ama düz bir yol."

İlk kadına doğru gülümsedim, yola koyulurken düşünceli açıklaması için minnettarım. Şimdiye kadar herkes çok nazik ve misafirperver davranmıştı. Geri dönüp Lucas'a endişelenecek bir şey olmadığını, hatta belki onun da gelebileceğini söyleyebilmeyi diledim ama Astrid'in ondan hoşlanmadığını söylediğini hatırladım ve bunun en iyisi olup olmadığını merak ettim. Belki zamanla onu Lucas'ın gerçekten çok nazik biri olduğuna ikna edebilirdim.

"Gölgeler diyarına gelmeye karar vermene ne sebep oldu?" diye sordu biri.

"Ailem beni sakladı çünkü benden utanıyorlardı. Beni büyüten ninem de yakın zamanda vefat etti, bu yüzden benimle ne yapacaklarına dair seçenekler oldukça kasvetli görünüyordu. Avcılardan biri bunun benim için daha iyi bir seçenek olacağına karar verecek kadar kasvetli."

"Avcılardan biri mi buna karar verdi?"

"Sanırım ailemin benim için planladığı şey, onun bu kararı vermesi için gerçekten çok acımasızdı. Ama bana yardım etmesi çok nazik bir davranıştı. Ona çok şey borçluyum."

Belki de Lucas'ın iyi huylu olduğuna dair tohumları şimdi ekersem, daha sonra buraya gelmesine izin vermeleri için onları ikna etmem daha kolay olurdu. Kendine olan güvenine rağmen, Moriah'nın ne yaptığını fark edip onu cezalandırmasından korkuyordum.

Önce Verity'yle konuşmanın bir yolunu bulmalıydım; Lucas'ın Konsey'i çağırma kararından zarar gören oydu. Bugün beni burada karşılayan eski avcılardan biri gibi görünmüyordu ama umarım yakında onunla tanışma şansım olur.

Merdivenlerden yukarı çıkarken kadınlardan biri bana kolunu uzattı ve adım attığımız oda daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde yankılıydı. Ayaklarımın altındaki zemin sert ve pürüzsüzdü ama aynı zamanda pürüzlüydü ve ne olduğunu anlamak için eğilip parmaklarımı üzerinde gezdirmeye isteğime zorlukla karşı koydum. Her şey çatı katından ve Utah'ta kaldığım küçük evden farklıydı.

Çok fazla gürültü vardı ve en rahat edeceğim yere karar vermeye çalışan herkesin sessiz fısıltılarını ilgiyle dinledim. Benimle ilgili sessiz fısıltılara alışkındım ama hiç kimse benim rahatım için endişelenmemişti.

Arkamdaki kadın hararetli bir şekilde prene bazı kararların alınmasına yardımcı olması gerektiğini söylüyor gibiydi, ki bunu kraliyet ailesi hakkında bildiklerimle ve genellikle onlarla nasıl konuşulduğuyla bağdaştırmakta zorlanıyordum.

Belki de gerçek hayatta işler filmlerdekinden farklıydı? Ve tabii ki insan kraliyet ailesi ile Gölge kraliyet ailesi tamamen aynı olamazdı. Güvende olmak için ona ilk kez tanıştığım herhangi bir insan ya da Gölge gibi davranmaya karar verdim.

"Damen, orada işleri gerçekten iyi idare ettin. Kral Allerick'in eski Avcıların buraya taşınırken karşılaştıkları her lojistik sorunla bizzat ilgilenmesi gerçekçi değil. Bu konuda bize gerçekten yardımcı olabilirsin," diye fısıldadı, sesinde sabırsızlık okunuyordu.

"Haklısın. Tamam. Evet. Kaptan Soren ve Astrid'in kaldığı yerin yakınında, ön tarafında küçük bir bahçe alanı olan zemin katta bir misafir dairesi var. Lütfen o odayı hazırlayın."

Kulağa *çok hoş* geliyor. Bahçenin Tilly'nin keşfetmesi için güvenli olup olmadığını merak ettim, bu çok hoş olurdu.

Kadın bana "Yemek yedin mi Iris?" diye sordu. "Hayır, ama iyi olacağım."

Prens kararlı bir şekilde, "Yiyecek getirteceğim," dedi.

Şimdiye kadar, tüm bunlar çok hoş bir deneyim olduğunu kanıtlıyordu. Herkes çok nazik ve misafirperverdi. Muhtemelen benden biraz korkmuşlardı - ya da en azından benimle ne yapacaklarını tam olarak bilmiyorlardı - ama kesinlikle arkadaş canlısıydılar.

"Ve Tilly için biraz su. Belki yemek salonunda yiyebiliriz?" Tallulah-veya-Meera- dedi - kimin kim olduğunu gerçekten anlamam gerekiyordu- koluma hafifçe dokunmadan önce. "Hazır boşken sana etrafı gezdirelim."

"Çok memnun olurum. Teşekkür ederim."

"Harika, hadi gidelim. Seni burada çok iyi karşılayacağız, Iris.
Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin."

Bölüm 7

DAMEN

"Öylece geliyoruz ve yemekler çoktan hazırlanmış oluyor, öyle mi?" Tallulah ona yemekhaneyi ve yemek programını anlatmayı bitirdikten sonra Iris kuşkuyla sordu. "Ne konuda yardıma ihtiyacım var?"

"Yok bir şey," diye güvence verdi Tallulah. "Bu sarayın işleyişinin bir parçası." "Oh, ne kadar *güzel*," diye mırıldandı Iris, hayretle. "Yine de, ben gerçekten

bir şeye yardım etmek için. Bir konuda. Ne yapabilirsem."

Tallulah, "Önce ayaklarının üzerinde dur," diye tavsiye etti. "Gölgeler âlemine, saraya alış, herkesle tanış. Aceleye gerek yok."

"Buraya geldiğim için çok minnettarım," dedi Iris özlemle, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle. Ruvyn'i siktir et, Iris'i onunla kesinlikle tanıştırmayacaktım.

Onunla çok fazla konuşma şansım olduğundan değil, ama onunla ilgili bir şey beni... keyifsiz hissettirdi.

Her zaman ne söyleyeceğimi bilirdim. Belki ne yapacağımı değil, ama en azından aradıkları cevaplara sahip olmasam da birilerini nasıl etkileyeceğimi. Ama Iris bir çözüm bulmamızı o kadar umutla, o kadar güvenle bekliyordu ki -ve Tallulah benden bir adım atmamı ve bir çözüm bulmamı talep ediyordu- şimdi kimseyi gülümsetemeyecek kadar stresliydim.

Daha da kötüsü, Iris aklıma gelen her yarım pişmiş fikirden memnun olacaktım gibi görünüyordu ve bu bana hiç uymuyordu. Her ne pahasına olursa olsun korunması gereken yumuşak bir iyimserliği vardı. Sanki gölge diyarına, buradaki hayatın kendisi için daha iyi olacağına dair tamamen saf ve sarsılmaz bir inançla gelmişti.

Durumun böyle olduğundan emin olacaktım.

"Oda hazır. Beni takip ederseniz," dedim, personelden odayı hazırlamayı bitirdiklerine dair onay almıştım.

Iris'in yemek salonuna olabildiğince yakındı ama aynı zamanda sevimli küçük canavar arkadaşı için özel bir avlusu vardı. Ne yazık ki zemin kattaki tüm odalar küçüktü çünkü ortak alanların çoğu buradaydı.

Ya Iris beğenmezse? Kimseye söylemeyeceğine dair belirgin bir izlenim edindim ve bundan garip bir şekilde hoşnut olmadım. Genelde uyumlu kişilikleri severdim.

Kapıyı iterek açtım ve "Sanırım bu oda senin için en iyisi olacak," dedim. "Hemen dışında küçük bir avlusu ve kendi tuvaleti var."

"Kulağa mükemmel geliyor, teşekkür ederim," dedi Iris en soğuk kalpleri bile eritebilecek bir gülümsemeyle.

"Bu... tamam."

Hah. Bir şey için teşekkür edilmek garipti. Genelde minnettarlık gerektiren şeyler yapmadığımı sanıyordum.

Prens olduğumu bilmesine rağmen Iris'in benimle Tallulah ve Meera ile konuştuğu gibi konuşması hoşuma gitmişti. Ve itiraf etmeliyim ki çok güzeldi.

Saçları diğer eski Avcılarda gördüklerime kıyasla tuhaf bir renkteydi - daha açık renkte tek tük lekeleri olan kasvetli bir tür soluk kahverengi - ama bu yüzünün zarafetini azaltmıyordu. İlginç bir şekilde, Shades'te özellikle değer verilen türden bir güzelliğe sahipti. Keskin, köşeli yüz hatları, yüksek elmacık kemikleri, sivri bir çene ve uzun, zarif bir boyun.

Ama o yumuşak, misafirperver gülümsemede ve o kör, zararsız dişlerde Shade'e dair hiçbir şey yoktu.

Ya da onun karmaşık, ilginç kokusu. Iris bir dizi duyguyu işliyor gibi görünüyordu ama görünüşe göre hiçbirisi olumsuz değildi. Bu duruma tek başına, *kör* bir şekilde girdiğine ve memnuniyete yakın bir şey hissettiğine göre çok neşeli bir mizacı olmalı.

Bu bende ona yakın olma isteği uyandırdı. O parlaklığın bir kısmını kendime çekmek ve onu korumak için, böylece hiçbir şey onun ışığını söndüremeyecekti. Bu bir

Daha önce hiç yaşamadığım bir his, bu yüzden ona aşık olmam gerektiğini düşündüm. Başka ne olabilirdi ki?

Kokulara bakılırsa henüz beni seviyor gibi görünmüyordu ama birlikte fazla zaman geçirmemiştik. Eminim eninde sonunda o noktaya geleceğiz.

"Yemek ayarlamayacak mıydın?" Tallulah bana hatırlattı. Her zaman kendinden emindi ama bugün her zamankinden daha iddialı görünüyordu. Ya da sinirli. Hangisi olduğundan tam olarak emin değildim.

Kapı aralığında oyalandım ama genellikle yumuşak başlı olan Meera bile bana dönüp *kaçar* gibi baktı. Belki de Ophelia'nın her zaman dediği gibi "kız kıza konuşmak" için yalnız kalmak istiyorlardı? Daha sonra tekrar gelip Iris'in bana âçık olup olmadığını anlayabilirdim.

Onları yalnız bırakarak koridora yöneldim ve bir tepsinin getirilmesi için bir personelle birlikte mutfağa talimat gönderdim.

Beni eşi olarak seçene kadar diğer tüm Gölgeleeri Iris'ten uzak tutmak mümkün olabilir ? Bu çok fazla bir şey istemek gibi görünmüyordu.

Uygun bir şekilde, ben çıkarken Soren koridorda volta atıyordu, sanki ne yapacağından tam olarak emin değildi.

"Iris iyi mi?" diye sordu.

"Evet. Aslında muhteşem, çok iyi uyum sağlıyor. Soren, saraydaki kapılar sadece gölgeler aracılığıyla kilitleniyor. Henüz bir çözüm bulamadığım için Iris'e bu konuyu açmadım ama kilitli olmayan bir odada kalmasını bekleyemeyiz."

Elverston Evi'nin güvenliği içeriden bir çeki demiriyle sağlanabiliyordu ama saraydaki tek tek odalarda böyle bir şey yoktu.

"Bunu hiç düşünmemiştim." Soren kısa bir süre şaşkınlıkla bana baktı, sanki benim düşünmüş olmama şaşırmış gibiydi. "O son odada. Diğerlerinin boş kalmasını sağlayacağım -zaten geçici ziyaretçiler için- sonra da tüm koridor için nöbetçi görevlendireceğim. İtiraf etmeliyim ki ideal değil. Iris burada yeni ve güvenliğini bırakın Muhafızları, genel olarak Gölgeleere emanet etmek için hiçbir nedeni yok."

"Bunun onu rahatsız edeceğini sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Çok güvenen bir mizacı var gibi görünüyor. Burada sadece en iyilerinizi görevlendirin," diye ekledim uyarıcı bir ses tonuyla. Muhafızların herhangi bir üyesinin onursuz olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyordu ama Soren'in işini şansa bırakmasını da istemiyordum.

"Elbette," diye kabul etti, gözlerini hafifçe kıсарak. "Sarayda olup bitenlerle daha fazla ilgilenmeye başladığını gördüğüme sevindim Damen."

"Ben her zaman bir şeylerle ilgilenirim," diyerek onu başından savdım. "Sen bu koridor için bir nöbetçi rotasyonu ayarlarken ben de gidip kardeşimi bu yeni gelişme hakkında bilgilendireyim mi? Onun geleceğini biliyor muydu?"

Nedenini bilmesem de bu durum onu daha da kuşkulandırıyor gibiydi.

"Bu alışılmadık derecede yardımcı olurdu, teşekkürler. Astrid'le benim birini alacağımızı biliyordu ama notun ayrıntıları belirsizdi."

"Ben her zaman yardımcı olurum," diye onu temin ettim ve Allerick'in muhtemelen... Bilmiyorum... ile buluşacağı taht odasına gitmeden önce omzuna vurdum. Sanırım deneklerle. Eskiden o odayı hiç kullanmazdı ama Ophelia'yla birlikte orayı iyice beri oraya oldukça düşküdü.

Önemli devlet odalarını birlikte kirletecek birinin olması güzel olmalı.

Belki o kişi yakında bir gün ben olurum.

"Damen," dedi Allerick şaşkınlıkla içeri girdiğimde, onu Gölgeleer Konseyi'ndeki en sıkıcı yaşlılardan birkaçıyla konuşurken buldum. Onu bu konuşmadan kurtararak ona bir iyilik yapıyordum.

"Biraz miyiz?"

"Elbette."

İki ihtiyar başlarını derinden Allerick'e doğru eğdiler, sonra da daha az bir coşkuyla bana bakıp özür dilediler.

"En sevdiğim kız kardeşim nerede?" Kürsüye çıkan merdivenleri tırmanıp en üstteğine oturarak sordum. Çirkin tahtından konuşurken Allerick'e bakabilmek için kollarımın üzerine yaslandım. Kral olsaydım, yeniden dekore ederdim.

"Uyukluyorum," diye cevap verdi, ukala ağabeyime göre neredeyse utangaç bir tavırla. "Zavallı karını yine yoruyor musun?"

Gözlerini kısmıştı. "Dikkat et, Damen."

Doğru, doğru. Geçen gece bana anlattıklarından sonra düşüncesizce yaptığım şakadan dolayı bir suçluluk hissettim.

"Kısa süre içinde misliyle karşılık verebileceksin," diye onu temin ettim. "Karımla tanıştım."

"Sen... ne? Kimi?"

"Krallığa yeni taşınan eski Avcı. Soren ve Astrid'in topladığı kişi. Adı Iris. Sanırım bir gün onunla evleneceğim. İdeal olan daha sonra değil, daha erken."

"Gidiyorsun... İyi hissediyor musun?"

"Tabii ki öyleyim." Allerick'in sınırlı duygusal yelpazesinden bıkmış bir halde içimi çektim. "'Bugün onunla tanıştım ve onunla evleneceğim' cümlesinin neresini anlamakta zorlanıyorsun?"

"Hepsini. Daha önce hiç kimseye böyle bir ilgi göstermemiştin. Bu senin için alışılmadık bir durum."

"Açıkçası sadece doğru kişiyi bekliyordum."

"Evet," diye yavaşça kabul etti. "Açıkça. Neden bana ondan bahsetmiyorsun?"

"Şey, o çok nazık biri. Buraya taşınan eski Hunterlar arasında en kibar olanı, bundan eminim - ama bunu karınızı küçümsemek için söylemiyorum." Allerick homurdanır gibi bir ses çıkardı ama bir şey söylemedi. "Basit şeylerden memnun oluyor ve benimle aynıymışım gibi konuşuyor. Iris de güzel, bu da hoş bir bonus. Tatlı ve meraklı biri. Çok uyumlu bir yapısı var ki bu da bir eşte olmasını isteyeceğim bir şey çünkü herhangi bir konuda bana meydan okunmasını pek istemiyorum."

"Her kadının eşinden duymak isteyeceği sözler."

"-ve birlikte çok mutlu bir hayat sürebileceğimize inanıyorum. İçimde koruyucu bir his uyandırıyor. Başka ne olabilir ki?"

Uzun bir süre bana baktı. "Iris'e ne istediğini sordun mu?"

"Bu biraz ileri gitmek olur, Allerick. Onunla daha yeni tanıştım."

İnledi, tahtına yığıldı ve alnını avucuna dayadı. "Ve yine de onun hakkında dilediğin fikirleri kafanda kurduğun gelecekteki bir evliliğe yansıtmaktan memnun musun?"

"Bu benim için çok romantik," diye kabul ettim. "Geleceğimizi bu şekilde planlıyoruz. Bir gün -nişanlandığımızda, ideal olarak boynunda benim çiftleşme izimle

-Onu gördüğüm andan itibaren aradığım kişinin o olduğunu bildiğimi ve hatta hemen ardından kardeşimi de bu konuda bilgilendirdiğimi söyleyeceğim. Sanırım destekleyici olacaksın ve sorduğunda ne kadar aşık olduğumu tekrar teyit edeceksin."

"Söylediğin her şey *ben, ben, ben*. Iris seni ilk gördüğü an hakkında ne diyecek?"

"Sanırım beni görmedi," diye düşündüm. "Belki de beni duyduğu o ilk anı düşünecektir? Ona dokunmalıydım -sadece koluna falan, rahatla- o anı büyületilen bir şey yapmalıydım ki benim zihnimde olduğu gibi onun zihninde de net bir şekilde var olsun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ah, doğru. Iris göremiyor. Gözleri... çalışmıyor. Nasıl çalıştığını bilmiyorum," diye itiraf ettim. Gölgeler bu şekilde yaralanmazdı; gücümüz bizi iyileştirirdi. Gerçi Muhafızların bir üyesi olan Evrin tamamen boynuzsuz doğmuştu. Belki de aynı şekilde çalışıyordu? Belki de Iris'in gözbebekleri yoktu?

Bu onu benim için daha az çekici yapmıyordu. Allerick'e ona aşık olduğumu söylemeli miydim? Muhtemelen söylediğim diğer her şeye olduğu gibi buna da olumsuz yaklaşacaktı.

Allerick doğruldu, endişeli görünüyordu. "Bu bilginin doğru olduğunu düşünmedin mi? Damen, bu onu çok savunmasız yapıyor. Yepyeni bir dünyada ve etrafını göremiyor."

"Rahat etmesi için onu Elverston Evi yerine burada, sarayda bir odaya yerleştirdik. Ve ona yol evcil bir hayvanı var. Ben de ona göz kulak olacağım."

"Ona evlenme teklif etmeyeceksin."

"Ne?! Neden olmasın?" Allerick'e tahtı için meydan okumayı düşünerek gözlerimi kıstım. Bir zamanlar eşit olurduk ama şimdi Ophelia'dan beslendiğine göre, hiç şansım olmayacağından şüpheleniyordum.

"Bana öyle bakmayı kes, işimi istemiyorsun. En azından ona hemen evlenme teklif edemezsin. Iris'e yerleşmesi ve burayı tanıması için zaman ver. Burayı sevmeyebilir bile. *Senden* bile hoşlanmayabilir."

"Herkes benden hoşlanıyor." Kabul ediyorum, diğer eski Avcıların hiçbirisiyle romantik anlamda şansım yaver gitmemişti ama bu tamamen karşılıklı bir şeydi; onlara karşı bir şey hissetmemiştim, onlar da bana karşı bir şey hissetmemişti.

"Bir ay," dedi Allerick kesin bir ifadeyle. "Bir ay bekleyin. Yerleşmesi için ona zaman verin. Onu tanıyın, aranızda olduğunu düşündüğünüz bağın gerçek olduğundan emin olun."

"Bu gerçek. Ve bir ay barbarlıktır."

"-ve bu arada, Ophelia'yı uyandıracağım. Sanırım Iris'i ağırlamak için doğru düzenlemelerin yapıldığından emin olmak için bu işe dahil olmak istiyor. Akşam yemeğinde görüşürüz, o zamana kadar saçma sapan bir şey yapmayın."

"Anlaşılan önce bir ay beklemem gerekiyor," diye homurdandım Allerick'in küstahlığına sinirlenerek, ama o çoktan gitmişti.

İyi. Bir ay bekleyebilirdim. Zaten Iris'in beni tanımak için zamana ihtiyacı vardı, böylece kokusu eski avcıların aşık olduklarında aldıkları o hoş aşk kokusuna dönüşecekti. İçimde belli belirsiz bir şüphe vardı.

Aklımın bir köşesinde ona karşı geliştirdiğim ani sevgiye karşılık vermeyebileceği düşüncesi vardı ama bunu anında bastırdım.

Ona kur yapar ve onu büyülerdim. Nazikçe prenses olmanın eğlenceli olacağını söylerdim. Iris kısa sürede karım olurdu.

Bölüm 8

IRIS

T saraydaki yatak şimdiye kadar uyuduğum en rahat yataktı. Bütün gece boyunca bunalmışlığın sınırlarında gezinmemiş olsaydım, hayatımın en iyi uykusunu uyuyacağıma emindim. Bu , oldukça huzursuz bir gece olmuştu ve sanki yatakta kalabilirmişim gibi hissediyordum birkaç saat daha uzun süre.

Tilly aynı fikirde değildi.

Burnuyla koluma çarptı ve hafifçe burnunu çekerek dışarı çıkmasına izin verilmesini istedi. Tallulah dışarıdaki küçük avlunun tamamen güvenli ve özel olduğu konusunda beni temin etmişti ve birkaç adım yürüyüp kapıyı açarak Tilly'yi güvenli bir yere bırakabilmek büyük bir lütuf gibi geldi.

Ne yazık ki bu odada henüz yönümü bulamamıştım. Yatağın etrafında ağır perdeler vardı ve kendimi onlardan kurtarıırken, dışarı çıkarken neredeyse hemen kalçamı ağır komodine çarptım.

"Bir saniye, Tilly kızım," diye hırıldadım, ağrı yayılırken kalça kemiğimi tuttum. Acı sonra komodinın kenarlarını yokladım.

köşelerin ne kadar keskin olduğunu. Neyse ki bunun yerine biraz daha az tehlikeli olan yan tarafa çarpmıştım.

Ayağım takılmasın diye ayak parmağımla yere vurarak birkaç adım attım. Yerde alçak tabureler ve minderlerin yanı sıra odanın ortasında bir sehpa vardı. Bir tarafta küçük bir yemek masası ve sandalyeler, duvarlarda da depo olduğunu tahmin ettiğim daha büyük mobilyalar vardı.

Doğrusu, benim için gezinmesi en kolay oda değildi, ama kabalık etmek istemedim ve eşyaları biraz karıştırıp karıştıramayacağımı sordum.

Tilly yanımda belirdi ve beni engellerin etrafından dolaştırıp doğrudan kapıya yönlendirirken usulca yakasını tuttum.

Belli ki onun hoşuna gitmeyecek kadar uzun sürmüştü.

"Buyurun," diye mırıldandım, dışarı çıkabilmesi için kapıyı iterek açtım. Evden tanıdık gelen kuş sesleri beni karşılamadı ama hava temiz ve serindi ve bana tanıdık gelmese de kesinlikle doğa sesleri vardı.

Büyükannemin burada olduğumu bilseydi ne diyeceğini merak ediyordum. Yaptığım seçimler için beni affedebilecek miydi, yoksa Moriah'nın bana her zaman davrandığı gibi aynı utanç ve tiksintiyle mi davranacaktı?

Bu iç karartıcı bir düşünceydi.

Birinin kapıyı çalmasıyla irkildim, ben tökezleyerek kapıya doğru ilerlemeye fırsat bulamadan içeri girdiler.

"Kahvaltı," diye seslendi kadınsı bir ses. "Sizin için mutfaktan taze bir tepsi getirdim."

"Benim için mi?" Şaşırarak sordum.

"Evet. Prens Damen kahvaltınızı şimdilik buraya getirmenin daha kolay olacağını düşündü. Sarayın düzenini öğrenene kadar."

"Çok nazik bir davranış. Ona teşekkür edeceğimden emin olabilirsiniz. Ya da belki de bir mesaj göndermek en iyisi olur? Onunla yakında tekrar karşılaşacağımdan şüpheliyim - prensler çok meşgul olmalı."

Belki de benim hayal gücümdü ama Gölge kadının alay ettiğine yemin edebilirdim. Dehşet içinde kiminle konuştuğum hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Nana davranışlarım karşısında dehşete düşerdi - hiçbir yere gitmemiş olmama rağmen yeni biriyle tanıştığımda nasıl davranmam gerektiğini bana hep öğretmişti.

"Adın ne senin? Daha önce sormamakla büyük kabalık , özür dilerim."

Hafif bir duraklama oldu. "Hela."

"Hela," diye sıkıca tekrarladım bilgiyi beynime yerleştirmek için. "Bana kahvaltı getirdiğiniz için teşekkür ederim. Ben Iris."

"Biliyorum."

Haklısın. Gölgeleler diyarında yaşayan çok fazla eski Avcı olmadığını sanıyordum. Bir günde tamamen saklı bir yerden nispeten ünlü bir yere gelmek ne kadar tuhaf.

Tilly'nin içeri girmek için acelesi yokmuş gibi görünüyordu, ben de yavaşça o kişinin -ya da Gölge'nin- olduğu anlaşılan odanın ortasına doğru ilerledim. Hafif bir takırtı sesi vardı ve yemeği yemek masası yerine sehpaye koyduklarını tahmin ettim. Belki de burada işler böyle yapılıyordu?

Devasa yer minderlerinden birinin üzerine dizlerimin üzerine çöktüm, takılıp düşmediğime şükrederek yavaşça ve dikkatlice masaya yaklaştım. İtiraf etmeliyim ki, yerde oturarak yemek yemek oldukça eğlenceliydi. Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

"Masada ne olduğunu söylesem yardımcı olur musunuz?"

"Çok yardımcı oldunuz, teşekkür ederim." Bacaklarımı çaprazladım ve parmak uçlarımla alçak masanın kenarını buldum.

"Gölge diyeti çoğunlukla etten oluşur. Elinize dokunabilir miyim?"

Bunu sormasına şaşırmıştım. Ninem her zaman elimi tutup hissetmemi istediği yere koyardı. "Evet, tabii ki."

Hayatımda hissettiğim en keskin tırnaklar hafifçe tenime değip elimi tepsinin üzerinde gezdirince hafifçe irkildim. "İşte et burada. Bu tarafta saray aşçısının diyetlerinizi desteklemeye yardımcı olmak için denediği yoğun bir ekmek var. Burada da sizin diyarınızdan bazı meyveler var."

"Oh, ne kadar güzel. Teşekkür ."

Shades ne kadar misafirperverdi - burada kendimizi rahat hissetmemiz için gerçekten ellerinden geleni yapıyorlardı.

Hela aceleyle, "Ben sana çay koyayım," dedi ve elimi sıcak fincana götürmeden önce hızlıca çay koydu. Soğumaya bıraktım, onun yerine eti didikledim. Özellikle sevmeyi beklemiyordum -Nana'nın eti pişirme şekli her zaman çok kuru ve çiğnenebilir olduğu anlamına geliyordu- ama bu oldukça lezzetliydi. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Hela sordu.

"Hayır, hiç de değil. Bu çok cömertçe oldu, teşekkür ederim. Kendimi oldukça şımartılmış hissediyorum." Acaba masallardaki prensesler de mi hissediyor diye düşündüm. "Gerçekten, sen

beni beklemenize gerek yok. Kendi yükümü çekmek ve buralarda faydalı olmak istiyorum."

Yanımda tereddüt ettiğini hissettim. "Uğraşmak zorunda kaldığım saray mensuplarına kıyasla son derece tatlısın, bu yüzden bu sözleri bir nezaket olarak söyleyeceğim ve senin de öyle yorumlayacağını umuyorum. Şu anda bir saraydasın. Aslında burada saygın bir misafirsiniz. Odanıza getirilen yemekler sizin hakkınız."

"Böyle lüks bir yaşam tarzına alışmak istemiyorum." Nana, Tilly dışarıda mutlu bir şekilde koşuştururken, benim bu kadar cömert bir porsiyon yemeğin tadını çıkararak mutlu bir şekilde oturduğumu görse dehşete düşerdi. Bu et onun için güvenli miydi? Belki Tallulah ya da Meera geri gelir ve onlara sorabilirdim. "Ne zaman çalışmaya başlayacağım?"

"Çalışıyor musun?" Çıplak taşın üzerinde ayakları olduğunu tahmin ettiğim bir ses duyuldu. Shades ayakkabı giyiyor muydu? Pek öyle görünmüyordu.

"Evet. Katkıda bulunuyorum." Konuyu açmak için kibar bir yol bulmaya çalıştım. "Anladığım kadarıyla, buraya taşınan Avcılar Shades'in güç kaynağına katkıda bulunuyorlar...?"

Hela yüksek sesle öksürdü. Belki de umduğum kadar kibarca sormamıştım. Kimse bu konuyu açmamıştı ve bu konuda hiç konuşmamak beni biraz geriyordu. Dün kadınlardan birinin bir şey söyleyeceğini ummuştum ama ikisi de iş konuşmaktan çok Tilly ve benim insan dünyasında ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzdan emin olmakla ilgileniyorlardı.

"Hepsi değil. Bu... bir program ya da başka bir şey yok. Elbette, şimdilik beklenti önce burada rahat etmeniz yönünde."

"Acelemiz olmadığı için memnunum," diye itiraf ettim. de son derece meraklıydım. Elimdeki o keskin tırnağın ipucu beni daha da meraklandırmıştı.

Gölgeler nasıl hissettiriyordu? Ne tür şeylerden hoşlanırlardı?

"Buraya geldiğinde, bunu hemen yapacağını mı düşündün?" Hela merakla sordu.

"Ben yaptım. Bu korkunç bir varsayım mı? Birkaç saattir buradayım ve herkes son derece kibar davrandı, bu bana biraz kaba geliyor."

Hela güldü. Yanımda rahatladığını hissedebiliyordum ve rahatça konuşabileceğini umuyordum. "Buraya gelirken düşündüğün gibi yıkılmadın mı? Hayır, sanırım olmadı. Eskiden olsa muhtemelen olurdu. Hepinizin Av olduğu zamanlarda. Kral Allerick bu işleri farklı yapmaya çalışıyor.

Gücün sizin elinizde olduğunu asla unutmayın. Sizi kahvaltınızla baş başa bırakayım."

Çay fincanımı karıştırıp sıcak çayımı dökerken kendimi pek de güçlü . Fincanı dudaklarıma götürürken parmaklarımın üzerinde -ama neyse ki yanmayan- bir sıvı vardı. Ama yine de, herkesin benimle konuşma şekli kesinlikle kendimi önemli hissettirmişti. Prens bile güvenliğim ve rahatlığım ile kişisel olarak ilgilenmişti!

Belki de burada bir yük olmak yerine gerçekten değerli olabilirdim. Keşke Lucas'a teşekkür etmek için bir mesaj gönderebilseydim - o zaman ikimizin de fark ettiğinden çok daha fazla hayatımı değiştirmiş olabilirdi.

Yemeğimi yedikten sonra tabakları elimden geldiğince tepsiye yerleştirdim, masanın üzerinde bıraktım ve üç basamaklı ve dairesel bir şekle sahip olan tuvalete gitmek için odanın içinde yolumu bulmaya çalıştım.

Ne yazık ki üzerimi değiştirecek yeni kıyafetlerim yoktu, bu yüzden elimden geldiğince temizlendikten sonra yumuşak yemek sandalyesine oturup biraz soluklanmak için geri döndüm. Hela tepsiyi almak için içeri girdiğinde Tilly ayaklarımın dibinde kestirmeye başladı, ardından Meera ile sabah ziyareti beni her konuda daha rahat hissettirdi - özellikle de bana giymem için daha fazla kıyafet tedarik edeceğine dair güvence verdiğinde.

Kapı bir kez daha çalındığında kendimi tam bir eğlence kadını gibi hissediyordum. Zarif evimde büyük bir dul gibi, ninemin izlediği dizilerdeki yaşlı kadınların yaptığı gibi bütün gün misafir kabul ediyordum.

"İçeri gel!" Tilly bir horlama sesi çıkarırken ona seslendim. Şimdiye kadar ziyarete gelen hiç kimseden en ufak bir endişe duymuş gibi görünmüyordu, gerçi kardeşlerime hırlamak yerine çoğunlukla onlardan kaçtığını tahmin ediyordum. Daha önce hiç aklıma gelmemişti ama Tilly biraz korkak olabilirdi.

Yargılayamadım. Ben de biraz korkaktım.

"Günaydın, Iris. Nasıl uyudun?"

"Siz misiniz, Prens Damen?" Çekinerek sordum. Kesinlikle ondan bir ziyaret beklemiyordum.

"Öyle, bana Damen deyin lütfen." Odayı birkaç adımda geçti -bacakları ne kadar uzundu- ve bana en yakın koltuğa oturdu. Sesi o kadar sevimli ve dostçaydı ki, kendimi onun varlığında rahat hissetmekten alıkoyamadım.

"Tekrar ziyaret edeceğinizi beklemiyordum," dedim dürüstçe. "Sen bir prenssin. Önemli işlerle çok meşgul olmalısınız."

"Sana zaman ayırmakta hiç zorlanmıyorum," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

"Oh. Tamam o zaman." Bu... Benimle flört mü ediyordu? muydu yani? Belki de şehvet duyma kapasitem olup olmadığını test ediyordu.

Elbette, prenslerin daha iyi seçenekleri vardı.

Damen boğazını temizledi. "Buradaki hayata geçişinizi daha rahat hale getirmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Şimdi sesi son derece kibar geliyordu. Belki de flört ediyordu ve ben de kötü karşılık vermiştim.

Flört etmeli miyim?

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Denemeden asla öğrenemeyeceğimi sanıyordum.

"Elinize dokunabilir miyim?"

"Sen... elime dokunmak mı istiyorsun?"

"Evet, lütfen. Eğer sorun olmazsa. Yalnızca bir Gölge'nin neye benzediğini bilmiyorum ve hissetmek yardımcı olabilir." Bu biraz flörtözdü, değil mi? Aynı zamanda sorusuna samimi bir yanıtı - bir Gölge'nin nasıl hissettirdiğini bilmek buradaki hayata geçişimi daha rahat hale getirecekti.

"Elbette." Damen sandalyeyi de beraberinde sürükleyerek yaklaştı. Tilly ahşabın taş zemine sürtünmesiyle ofladı. "Bulduğun şey hoşuna gitmeyebilir Iris. İnsan gibi hissetmiyoruz."

Sesi neredeyse endişeli geliyordu.

"Hayır, o kadarını bekliyordum," diyerek elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattım. Uzun bir süre sonra elini benimkinin üzerine koydu ve ben de yavaşça keşfetmeye başladım.

Beş parmak, standart olan buydu. Avuç içi biraz daha yumuşaktı, elinin arkası biraz daha kemikliydi - bu da oldukça normaldi. Yine de derisinin dokusu benimkinden farklıydı. Sıcak, pürüzsüz ve çok daha sertti. İnsan derisinden çok deriye benziyordu.

"Dikkatli ol," diye uyardı Damen parmak eklemlerinin izini sürerken. "Pençelerime yaklaşıyorsun."

"Pençeler," diye tekrarlardım, duraksayarak. Hela'nın sadece keskin tırnakları yoktu, pençeleri de vardı.

Pençeler. Bu çok daha mantıklı.

"İşte." Damen boştaki eliyle bileğimi nazikçe kavradı ve hareketlerimi yönlendirdi. Tutuşuna karşılık karnımın altında garip bir çalkalanma hissi oldu ve yüksek sesle yutkundum. "Üstlerine dokunabilirsin. Bu seni kesmez."

Takdirle mırıldandım, ne kadar uzun ve sivri olduklarına dikkat ettim. Yine de pürüzsüz. Tüm Shade elleri miydi, yoksa prensin mi

Özellikle de daha huzurlu bir hayattan gelen yumuşak olanları?

"Sizde insanlardan farklı olan başka bir şey var mı?"

Damen hafifçe acı dolu bir ses çıkardı. "Belki birkaç şey. Yüzüme dokunmak ister misin?"

"Bu senin için sorun olur mu?"

"Başka biri olsaydı olmazdı. Ama senin için sorun yok." *Bu flört müydü?* Ya da belki sadece nezaketti. Ya da belki de acımaydı. Aslında en mantıklısı buydu. Kördüm ve Damen benim için üzülüyordu. "Bekle, diz çökeceğim, böylece uzanabilirsin."

Koltuğumun daha rahat diz çökebilmesi için dizlerimi biraz genişlettim ve bu kadar yaklaşıncaya oldukça güzel koktuğunu fark ettim. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama bana güneş ışığını hatırlatıyordu. Birisi böyle kokabilir miydi?

Muhtemelen uygunsuz bir davranıştı ama o sıcak, parlak, rahatlatıcı kokuyu daha fazla içime çekmeye çalışarak derin derin nefes aldım. O kadar sessiz bir ses geldi ki hayal görüyor olmalıyım diye düşündüm, sanki dişlerinin arasından hava emiyordu.

Damen bileklerimi nazikçe tuttu, parmaklarım çenesine değene kadar yukarı kaldırdı, sonra boş zamanlarımda etrafı incelemem için beni serbest bıraktı. Çok düşünceliydi. Nedense bu durum yüzümün ısınmasına neden oldu.

Sadece yüzüm değil. Sıcaklık boynumdan aşağıya doğru iniyor gibiydi ve Damen'ı keşfetmeye bu kadar dalmamış olsaydım, sıcaklığı orada hissedip hissetmediğimi görmek için göğsüme dokunacaktım.

Elleri gibi, Damen'ın yüzünün temelleri de benzer görünüyordu. İki göz. Bir burun. Bir ağız. Her şey benim yüzümün hissettirdiğinden çok daha sert ve köşeliydi ama genel şekil aynıydı. Başparmaklarımla kaşlarını düzelttim, bir tür çıkıntı buldum ama kaşları yoktu ve şakaklarına inmeyi beklerken bunun yerine yukarı çıkararak her iki taraftan da takip ettim.

Ve sonra biraz daha yukarı.

"Boynuzlarım," diye mırıldandı Damen titreyerek, ben onların kıvrımlarını takip ederken.

"Görkemli olmalılar," diye cevap verdim, sırf merakımdan muhtemelen gerekenden biraz daha uzun süre oyalandım. Çok kalın ve sağlamdılar. İçimde onları yakalamak için tuhaf bir istek vardı. "Dövüşürken onları kullanıyor musun?"

"Farklı bölgelerde hala boynuzları kullanan özel dövüş stilleri var ama artık çok yaygın değil. Zengin Gölgeler genellikle

boynuzlarını gümüş zincirler ve obsidyen mücevherlerle sararak süslüyorlar."

"Bunların hiçbirini giymiyorsun," diye gözlemledim, kıvrımdan aşağı doğru yolumu izleyerek. Prensler zengin miydi?

"Takmamayı tercih ederim. Özel günlerde taktığım küçük bir tacım var," diye ekledi neredeyse utanarak.

Saçlarını hissetmek istiyordum, bu yüzden boynuzlarının dibine kadar indim ve ne kadar kalın olduklarını anlamak için ellerimi hafifçe etraflarına doladım. Damen bir nefes çekti ve elimi tutarken hafifçe kıpırdandı.

"Özür dilerim," diye homurdandı. "Bu... hassas bir konu."

Onu hemen serbest bıraktım. "Çok özür dilerim. Seni incittim mi?"

"Hayır, hayır. Acımadı," diye yanıtladı, sesi biraz gergin çıksa da. "Devam edebilirsin."

Bu sefer boynuzlarından dikkatle kaçındım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Cildi gibi saçlarının dokusu da benimkinden çok daha kalın ve pürüzsüzdü ama karşılaştırma yapmak için çok fazla insana dokunmamıştım.

Kulaklarının uçları sivriydi ve sanki gıdıklanıyormuş gibi hafifçe kıpırdandığı için hemen kulaklarını bırakıp boynunun kalın sütunundan omuzlarına doğru ilerledim.

Artık kesinlikle yüzünü keşfetmiyordum, önerdiği şey buydu ve daha aşağıya inmeyecektim. Sadece gömleğinin yakasına dokunarak ne tür kıyafetler giydiğine dair bir fikir edinmek istedim. Benim kıyafetlerim onunkilere kıyasla tuhaf görünüyor muydu? Şu anda sadece tek bir kıyafetim vardı.

"Gömleğin nerede?" Parmaklarımı şaşırtıcı derecede geniş ve sert omuzlarında gezdirirken kısmen kendime sordum. Benim omuzlarım kesinlikle hissetmiyordu. Nineminki de öyle değildi ve yıllardır omuzlarını okşadığım için onlara aşınaydım.

"Ah. Doğru. gölgeler kıyafet giymez." Ellerimi anında geri çektim. "Çıplak mısın?"

"Hayır, hayır. Gölgeleeri örtü olarak kullanırız," dedi aceleyle. "Onları manipüle edebilir, daha katı ya da daha az katı hale getirebiliriz. İşte, hisset."

Yumuşak bir şey -Damen'in teninden çok daha yumuşak- avucumun üzerinden yukarı doğru kayarak bileğimin etrafında kıvrılıp bir bilezik gibi yerine yerleşince irkildim. Sanki hiç orada olmamış gibi kaybolmadan önce birkaç saniye boyunca yerinde dönüp durdu ve ben de kaybolduğunu hissederek parmaklarımla o noktayı dalgınca ovaladım. Ne tuhaf bir his.

"Yani örtünüyorsun ama bu kumaş gibi katı değil mi?" Tekrar omuzlarına dokunmak istedim ama bunun biraz fazla cesurca olacağına karar verdim. Zaten yeterince cesur davranmıştım.

Damen boğazını temizledi. "Evet. Um, hissedebilirsin, bilirsin. İsterseniz göğsümü. Elinizi gölgelerin arasından geçirdiğinizde gölgelerin hafif fırçasını hissedebilmeniz gerekir."

Kendimi özgür bıraktığımı biliyordum. Nana her zaman ellerimi kendime saklamamın ne kadar önemli olduğunu söylerdi, dünyayı anlama yolum olsalar bile. Ama o teklif etmişti.

Ve flört etmeye *çalışıyordum*. Sayılır. Bir prensin bana gerçekten ilgi duyduğundan hâlâ şüpheliydim ama şehvet duyma yeteneğine sahip olduğumu bilmesini istiyordum.

Elimi göğsüne bastırdığımda gölge örtüsü hafifçe tenimi gıdıkladı ama hissetmekle en çok ilgilendiğim kısım bu değildi.

Damen'ın göğsü benim gibi hissettirmiyordu. Benim göğsüm yumuşacıktı.

Damen'ın göğsü yontulmuş taştan sağlam bir levha gibiydi. Aşağı inmenin çok kötü bir fikir olduğunun bilincindeyken çaresizce izini sürmeye çalıştığım çukurlar, yarıklar ve çizgiler vardı.

Tamamen cahil değildim -annem bana kuşlar ve arılar hakkında mümkün olan en itici şekilde konuşmuş ve perhize çok fazla vurgu yapmıştı- ama bir erkeğe ya da erkek bir Shade'e şahsen hiç bu kadar dokunmamıştım.

Beklediğimden daha iyiydi. Beynim hâlâ beni tamamen uygunsuz davranmaktan alıkoyacak kadar mantıklıydı ama bunu telafi etmek için bazı yaratıcı "eğer öyleyse" senaryoları oluşturuyordu.

Ya elim biraz daha aşağı inerse?

Ya elleri belime inerse? Kalçalarım? Kalçalarım?

Ya o pençeler derime saplanırsa? Bu nasıl bir his olurdu? Hoşuma gider miydi?

Hayallerim Damen'ın aniden keskin bir nefes alışı ve yaklaşırken boynuzunun saçlarıma dolandığını hissetmemle kesildi.

Beni kokluyor muydu?

"Iris," dedi, sesi neredeyse acı çekmiş gibiydi, ben ellerimi güvenli bir şekilde kucağımda birleştirirken o da saçlarımdan dikkatlice ayrıldı. "Gitmeliyim. İznim yok... Boş ver, gitmeliyim. İyi olacak mısın? Yarın geri geleceğim."

Bir ayla ilgili tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Belki de ayın geri kalanında ziyaret etmek niyetindeydi?

"Tabii ki. Evet."

Odadan çıkmak için acele ederken ayağı bir şeye takıldı ve ben kafa karıştırıcı düşüncelerle baş başa kaldım. Onu korkutmuş muydum? Ona dokunurken çok hevesli davranmıştım. Umarım *çok* hevesli değildim, yine de nasıl hissettiğini gerçekten bilmek istiyordum. Ve fiziksel şefkatten korkmadığımı bilmesini istemişim.

Kendimi kendi saçıma ve yüzüme dokunurken buldum, parmaklarım köprücük kemiğime kadar indi, zihnimde bedenlerimiz arasındaki farkları karşılaştırdım.

Damen muhtemelen korkmuyordu. Muhtemelen prenslik işleriyle meşguldü ve oyalanamıyordu - ne de olsa yarın geri geleceğini söylemişti.

Belki bunu tekrar yapma şansımız olur.

Bölüm 9

DAMEN

"Her şey yolunda mı?" Andrus, Iris'in koridorunun girişindeki mevzisinin koşarak geçip merdivenlere doğru keskin bir sola döndüğümde bana seslendi.

"Her şey yolunda," diye bağırdım omzumun üzerinden, garip sesleri duymazdan gelerek.

Odama doğru ilerlerken bana bakıyorlardı.

Aletim o kadar sertleşmişti ki acıyordu ve en azından birkaç kez boşalana kadar hiçbir şeye net bir şekilde odaklanabileceğimi düşünmüyordum.

Bu etkileşim çok... beklenmedikti. Iris'in tatlılığı ve nazık doğası nedeniyle benim için doğru kişi olduğuna hemen karar vermiştim ve tabii ki onun güzel olduğunu düşünüyordum.

Aramızda herhangi bir cinsel kıvılcım olmasını beklemiyordum; en fazla, ne zaman isterse ona zevk verebileceğim rahat bir arkadaşlık umuyordum.

Ama Iris benim için parfüm sıkıyordu. Göğsüme dokundu ve vücudu arzusunu hemen belli etti. Boynuzlarımı sıktığından beri aletim sertleşmiş ve ağrıyordu, ama arzusunun kokusuyla precum ağlamaya başlamıştı.

Ve aptalca bir şekilde Allerick'e bir ay boyunca ona evlenme teklif etmeyeceğime söz vermiştim. Umarım kaçmamdan rahatsız olmamıştır -tüm karar verme yetilerim beynimden sikime doğru akıyordu ve onları tamamen kaybetmeden önce oradan çıkmalıydım.

Ona sadece evlenme teklif etmeli ve daha sonra ağabeyimden af dilemeliydim. Eğer ağabeyimin isteklerine karşı geldiğim için küçük de olsa bir suçluluk hissetmeseydim, Iris'in üzerinde çoktan bir çiftleşme işareti olurdu.

Yatak odamın kapısı arkamdan kapandığı an, gölgelerimi düşürdüm ve aletimin tabanını kavradım, düğümümün başlangıçtaki şişmesine kabaca masaj yaptım. Kahretsin, Iris'in yumuşak, narin elleri burada nasıl hissettirirdi? Benim sert ellerimden çok daha iyi, pençelerimi yolumdan uzak tutmak için dikkatlice açılı.

Tökezleyerek yatağıma doğru ilerledim, sırtüstü uzandım ve komodinin üzerinde duran ve giderek daha fazla aşına olduğum losyonu elime sürdüm. En son ne zaman başka biriyle seks yapmışım? Hatırlayamıyordum bile. Gözlerim kapalıyken neredeyse Iris'in vücudunu benimkinin üzerinde hayal edebiliyordum, elim yerine amcığı sikimin etrafında kenetleniyordu.

Beni bilerek mi baştan çıkarıyordu? Bilemiyordum. İsteklerini çok tatlı bir şekilde ifade etmişti ama dokunuşu sert ve kasıtlıydı.

Karnımın üzerine yuvarlandım, sikimi sıkıca avucumun içine aldım ve elimi acımasızca becerdim - Iris'in yumuşak, tatlı bedenine dokunmaya cesaret edebileceğimden çok daha agresif bir şekilde. Beden dilini o kadar bilinçsizce kullanıyordu ki, diz çökebilmem için kalçalarını bana açtığı andan itibaren düğümlerim ağrımaya başlamıştı. Tek bir saniye bile tereddüt etmemişti.

Çıplak olsaydı da aynısını yapar mıydı?

İsteseydim sandalyeye yaslanıp bacaklarını yanlara sarkıtır mıydı, böylece boynuzlarım araya girmeden amını yalayabilir miydim? Yapacağından iliklerime kadar emindim. Iris kendini iyi hissetmesi için bana tamamen güvenecekti. O an geldiğinde bana güvendiği için asla pişman olmaması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Hayır. Iris bana güvendiği için asla pişman olmazdı. Eğer bana yatakta güzel, istekli teslimiyetini hediye ettiyse, bunun için ona her gün minnettarlığımı gösterirdim. Ona *tapardım*.

Düğümümdeki baskı birkaç dakika içinde dayanılmaz hale geldi ve aceleyle sırt üstü yuvarlandım, yatağım yerine karnımı dölle kapladım.

Dişlerimi boynuna geçirme riski olmadan Iris'le yakınlaşmam imkânsızdı ve bu konuyu doğru dürüst konuşmadan bunu yapamazdım. Ona *sorana* kadar. En iyisi, ona evlenme teklif edene kadar.

Aptal Allerick, tüm planlarımı mahvediyor. Bu hayatımın en uzun ayı olacaktı.

Herkesle birlikte yemek salonuna girip eski Avcıların genellikle akşam yemeği için oturdukları masaya doğru ilerlerken sarayın gözleri merakla beni takip etti. Meera çoktan Iris'in oturmasına yardım ediyordu, ben de onun yanına oturacaktım gibi görünen Gölgeler'den birine hoş ama uyarıcı bir bakış attım ve onun yerine kendime yardım ettim.

Iris'in üzerinde bu sabah giydiği kıyafetlerden farklı bir kıyafet vardı. Giydiği bol ve sıcak tutan üst ve ona uygun pantolonun her ikisi de soluk pembe olduğu için, birinin Verity'nin erzağını onun için yağmalayıp yağmalamadığını merak ettim.

Tilly bankın altında kıvrıldı, kuyruğu yürüyüş yoluna çıktı ve burnu Iris'in ayaklarının arasına girdi. Eğer biri Iris'in canavarının üzerine çıkarsa, onu ibret olsun diye cezalandırmak zorunda kalabilirdim. Umarım mahkeme heyeti yürüdükleri yere dikkat etmeleri gerektiğini biliyordur.

Masanın ortasındaki tabaktan en sade kızarmış et parçalarından birini alıp onun için yere bıraktım. Tilly hemen öne doğru kıpırdandı ve dudaklarını memnun bir şekilde yalayarak eti adeta içine çekti.

Bu kolaydı. En azından köpeği kazanabilirdim.

"Merhaba, Iris."

"Tekrar merhaba, Damen," diye cevap verdi hemen, . Sesimi anında tanıdığı için göğsümde garip, çırpınan bir his vardı.

"Nasılsın?" Bu sabahtan sonra herhangi bir gariplik belirtisi olup olmadığına dikkatle baktım, ama herhangi bir şey hissediyor gibi görünmüyordu. Öğleden sonranın çoğunu kendi elimi becerirken onun hakkında fanteziler kurarak geçirdiğim için kesinlikle biraz hissediyordum.

"Çok iyi, teşekkür ederim. Bu akşam burada yemek yiyeceğim için heyecanlıyım. Meera'nın beni alması çok nazik bir davranıştı ve yanıma kıyafet için bana kıyafet buldu."

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı?" Doğrulurken sordum. Bunu bir şekilde koordine edebilirdim, değil mi? Belki de en azından Astrid'in başının etini yiyerek bunu koordine edebilirdim.

", " diye beni temin etti Tallulah, görünüşe bakılırsa masanın karşı tarafından dinliyor, bir yandan da yanındaki saray mensuplarından biriyle sohbet ediyordu. Çoklu görev yapma yeteneği gerçekten eşsizdi.

"Öğleden sonran nasıldı?" diye sordum. Cesur bir soruydu çünkü umutsuzca bana tekrarlamamasını umuyordum. *İyiymiş, teşekkürler. Benim için yatakta dört ayak üzerine kalkıp arkadan amını yalamama izin verip vermeyeceğini merak ederek geçirdim.*

Tallulah'ın bu konuşmaya kulak misafiri olmasını istemedim.

"Çok güzeldi, teşekkür ederim. Pek bir şey yapmadım, aslında biraz kestirdim." Iris bu konuda utanmış görünüyordu ama nedenini anlayamadım. Ben her zaman kestirirdim. "Ama sadece dün gece iyi uyuyamadığım için. Genelde kestirmem, yemin ederim," diye ekledi aceleyle.

"Neden olmasın? Şekerlemeler muhteşemdir. Herkes yapmalı. Bu öğleden sonra ben de bir tane yaptım." *Birkaç saat mastürbasyon yaptıktan sonra.*

"Şey, bu mantıklı. Çok yoğun bir programınız olduğunu tahmin ediyorum."

Tallulah sanki bu fikri Iris'in aklına ben sokmuşum gibi tek kaşını kaldırarak bana baktı. Ben koymamıştım, değil mi? Ona kasıtlı olarak aşırı meşgul olduğum izlenimini vermediğimden emindim.

Şaşırtıcı bir şekilde, yıllardır aradan çıktığını görmediğim muhafızlardan biri masamıza doğru ilerliyordu ve onu yüksek sesle bize katılmaya teşvik ettim - kısmen de davranışlarıyla kendi başlarına utanmaları gereken saray mensuplarını utandırmak için.

Evrin boynuzsuz doğmuştu, bu nadir görülen bir şeydi ama oluyordu. Ne yazık ki bu durum hâlâ çok fazla yafta taşıyordu ve sarayın pek çok üyesi ondan uzak durmaktan çekinmiyordu.

Boynuzlarının olmamasının bulaşıcı olduğunu düşünen izleyicilere küçük bir "siktir git" demek için ayağa kalkıp sırtını sıvazlama gösterisi yaptım.

Evrin dikkatleri üzerimden çekmişti, bu çok hoş bir davranıştı ama herkesin *neden* bana baktığı konusunda kendimi suçlu hissediyordum. Boynuzları olmayan bir Gölge görmek, prensin yüksek masa yerine kalabalıkla birlikte oturduğunu görmekten daha sıra dışıydı.

Allerick ve Ophelia fark etmemişti bile. Her zamanki gibi dikkatleri birbirlerinden ayrılmıyordu. Aralarındaki ilişkiyi o kadar belli ediyorlardı ki

Ben de bakıyordum, daha sonra onları bir kenara çekip kraliyet çifti olduklarını ve toplum içinde bir nebze olsun ağırbaşlı davranmaları gerektiğini hatırlatmam gerekecekti.

"Otur, otur," diye ısrar ettim, görünüşe göre gerekli olmasa da hızlıca tanıştırdım. Meera ve Tallulah onunla daha önce tanışmışlardı ve görünüşe göre Tallulah hayranı değildi. İlginçti.

"Arada devriye gezmek zor bir iş gibi mi geliyor?" Meera Evrin'e, ben Tilly'ye biraz daha et atıştırırken cesurca bir sohbet başlatmaya çalıştığını söyledi. Doğru da buydu, kuru ve sıkıcı yiyeceklerle beslendiği kaseyi görmüştüm. Biraz taze etten zarar gelmezdi.

"Zor değil, sıkıcı," diye yanıtladı Evrin.

O konuşurken Iris başını ona doğru eğdi ve ben de bu hareketten büyülenmiş bir şekilde onu izledim. "Neden zor olsun ki?"

"Göz alabildiğine karanlık. Biraz baskıcı olduğu düşünüyor."

Iris'e bakmakla o kadar meşguldüm ki Evrin'in beceriksizce söylediği sözlerin aklımda yer etmesi biraz zaman aldı.

Kahretsin. Karanlığın bunaltıcı olmasından şikâyet edecek o kadar insan varken. Bu ağır sessizliği bozmak için uygun ve etkileyici bir şey bulmaya çalıştım ama Iris ben fırsat bulamadan konuştu.

"Sonsuz karanlık çok sıkıcı olabilir. Umarım bunu belirttiğin için hepsi sana ters ters bakmıyordur. Benim her zaman karanlıkta olmam, başkalarının rahatsızlıklarını ifade etmelerine izin verilmeyeceği anlamına gelmez. Bu bir yarışma değil."

"Tabii ki hayır," diye beceriksizce kabul ettim, sessizliğin uzamasına izin vermek istemiyordum.

Iris'e daha önce aşık olmamışsam bile, şimdi kesinlikle aşıktım.

Aynı anda hem tatlı, hem sakın, hem iddialı, hem de şefkatliydi. İyi bir günümde belki bunlardan birini başarabilirdim.

Neyse ki sohbet daha güvenli bir alana taşındı - Evrin'in aptal gençliğimize atıfta bulunması dışında, bunun Iris'i etkileyeceğini düşünmedim ve konuyu hızla ilerlettim.

Arkadaşlık kavramından duyduğu sevinç baş döndürücü bir şeydi; etrafımızdaki havayı kokulandırıyordu. Arzusuna dair o ipucu kadar sarhoş ediciydi ama farklı bir şekilde.

"Kestirmeden sonra ne yaptın?" Iris'e sordum, onun da benim gibi 31 çekip çekmediğini merak ediyordum. Muhtemelen yapmamıştır.

Dürüst olmak gerekirse, neden sorduğumu bile bilmiyordum. Başkalarının hayatları hakkında soru sormak söz konusu olduğunda genellikle oldukça kararsızdım-

Muhtemelen bir şeyler yapıyorlardı ve ben bunları neden bilmem gerektiğini anlamıyordum. Ama Iris ile birlikte olmadığım her saniyeyi merak ediyordum.

"Meera ve Tallulah ile biraz zaman geçirdim. Bana her şeyi ve işlerin nasıl yürüdüğünü anlattılar. Kral ve kraliçe yarın ziyarete gelecekler," diye ekledi kısık bir fısıltıyla. "Tallulah bu konuda gergin olmama gerek olmadığını ve gerçekten iyi insanlar olduklarını söyledi."

Kardeşim gerçekten iyi biri miydi? İyi sayılırdı. Eski Hunter'lara karşı bana olduğundan daha iyiydi tabii.

Iris'in rahat olduğundan ve Allerick'in kaba davranmadığından emin olmak için bu ziyarette onlara eşlik etmeliydim. Gerçekten tek çözüm buydu.

"Kral senin baban mı?" Iris neredeyse şarabımdan boğulmama neden olacak şekilde sordu.

"Hayır, kardeşim." Boğazımı temizledim. "Önceki kral benim babamdı. Şimdilik varis benim, muhtemelen sonsuza kadar da öyle kalmayacağım."

Iris'in buna herhangi bir tepki verip vermeyeceğini görmek için izledim, ancak karar verme olasılığım - ya da olmayışım - her iki şekilde de onu ilgilendirmiyor gibi görünüyordu.

Tallulah yüksek sesle boğazını temizledi ve bana baktığını görmek için başımı kaldırdım.

"*Ona bakmayı kes,*" diye mırıldandı kaşlarını çatarak.

"*Değilim,*" diye karşılık verdim ama bunun doğru olduğundan tam olarak emin değildim. Iris'in bana baktığını *hissettiği* zamanlar kesinlikle oluyordu ve o zaman hep başka tarafa bakıyordum.

Ama ona uzun süreler boyunca bu kadar açık bir şekilde hayranlık duyabilmem beni baştan çıkarıyordu ve kendimi bundan alıkoymaya hiç çalışmadım.

Bölüm 10

IRIS

Meera nazikçe gelip öğleden sonraki kraliyet ziyaretim için hazırlanmama yardım etti, kıyafetlerimi seçti ve Tilly ile bana evin yolunu gösterdi.

Onlarla oturma odasında buluşuyordum.

"Biraz gerginim," dedim ona dürüstçe.

"Nedenini anlıyorum ama buna gerek yok," diye beni temin etti Meera. "Eski Avcılar söz konusu olduğunda tüm konuşmayı her zaman Ophelia yapar, kral sadece gösteriş için oradadır. Ve çok arkadaş canlısıdır, söz veriyorum. Muhtemelen seni özel bir oturma odasında onlarla çay içmeye resmen davet ederek olması gerekenden daha korkutucu görünmesini sağladılar," diye ekledi onaylamayarak.

"Bunu yapmak zorunda değil miydin?"

"Birkaçımız aynı anda geldiğimiz için bir grup etkinliğiymiş ve kaldığımız Elverston House'daydı, bu yüzden çok... yapılandırılmış hissettirmedim."

Bana diğer eski Avcılara davrandıklarından daha nazik davranıp davranmadıklarını merak ediyordum. Buna mecbur olduklarını düşünmelerini gerçekten istemiyordum. Herkesin yaptığı gibi anlamlı bir şekilde katkıda bulunabilmek istiyordum.

"Geldik," dedi Meera sessizce, kolumu sıkarak. Dikkatleri üzerimize çekmemek için sessiz konuşmuyordu, sanmıyorum. Anladığım kadarıyla çok yumuşak konuşan biriydi. Sesi dinlemek için çok rahatlatıcıydı.

"İçeri geliyor musun?" Göğsümde ani bir sinir uçuşması yaşayarak sordum.

"Yapacaktım ama Damen'ın kapının önünde durmuş seni beklediğini görüyorum," diye gözlemledi, bu gerçeği merak ediyor gibiydi.

"Oh, çok nazik biri," diye fısıldadım, onunla aramda duymayacağı kadar mesafe olmasını umarak. "Bir prene göre çok ilgili, değil mi?"

"Genelde değil," diye hafifçe cevap verdi Meera, daha fazla bir şey söylememem için bir uyarı olarak algıladığım kolumu hızlıca sıktı. "Merhaba Damen. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Tilly önden fırladı ve onun tüylerini sevgiyle karıştırdığını ve alçak bir sesle onunla konuştuğunu duydum. Ona doğru koşmasına şaşırmışım.

-Genelde benim yanımda durmakla yetinir ve başkalarının varlığını neredeyse hiç fark etmezdi.

"Iris'in daha önce tanıştığı biriyle burada tanışmasının iyi olacağını düşündüm."

"Daha fazla katılamazdım. Tabii ki onunla kalmaya niyetliydim..." Meera'nın konuşma tonunu anlamak zordu çünkü çok çekingen bir konuşma tarzı vardı ama sesinin biraz eğlenmiş gibi geldiğini tahmin ettim.

Damen tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. "İstersen sen de gelebilirsin."

"Hayır, hayır, böyle iyi. Iris, eğer Damen'la oraya gitmekten memnunsan, seni yalnız bırakayım." Şimdi kesinlikle eğleniyordu. Ve belki de biraz umutluydu? Meera'nın sosyal grup ortamlarından pek hoşlanmadığı izlenimini edinmişim.

"Elbette. Damen'la iyi olacağım. Bu sabah bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Akşam yemeğinden önce gelip seni alırım? Dünkü gibi mi?"

"Çok memnun olurum. Çok teşekkür ederim."

Kolunu benimkinden kurtardı ve aniden Damen'ın çok daha büyük olan kolu onun yerine geçti, ben diğer elimle Tilly'nin ipini tutarken beni ileriye doğru yönlendirdi.

"Gergin değilsin," dedi kararlı bir şekilde, bu da Tallulah'ın Shades'in duygularımızı koku yoluyla okuyabildiğini söylediğini hatırlamadan önce bir an kafamı karıştırdı. Bu garip bir ayarlama olurdu.

Ben zaten bir dezavantajlı durumdayken onların insanları okumak için ekstra bir duyuya sahip olmalarını kıskandığımı hissettim ama bu dürtüyü çabucak bastırdım. Ben bir Gölge değildim, bedenimin onlarınki gibi çalışmasını bekleyemezdim.

Ayrıca, büyükanneimin her zaman söylediği gibi, kıyaslama neşe hırsızıydı.

"Iris," dedi dost canlısı, kadınsı bir ses. "Hoş geldiniz! Sizinle tanışmak çok güzel. Benim adım Ophelia. Bu da kocam Allerrick."

Söz konusu kişinin kocası olduğunu tahmin ettiğim bir tür homurtu sesi vardı. Burada unvanlarını kullanmıyorlar mıydı? Kralı selamlamanın çok gayri resmi bir yolu gibi görünüyordu. Belki de filmler bana kraliyetin nasıl işlediğine dair gerçekçi olmayan bir beklenti vermişti. Şimdiye kadar tahmin ettiğimden çok daha az şatafat ve tören vardı.

"Ve bu da Tilly olmalı?" Ophelia sordu.

"Oh, evet." Tilly bacaklarıma sertçe bastırarak beni biraz daha Damen'in yanına savurdu. Neyse ki o bir kaya kadar sağlamdı ve beni hemen sabitledi.

"Evet, bu Tilly. Biraz utangaçtır, kusura bakmayın."

"Öyle mi?" Damen mırıldandı. "Benden hoşlanıyor."

Ophelia güldü. "Köpeği de büyülemene Çağırılmamalıyım. Damen herkesi büyüler. Oturun, oturun lütfen. Çayımız ve kekimiz var."

"Herkes değil," diye mırıldandı Damen, Tilly ayaklarımin üstünde oturana kadar beni bir kanepenin etrafında dolaştırırken. "Abartıyor. Karşılaştığım herkesi öylece büyülemiyorum."

"Tamam," diye cevap verdim, biraz şaşkın. Bir şey mi kaçırmıştım?

Kral nihayet konuştuğunda, Damen'la aralarındaki benzerliği hemen fark ettim ama sesi daha sert ve daha az cana yakındı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum, küçük kardeşim."

"Damen çok nazik davrandı," dedim aceleyle, kendisini davet ettiği için başının derde girmesini istemiyordum. "Burada kendimi iyi hissetmem gerçekten çok çaba sarf etti."

"Ne kadar da fedakâr," diye mırıldandı Allerrick.

"Çok," diye ekledi Ophelia hevesle. "Çok , Damen."

"Iris'in burada rahat ettiğinden emin olmak istiyorum," diye cevap verdi, sesi hâlâ garip bir şekilde savunmacı çıkıyordu. Belki de kardeşiyle uzun süre görüşmemişi? "Al, Iris. A

küçük kek tabağı."

Dikkatlice ellerime bastırdı ve ben de parmak uçlarımla yoklayarak kucağıma bıraktım. İnsan diyarında tadı kek gibi olur muydu? Sadece doğum günümde ya da ninemde pasta yemiştım, en özel ikramlardı. Yine de pizzanın tadına baktıktan sonra en çok hangisini sevdiğime karar veremedim.

"Bu benim favorim," diye fısıldadı Damen, parmak eklemleriyle parmaklarımı yumuşak bir şeye doğru hafifçe dürttü. Kenarını kemirirken ortalığı dağıtmadığımı umarak dikkatlice kopardım.

"Çok lezzetli," diye kabul ettim, kendimi kibar olmaya ve hepsini ağzıma tıkıştırırmamaya zorlayarak. Kremisi ama aynı zamanda narenciye tadındaydı. Şimdiye kadar gölge âlemde yediğim her şeyin tadı evde bulmayı umduğum tatlara çok benziyordu. Nana ve Clara her zaman daha sade yiyecekleri tercih ettikleri için benim yediğim tatlar değillerdi ama en azından *duyduğum* şeylerdi.

"Şu ana kadar her şeyi nasıl buldun?" Ophelia nazikçe sormak için çiğnemeyi bitirmemi bekledi.

"İnanılmaz, teşekkür ederim. Kendimi çok iyi karşılanmış ve ilgilenilmiş hissediyorum."

"Güzel, güzel. Bunun senin için büyük bir alışma süreci olduğunu biliyoruz ve burada gerçekten rahat olmanı istiyoruz." Söylemek istediği daha fazla şey olduğunu hissederek bekledim. "Konuya girmek istemezdim ama ailen hakkında bir şeyler sormak zorundayım. biliyorlar mıydı? Nasıl tepki vermelerini bekliyorsun?"

"Peşime düşecekleri konusunda endişelenmene gerek yok," diye onu temin ettim, endişelerinin daha önce aklıma gelmemiş olması aptalca geliyordu. Elbette Moriah Nash'in kızını barındırmanın kapılarına kadar bela getireceğinden endişeleniyorlardı. "Bu varlığımı duyurmak anlamına gelir ki Moriah bunu yapmamak için her zaman çok dikkatli olmuştur."

"Geri dönmeni falan önermiyoruz," dedi Ophelia yumuşak bir sesle. "Eğer olmak istediğin yer burasıysa, kim karşı çıkarsa çıksın burada kalma hakkını savunacağız. Sadece ne beklememiz gerektiğini bilmemiz gerekiyor, hepsi bu."

"İnsan aleminde olduğumu düşünselerdi, beni gizlice avlayıp tekrar hapsedeceklerini hayal ediyorum - bu yüzden onlardan kaçma seçeneğim olmasına rağmen orada kalmak istemedim. Buraya gelmek istedim. Beni burada asla takip etmezler. Aksine, bu sorunu hayatlarından çıkardığım için memnun olacaklar."

Sessizlik acı verici bir şekilde uzun bir süre devam etti ve ben biraz fazla dürüst olup olmadığımı merak ettim. Belki de onlara böylesine rahatsız edici bir gerçeği söylemektense daha lezzetli bir yalan bulmalıyım.

Damen, "Geri zekâlı bunlar," diye homurdanarak gerginliği bozdu.

"Ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarına eminim," dedim zayıf bir sesle, çünkü en azından onları savunmaya *çalışmasaydım* ninem beni çok hayal kırıklığına uğrattı. Her zaman belirttiği gibi, benim doğumum Moriah'nın kariyeri için korkunç bir gerileme olmuştu.

"Ve buraya gelmene bir Avcı mı yardım etti?" Allerick sonunda sordu. "Yanlış hatırlamıyorsam Astrid'le temasa geçti."

"Evet-Lucas. Kardeşlerim onunla arkadaş olmuştu. Beni buraya kaçırmayı teklif etti. Ya da insanlar aleminde bir yere. Ailemden uzak herhangi bir yere, gerçekten."

"Bu, Verity insan diyarında ortaya çıktığında onu Konsey'e rapor eden Lucas'la aynı kişi mi?" Ophelia doğruladı ama ses tonundan cevabı zaten bildiği anlaşıyordu.

"Öyle. Ama bu konuda kendini gerçekten kötü hissediyor," diye ekledim hemen. "Ve beni çıkarmak için kendini büyük bir riske attı. Umarım gerçekten iyidir..."

"İnsanlar aleminde bir bağlantımız var. İsterseniz ondan kontrol etmesini isteyebilirim?"

"Oh, öyle mi?" Hemen rahatlamış bir şekilde sordum. "Buna gerçekten minnettar olurum. Sadece benim yüzümden acı çekmesini istemiyorum."

Damen yakalayamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler homurdandı ama sesi hiç etkilenmemiş gibiydi. Lucas muhtemelen Verity'ye yaptıkları yüzünden burada kötü bir üne sahipti -belki de endişemi biraz daha az belli etmeliydim. Yine de bu fikir pek hoşuma gitmemişti.

Artık kendimden parçalar saklamak zorunda kalmak istemiyordum.

"Yapabileceğimiz pek bir şey yok," dedi Ophelia özür dileyerek. "Lucas'ı gölge âlemine getirirsek Verity'nin eşi muhtemelen pek anlayışlı olmayacaktır - tabii Lucas burada olmak istiyorsa."

Dostum. Kullanmak için çok ilginç bir kelimeydi.

"Theon aynı zamanda benim ağabeyim," diye ekledi Damen, eğilerek benimle konuşmak için. "Ve olayları enine boyuna düşünme ve eylemlerinin olası sonuçlarını değerlendirme yeteneği son derece sınırlı."

Anlayışla başımı salladım. Lucas da muhtemelen burada güvende .

"Yapmam gereken bir şey var mı?" Güç üretme meselesini tekrar gündeme getirmek istemediğim için çekingen bir şekilde sordum. Belki de şehvet bir

ay ve kek eşliğinde yabancılarla konuşmak için biraz uygunsuz bir konu. "Bütün gün oturmaktan kendimi çok tembel hissediyorum. Yapabileceğim bir iş ya da bir şey var mı?"

"şu anda değil. nce gölge diyarına alış ve neyle ilgilendiğini gr. Aceleye gerek yok." Ophelia'nın sesinde beni şaşırtan bir aciliyet vardı. Gölgeler'in buraya taşınan eski Avcılara, eski Avcıların onlara ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyaç duyduğunu belli belirsiz düşünmüştüm - değerli olma fikri beni buraya çeken şeyin büyük bir kısmıydı.

Aynı zamanda, buraya gelmeyi seçen diğer eski Avcılar gibi değildim.

Seeneklerim daha sınırlıydı, Gölgeler'in iyi niyetine çok güveniyordum. Onların faydalanmak istemedim. "Neden sana sarayı gezdirmiyorum?" Damen nerdi. "Size hakkında daha fazla fikir verebilir. Tallulah ve Meera'nın temel bilgileri anlattığını biliyorum,

ama bundan çok daha fazlası var."

"ok nazıksınız, teşekkür ederim." Tabaaımda yiyecek bir sonraki kk keki aramaya başlamadan önce omzumla hafifçe ona vurdum. Kek pizzadan daha mı lezzetliydi? Karar veremiyordum. Tam olarak karar verebilmek için daha fazla pizzaya ihtiyacım vardı ama bunun bir gölge diyarı yemeği olduğundan nedense şüpheliydim.

"ok nazik bir davranış," diye onayladı Allerick, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "ok yardımcı oldu. Gerçekten yolundan sapıyorsun, Damen."

"Damen zamanını çok cömertçe harcadı," dedim onlara. "Eminim yapması gereken çok daha önemli işleri vardır - tüm yardımları için çok minnettarım."

"Eminim onun için sorun olmaz," dedi Allerick neşeyle.

Kral belli ki Damen'ın ne kadar çok şey yaptığını takdir etmiyordu. Bir dahaki sefere fırsat bulduğumda kardeşinin ne kadar muhteşem olduğunu ona anlatmanın gizli bir yolunu bulmalıyım.

Kütüphanenin ürkütücü sessizliğinden çıktık, koridorlardan geri dönerken Tilly'nin pençeleri taş zeminde tıkırdıyordu. Burası biraz daha serindi, tenimde hafıf bir esinti vardı. Belki de bir pencerenin yakınındaydık? Ona şimdiden ne kadar güvenmem gerektiğini aniden fark ettiğimde parmaklarım Damen'ın kolunda biraz esnedi. O bana rehberlik ederken sadece ikimiz vardık.

Sarayın her yerinde beni gezdirdi ve tüm bu süre boyunca onun yanında kendimi tamamen güvende hissettim.

"Sanırım bahçeyi başka bir güne bırakacağız," dedi, her şeyden çok kendi kendine.

"Muhtemelen geri dönmeliyiz - eminim bugün için rutininizi yeterince böldüm."

Hafifçe kıpırdandı, kalın üst kolu omzuma değdi. "Pek sayılmaz."

"Bugün izin günün mü?"

"Bir prensin programı sürekli değişir. Hiçbir gün aynı değildir."

Bu mantıklı.

"Bugün bana etrafı gezdirmek için daha fazla zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Sarayın nasıl düzenlendiği ve ne kadar yoğun olduğu hakkında daha iyi bir fikir edinmek çok yardımcı oldu."

Dürüst olmak gerekirse, kelimeleri dökmek bile beklediğimden daha zor oldu. Damen'ın zamanı ve ilgisiyle ne kadar cömert davrandığını her düşündüğümde neredeyse gözlerim doluyordu.

Kolumu nazikçe sıktı. "Gerçekten başka bir planım yoktu.

Bu, günü yalnız geçirmekten çok daha keyifli oldu, söz veriyorum."

Kraliyet ailesi hakkında hiçbir şey bilmediğim açıktı. Bana göre prensler için *günü yalnız geçirmek diye bir şey* yoktu. Ama belki de maiyetler ve benzerleri sadece bir film icadıydı? Ninem aşırı aktif bir hayal gücüm olduğunu söylerdi.

"Muhtemelen bir sonraki odayı atlayabiliriz," dedi Damen. "Burası çocuk odası. Saray mensupları genellikle yavrularını burada bırakırlar... bilirsiniz. Sosyalleşirler. Saray işleri. Her neyse işte."

"Kreşi ziyaret etmemize izin yok mu?"

"Yani, istersen yapabiliriz. Bebek Gölgelepek pek de hoşsohbet sayılmazlar."

"Benim için sorun değil." Kardeşlerim dışında küçük çocukların yanında hiç vakit geçirmemiştim ve onlardan sadece yedi yaş büyüktüm, yani uzun zaman olmuştu.

"Tamam..." Damen yavaşça söyledi. "Tilly burada tek başına bekleyebilir mi? Tüm küçük pençelerin onu yakalamasını engellemek zor olabilir ve eminim bundan hoşlanmayacaktır."

"Hayır, hiç de değil," diye onayladım, Tilly'nin iyiliğini düşündüğü için duygulanmışım. "Kal, Tilly. O burada bekler, çok iyidir."

Damen kapıyı açtı ve beni içeri yönlendirdi. Kapı her neyden yapılmışsa, sesi dışarıda tutma konusunda etkileyici bir iş çıkarmıştı. Hemen bağırışlar ve kahkahaların yanı sıra birkaç bebek ağlamasıyla karşılandık.

Bu kadar gürültüye alışık olmadığım için biraz bunaltıcıydı. Aynı zamanda, bu konuda neredeyse rahatlatıcı bir şey vardı. Aydınlık, neşeli ve *canlı*. Sessiz çatı katımdan çok farklıydı.

"Yara," dedi Damen, bakıcılardan biri olduğunu tahmin ettiğim kişiyle konuşurken. "Bu Iris. Buraya yeni taşındı. Bir süre ziyaret edebilir miyiz?"

"Oh, elbette. Lütfen, içeri gelin. Çocuklar eski avcılarla tanışmaya bayılırlar. -Kraliçe vakti olduğunda ziyarete gelir."

"Oturalım," dedi Damen kararlı bir şekilde, kolumdaki tutuşu biraz sıkılaştırmıştı. "Her yerde takılıp düşme tehlikesi var. Çocuklar çok stresli."

Güldüm. "Sen de ister misin?"

"Evet," diye cevap verdi, bizi oturmaya yönlendirirken sesi biraz boğuk çıkıyordu. Etrafımız hemen heyecanlı çocuklardan oluşan küçük bir kalabalıkla çevrildi, ancak onun için mi yoksa benim için mi heyecanlandıklarını anlayamadım.

Prens onların kreşinde olması belli ki özel bir durumdu, ama anladığım kadarıyla ben daha çok bir yeniliktim. Hepsi çok hızlı konuşuyordu ve her zaman İngilizce konuşuyorlardı.

"Bir dakikalığına dikkatlerini dağıtacağım," dedi Damen. "." "Ne yapacaksın?"

"Küçük bir sihir gösterisi, tabii ki." Bunu söylerken sesi çok arsız çıkıyordu. Bir an için yüzünü görebilmeyi diledim.

Yanımdan ayrıldığını hissettim ve ardından heyecanlı çocuklardan kahkaha patlamaları arasında bir sürü ooh-ing ve aah-ing sesi geldi. Bir noktada, gölgelerinden biri çenemin altını gıdıkladı ve ben de kıkırdamaya başladım.

Damen sadece çocuklarla değil, genel olarak kalabalık önünde de çok doğaldı. Bu kadar ilgi karşısında bu kadar rahat olabileceğini hayal bile edemezdim.

Bacaklarıma bir şey battığını hissedince irkildim ve bunların yetişkin bir insanınkinden çok daha az ölümcül olsa da pençe olduğunu fark ettim. Ödünç aldığım eteğimin kumaşına takıldılar ve derimi hafifçe çizdiler.

Damen bir anda tekrar yanımdaydı ve küçük ellerini bacaklarımdan dikkatlice çektiğini hissettim. "Üzgünüm, sanırım tırmanıp kucağına oturmaya çalışıyordu."

"İsterse yapabilir," diye cevap verdim ve bir elimi ona doğru indirdim. Hemen parmaklarıma tutundu ve Damen'ın pençeleri tenimden uzakta olacak şekilde onu düzelttiğini hissettim. Bir sonra onu kaldırmaya yardım etti ve yumuşak bir şekilde kucağıma indi, hala başparmağıma tutunurken hantal bez bezinin içinde gövdem arkasına doğru kıvrıldı.

Beklediğimden çok daha sağlamdı. Sonra tekrar, Gölge insanlar çok daha büyük görünüyordu, bu yüzden mantıklı.

"Muhtemelen seninle konuşmıyor," dedi Damen, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Ya da en azından çok iyi değil. Gölge insanlar hem bizim diyarımızdan hem de sizin diyarınızdan pek çok dil öğrenir. Kelime dağarcığı şu anda muhtemelen hepsinin bir karışımı, özellikle de burada, sarayda. Kendi bölgelerinde büyüyen bebekler uzun yıllar boyunca kendi ana dillerinden başka bir lehçe öğrenemeyebilirler."

"Merhaba," diye fısıldadım, arkasını dönüp dizlerinin üzerine tırmanırken kucağımdaki kıpır kıpır Gölge'yi dikkatle tutmaya devam ettim, saçlarımla oynayabilmek için elimi bıraktı. Pençelerinin yüzüme bu kadar yakın olması beni biraz germişti ama Damen o kadar yakınıma eğilmişti ki nefesinin çenemi ısıttığını hissedebiliyordum. Canım yanmadan önce müdahale edeceğini iliklerime kadar biliyordum.

"Senden hoşlanıyor," diye gözlemledi Damen. "Çok sempatik olduğun için bu mantıklı."

Midemde daha önce hiç yaşamadığım garip bir çırpınma hissi vardı. "Öyle miyim?"

"Elbette, bunu biliyor olmalısınız."

Bu konu üzerinde hiç düşünmemiştim. Ailem çoğunlukla benden rahatsız olmuş gibi görünüyordu, bu yüzden olsa olsa sinir bozucu bir insan olduğumu düşünmüştüm.

"Yakın ailem ve yıllar boyunca orada çalışan birkaç personel dışında kimseyle vakit geçirmedi. Lucas ailemiz dışında etkileşimde bulunduğumu hatırlayabildiğim ilk kişiydi. Nasıl bir insan olduğum hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çok sempatik biri," dedi Damen kararlılıkla. "Sende ilk fark ettiğim şey nezaketin oldu. Sabrınız ve minnettarlığınız da öyle."

Kafasında benimle ilgili ne güzel bir resim çizmişti. Olabildiğince nazik davranmadığım ya da davranmayı unuttuğum anlar olduğunu biliyordum.

minnettarlık ya da sabırsızlık hissettim. Ninem her zaman davranışlarımı düzeltmeye özen gösterirdi ve onun yokluğunda doğru olanı yapmayı hatırladığımı umuyordum."

"Ama benim söylediklerimin hiçbir önemi yok," diye devam etti Damen. "Ailenin söylediklerinin de bir önemi yok. Kendiniz hakkında nasıl hissettiğinize siz karar verin."

Kucağımdaki küçük Gölge pençeleriyle saçlarımın uçlarını , "Bu fikir hoşuma gitti," dedim sessizce. Henüz tam olarak kim olduğumu bilmiyordum. Ama bir yolunu bulacaktım.

Bölüm 11

DAMEN

T Bugün o , bunu gölgelerimde hissedebiliyordum.

Neredeyse her zaman şanslı hissederek uyanırdım ama kesinlikle normalden daha şanslı hissediyordum. Çarşaf larım bütün gece serin kalmıştı. Sabah odama getirildiğinde çayım mükemmel sıcaklıktaydı. Basit tutarak gücümü korumaya çalıştığımı düşünürsek, gölge örtümün nispeten güzel görünmesini sağlamayı başarmıştım.

Alemdeki güçler bugünü evlenme teklif etmek için mükemmel bir gün haline getirmek için komplo kuruyor gibiydi ve ben kim oluyordum da onlarla tartışıyordum?

Elbette, Iris sadece bir haftadır buradaydı ve bu aslında bir aydan daha az bir süreydi. Ama Allerick romantik ilişkisi söz konusu olduğunda *beni* dinlemiyordu. Eğer dinleseydi en başından beri çok daha iyi bir koca olurdu, gerçi bu doğru değilmiş gibi davranmayı seviyordu.

Daha sonra ondan af dileyecektim. Iris'le birlikte ne kadar mutlu olduğumuzu fark ettiğinde her şey yoluna girecekti.

Koridorda beni bekleyen Soren ve Astrid'le buluştum ve kahvaltıda Allerick ve Ophelia'yla buluşmak üzere sarayın kraliyet kanadındaki özel salona doğru yola çıktık. Bu fikir çok hoşuma gitmişti.

Günün sonunda nişanlanacağımı yüksek sesle herkese duyururken, onların sıkıcı şüphelerinin ve sorularının keyfimi kaçırmasına ihtiyacım yoktu. Onlara daha sonra, iş bittikten sonra söyleyecektim.

"Bu sabah neden bu kadar neşelisin?" Soren şüpheyile sordu.

"Keyfimin yerinde olması o kadar alışılmadık bir şey mi?"

"Pek sayılmaz," diye kestirip attı Astrid. "Her zaman garip bir şekilde neşelidir."

"Bizim için tuhaf, onun için değil," diye düzeltti Soren. "Ama bugün farklı görünüyor."

"Güzel bir günmüş gibi geliyor. Havada hissetmiyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye homurdandı Astrid. "Muhafızların yeni üyelerinden biri kaba olduğumu söyledi. Buna inanabiliyor musun?"

Sayılır. Gerçi bunu söyleyemeyecek kadar hayatıma değer veriyordum.

Biz geldiğimizde kahvaltı çoktan hazırlanmıştı ama Allerick ve Ophelia geç ve telaşlı geldiler. En azından bu sefer banyo yapmıştı ama saçları ne yaptıklarını açıkça ele veriyordu; Allerick'in gerginliği de öyle. Bu sabah karısından beslenerek kazandığı fazla gücün tamamını çekmesi gerekiyordu.

Sahip olmak güzel bir sorun olmalı.

"Herkese günaydın!" Ophelia neşeyle her zamanki yerine oturdu ve hemen herkese çay doldurdu. "Hepimiz nasılsınız? Bugünün gündeminde ne var?"

"Ve *benim* alışılmadık derecede neşeli *olduğumu* mu düşünüyorsunuz?" Astrid'e sordum.

Dudakları kısa bir süre kıpırdadı ve Soren'in sıkıcı ve ayrıntılı raporunu vermesine izin vererek sessizce kurutulmuş et yemeye başladı. Astrid'in bu yönüne hayrandım. Kendisine çekici gelmeyen şeylere inatla katılmazdı.

"Bugün ne yapacaksın Damen?" Herkes konuşmasını bitirdikten sonra Ophelia kibarca sordu. Muhtemelen kendimi dahil hissetmemi sağlamak için.

"Iris ile takıl. Her zamanki gibi."

Soren alaycı bir ifadeyle, "Artık senin başka hiçbir şey yapmadığını anlamış olmalı," dedi. "Umarım hâlâ senin yoğun programında değerli vaktini aldığı endişelenmiyordur."

"Ona bu konuda endişelenmesine gerek olmadığını söyledim," diye cevap verdim, biraz da savunmacı bir tavırla. Bütün gün başka bir şey yapmadığımı *açıkça* söylememiştim ama gerçekten söylemem gerekiyor muydu? Bu tam olarak doğru bile değildi. Bazen Theon'u ziyaret ediyordum. Ve Orabelle'i. Ara sıra Allerick'i takip ediyordum, çoğunlukla da onu kızdırmak için.

Hobilerim vardı.

"Iris'e diğer Gölgeleler'i tanınması için bir şans veriyor musun?" Astrid koltuğunda öne doğru oturarak ve gözlerini bana dikerek sordu.

"Hayır."

Sandalyesine geri oturmadan önce bana göz kırptı. "En azından bu konuda dürüstsün sanırım."

"Muhtemelen yapmalısın," diye önerdi ağabeyim hevesizce. Tam bir ihanetti bu; Ophelia daha buraya gelmeden önce gizemli gelinini o kadar desteklemiştim ki.

"Neden? Iris ve ben birbirimiz için mükemmeliz." *Diğer Gölgeleler'i tanımak*. Ne kadar saldırgan bir öneri -sanki bu bölgeci piçlerden herhangi biri böyle bir şey yapmış gibi. "*Hepiniz* romantik bağlantılarınızın peşinde koşarken desteğimi vermekte bu kadar çekingen davrandığımı hatırlamıyorum."

Ophelia endişeyle gülerek cevap vermek için boğazını temizledi ama Astrid ondan önce davrandı.

"Aranızda romantik bir bağ *var* mı? Iris muhtemelen sadece ona iyi davrandığınızı düşünüyordur."

"Ona kur yapıyorum," diye karşılık verdim. Yavaşça. Çok yavaşça. Ama niyetim oradaydı.

"Iris bunu biliyor mu?" Allerick sordu.

"Kimin tarafındasın sen?" Astrid ve ben her zaman ters düşerdik ama kardeşimden daha iyisini beklerdim.

Ophelia aceleyle, "Kimse taraf tutmuyor," dedi. "Sadece konuşuyoruz. Hepimiz senin ve Iris için en iyisini istiyoruz. Ve eğer bu birbirimizse, bu harika! Harika. Çok güzel. Her şeyin yolunda gitmesi için hepimiz elimizden geldiğince destek olacağız."

"Neden olmasın ki?" Omuz silktilim. Belki bunu söylemem biraz kibirli bir davranıştı ama işler genellikle benim için mükemmel giderdi. Bunun yetenekten ziyade şansa bağlı olduğunu biliyordum ama hayatım şimdiye kadar çoğunlukla keyifli ve kolay geçmişti. Olmasını istediğim şeyler çoğunlukla çok az telaşla gerçekleşiyordu. İnsan diyarındaki Avcılar dışında çok az şikâyetim vardı ve onlar da şimdilik çoğunlukla bastırılmış görünüyordu.

Bunun benim için de iyi gitmemesi için iyi bir neden yoktu.

Evet, bu konuda kendimi çok olumlu hissediyordum. Evlenme teklif edecektim, Iris kabul edecekti ve sonsuza dek mutlu yaşayacaktık. Bunu dört gözle bekliyordum.

O zaman yarın kahvaltıya kolumda nişanlımla gelir ve sevdiğim ve saygı duyduğum tüm bu kötümserlere nereye sokacaklarını söyledim.

"Merhaba, Iris."

Ben odaya girdiğimde her ne yapıyorsa ara verdi, köşedeki sandalyesinden bana melek gibi gülümsedi, hızlıca bir et paketini açıp Tilly'nin kâsesine bıraktı.

Canavarı yanımda tutmak en iyisi.

"Merhaba, Damen. Bu sabah nasılsın?"

"Çok iyi, teşekkür ederim. Nasılsınız? Ne yapıyorsun? Neden iğnelerle oynuyorsun? Bu güvenli mi?"

Iris bana gülümsedi ve sabahımla ilgili kötü olan her şey sanki hiç olmamış gibi anında dağıldı. "Örgü örüyorum. Eskiden büyükannemle hep yapardık. Tallulah'ın zaten tüm malzemeleri vardı ve benimle paylaşmaktan mutluluk duydu, ne kadar hoş değil mi?"

"Sanırım öyle." Gerçekten de en azından bunu yapabilirmiş gibi görünüyordu ama elbette.

"Sana bir fular yapıyorum," diye ilan etti Iris. Bunun ne olduğunu ya da ne için kullanacağımı bilmiyordum ama yine de ona değer verecektim. Bana verdiği ilk hediye - umarım birlikteliğimiz boyunca vereceği hediyelerin ilki olur.

"Çok tatlısın. Giymek için... sabırsızlanıyorum," diye geçiştirdim. Bir giysi miydi? En olası seçenek bu gibi görünüyordu. Elbette, gölge yerine fiziksel kumaştan yapılmış bir örtü giymem sarayda küçümsenirdi - bunu bir zayıflık işareti olarak görürlerdi çünkü genellikle yalnızca güç kanalizetme kapasitesi düşük olanlar giysi giyerdi. Bununla birlikte, saray mensuplarına Iris'ten gelen bir hediye hakkında bir şey söylemeye cüret ederlerse gidip kendilerini becermelerini memnuniyetle söylerdim.

Memnun bir şekilde mırıldandı. "Bugün ne yapıyorsun?" "Seni ziyarete geldim."

Iris usulca güldü. "Ve sonra?"

"Bunun günümün büyük bir kısmını almasını planlıyordum," diye cevap verdim, karşısındaki sandalyeye oturdum ve parmaklarının uçuşmasını, iğnelerin en tatmin edici şekilde birbirine vurmasını izledim. Görünüşe göre sözlerim onu duraksatmıştı, çünkü uzun bir an için durdu.

"Ben gölge diyarına gelmeden önceki günlerinde ne yapıyordun?" Iris merakla sordu. Nedense bu soru bir tuzak gibi gelmişti.

"Ben çok sosyalim. Her türden Gölge ve insanla görüşmekten keyif alıyorum, her zaman da aldım. Ancak, en çok sizin arkadaşılığınızdan hoşlanıyorum," diye ekledim.

en yumuşak, en çekici sesiydi. Genellikle en somurtkan sohbet arkadaşlarını bile ikna etmeye yeterdi ama Iris yine de kibarca endişeli görünüyordu.

"Çok nazıksınız," dedi sonunda. "Beni ziyaret eden herkes arasında en çok senin arkadaşlığından hoşlanıyorum. Sizinle birlikte olmayı çok kolay buluyorum."

Kulaktan kulağa sıırttım. Bu benim anımdı. Beklediğim açılış buydu.

"Bunu duymak beni rahatlattı. Iris, iğnelerini bir dakikalığına bırakır mısın?"

Onları yavaşça indirdi, her şeyi kucağına koydu ve ben ayağa kalkıp omuzlarımı dikleştirip boynuzlarımı yüksek ve gururlu tutarken ellerini birbirine kenetledi. "Elbette. Ne oldu Damen?"

"Iris, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Kaşlarını çatı, güzel dudakları en rahatsız edici şekilde birbirine yapıştı. "Neyiniz?"

Boğazımı temizledim ve bu sefer kelimeleri daha net telaffuz ettim. "Benim *karım*."

Belki de önce bir konuşma yapmalıyım. Onda sevdiğim şeyleri sıralamalıyım. Geriye dönüp baktığımda, soru biraz ani olmuş olabilir.

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Evet," diye tereddütle cevap verdim. Bu iş pek de beklediğim gibi gitmiyordu. Iris'in daha heyecanlı ve daha az... yani kafası karışık olmasını umuyordum. Yarın kahvaltıda anlatacağım olaylara kesinlikle bu kısmı dahil etmeyecektim. Astrid bunu yaşamama asla izin vermezdi.

"Oh. Bu çok beklenmedik."

"Öyle mi?"

Iris yavaşça başını salladı. "Belki de bariz işaretleri yanlış olabilirim, bu konularda pek tecrübem yok. Buraya gelmeden önce, ailemden olmayan sadece bir erkekle etkileşime girmiştım."

Iris'i tehlikeden kurtarmanın bir yolunu bulduğu için minnettar olmama rağmen ondan bahsedilmesine sinirlenerek ve biraz da kıskanarak belli belirsiz bir onay sesi çıkarmayı başardım. Onu benden daha mı çok seviyordu?

"Ben *erkek* değilim, Iris."

"Hayır," diye kabul etti. "Belki de bu yüzden işaretleri algılayamadım. Sesini çok çekici buluyorum," diye ekledi, ama benden ziyade kendisiyle konuşuyor gibiydi.

"Bu olumlu bir şey."

"Evet. Ve arkadaşlığınızdı hoşlanıyorum, çok nazıksınız. Büyüleyici. Komiksin."

Göğsümü hafifçe şişirdim. Neden endişelenmişim ki? Yolumuza devam ediyorduk. Endişelenecek bir şey yoktu. Bir evlilik teklifinin en coşkulu kabulü değildi ama önemli olan sonuçtu.

"Ve sana dokunmak hoşuma gidiyor."

"Duygularımız karşılıklı," diye teminat verdim ona, yakında bunu yapıp yapamayacağımızı merak ediyordum.

"Ama evlilik biraz aşırı bir tepki gibi görünüyor," dedi Iris başını sallayarak. "Sence de öyle değil mi? Birbirimizi çok az tanıyoruz."

O... ne?

"Sen... sen beni reddediyor musun?" sordum, sesimdeki inançsızlığı bastırmakta tamamen başarısız olmuşum. Tüm diyardaki en uygun bekâr bendim! Daha önce birine evlenme teklif etmekle hiç ilgilenmemiştim ama kimsenin bana *hayır* diyeceğini de düşünmemiştim.

Iris yüzünü buruşturarak, "Bu çok sert bir ifade tarzı gibi görünüyor," diye cevap verdi. "Bu bir reddetme değil, bir tartışma."

"Iris," diye başladım, bir sandalyeyi onunkine yaklaştırp oturdum. "Lütfen, bunu bana açıkla. Anlamıyorum. Seni seviyorum."

Yine kaşlarını çatı. "Damen, beni çok az tanıyorsun. Çok iyisin, çok tatlısın. Eğer evlenecek olsaydık, senin arkadaşılığından çok hoşlanacağıma eminim."

Yatakta da iyiyimdir, diyecektim *ki* son anda kendimi tuttum. Yakınlaşmadığımız için Iris'in bu konuda endişelenmesi son derece makul olurdu ve ona *her* konuda yardımcı olacağıma dair güvence vermek cazip geliyordu ama bu sözlerin iyi karşılanacağından emin değildim.

"Ama hala gölge aleminde ayaklarımı bulmaya çalışıyorum. Kim olduğumu ve nereye ait olduğumu bulmaya çalışıyorum." Bir an duraksadı. "Şu anda sahip olduğum özgürlük... Hayatımda deneyimleyebileceğimi hiç düşünmediğim kadar fazla."

"Karım olursan bundan vazgeçmiş olmazsın, Iris. Bir *prenses* olacaksın."

Alaycı bir şekilde gülümsedi ve bunun kesinlikle yanlış bir şey olduğundan şüphelendim. Benim neyim vardı ki? Genelde çok kibardım.

"Ben prenses olacak biri değilim, en azından prensesler hakkında bildiklerim bu yönde değil. Savunacak bir davam yok. Sunacak değerli bir bilğim yok. Hiçbir şeye *katkıda bulunmadım*. Bu şeyler benim için önemli, Damen. Bu duyguyu anlıyorsundur herhalde?"

Pek sayılmaz, hayır. Ben veliaht prenstim. Kim olduğum ve ne yaptığının tamamı buydu. Davaları savunmadım ya da değerli bilgiler sunmadım ve kimse de buna aldırıyor gibiydi. Belki Allerick ve Soren, ama onlar da her şeyden şikayetçiydi.

"Hiçbir şeyi yanlış yorumlamadın," diye homurdandım, ayağa kalkıp bir adım geri çekildim. Göğsümün tam ortasına keskin olmayan bir aletle vurulmuş gibi hissediyordum, çarpmanın etkisiyle kemiklerim çatırdıyordu. "Bazı şeyleri yanlış yorumladım. Ya da onları kendi anlatıma uygun bir şekilde yorumlamayı seçtim. Özür dilerim, Iris. Bu benim hatamdı."

Kaşlarını çatarak bana bakarken kokusu anında bozuldu. "Seni üzdüm-"

"Hayır. Yani, bu endişelenmeniz gereken bir şey değil. Benim Duygular benim sorumluluğumdadır, Iris."

"Will... hala ara sıra beni ziyarete gelecek misin?" diye sordu, sesi her zamankinden biraz daha kısıktı. Göğsümdeki ağrı daha keskin ve şiddetli bir hale dönuştü.

Neydi bu his? Reddedilmekten daha fazlasıydı ama beni rahatsız eden şeyin tam olarak ne olduğunu bulamıyordum.

"Eğer bunu isterseniz, elbette yaparım."

"Elbette bunu istiyorum Damen," dedi hararetle, yüz ifadesindeki endişe açıktı. "Sen benim en yakın arkadaşımsın."

Bu açıklama üzerimdeki gerginliği biraz olsun azalttı. Teklif ederken o kadar düşüncesiz davranmıştım ki, Iris'in hayır diyeceğı hiç aklıma gelmemişti. Ya hâlâ arkadaş olmak istemeseydi? Yaptıklarımın olası sonuçlarını bir saniye bile düşünmediğim için değer verdiğim bir şeyi kaybetmiş olacaktım.

"Ve sen de benimsin," diye söz verdim ona. "Ama şimdi seni örmenle baş başa bırakacağım, sanırım bugün pek iyi bir arkadaş olamayacağım."

"Tamam," dedi Iris sessizce. "Umarım yakında geri gelirsin." "Döneceğim."

Önce biraz yaralarımıyla ilgilendim.

Bölüm 12

IRIS

T Şapka... sabahımın böyle geçmesini beklemiyordum.

Ben odayı geçerken örgü yemek masasının üzerinde terk edilmiş bir şekilde duruyordu, parmaklarım kazakların olduğu yeri bulup en yumuşak, en kabarık olanı elleyene kadar giysi yığınlarının üzerinde gezindi. Bugün hava pek soğuk değildi -burası pek soğuk sayılmazdı- ama beni dünyadan koruyacak ekstra bir kumaş katmanının rahatlığını yaşamak istiyordum.

Özellikle de burada, odamda kalmak istemediğim için. Çok güzel bir odaydı ama şimdi biraz klostrofobik hissettiriyordu. Henüz kendi başıma keşfe çıkmamıştım ama herkes çok nazikti, kaybolursam bana yol tarif ederler miydi? Bu almaya değer bir riskti. Havaya ihtiyacım vardı.

Başka bir yerde olmaya ihtiyacım vardı. Tam burada, o garip etkileşimin gerçekleştiği bu odada değil. Kendimi gergin ve hissediyordum. Her şeyi yanlış ele almışım gibi hissediyordum. Yanlış mı ele almıştım? Muhtemelen öyle.

Damen muhtemelen şimdi benden nefret ediyordur.

Keşke ninem burada olsaydı da bana ne yapacağımı söyleseydi.

"Hadi Tilly," diye fısıldadım, onu cesaretlendirmek için kalçamı okşadım. Biraz oflayıp pufladı ve yüksek sesle esnedi, sonra da ıslak burnuyla elimi okşayarak yanıma geldi. "Biraz keşfe çıkalım mı? Bence gitmeliyiz. Yakınımda kal, tamam mı?"

"Iris, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Tilly'yi ve kendimi odadan dışarı çıkarıp kapıyı arkamdan kapatırken tüylerim diken diken oldu. Damen *evlenme teklif etmişti*.

Prens Damen.

Ben de hayır
demiştim.

Kaçmak isteyen hafif histerik kıkırdamayı bastırdım. Bir prensin evlilik teklifini reddederek kim olduğumu sanıyordum ki? Ben bir hiçtim. Kendi ailemin bile uğraşmak istemediği bir yüküm. Biriyle evlenmeye hayır demem çok saçmaydı, öyle değil mi? Dizlerimin üzerine çökmeli, beni düşündüğü için bile minnettar olmalıydım. Damen'ın insan olmadığı gerçeğini bir kenara bırakabilseydi, ninem de böyle söylerdi.

Aklım bana aptal olduğumu ve hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir karar verdiğimi söylüyordu. Ama kalbim, içgüdülerim ya da sezgilerim

-her neyse- bu konuşmada başı çekmişti. Ve bunun iyi bir fikir olmadığını yüksek sesle ve net bir şekilde söylemişti. Bunun kolay bir seçenek olduğunu ama en iyisi olmadığını. Beni *sevdiğini* söylemişti. Bu doğru olamazdı, değil mi? Damen'dan hoşlanmıştım. Onun yanındayken midemde, ondan romantik bir şekilde hoşlandığımı bile düşündüren bir kıpırtı vardı.

Ama onu sevmiyordum. Henüz sevmedim.

Olsa bile burada kendi kendime yetmek istiyordum. Hayatımın burada bir *anlamı* olsun istedim. Kendimi sadece birinin karısı *olmaya* bırakmak çok kolay olurdu -özellikle de bu kişi krallığın prensi ise. Ve Damen inanılmazdı; nazik, neşeli ve kendine güvenen biriydi. Ve ona dokunmama izin verdiğinde hissettiklerimden dolayı ondan etkilenmişim.

Belki de bir hata yapmışım.

Hayır, hayır. Önce kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmeliydim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu biri, irkilerek. "Özür dilerim. Ben Andrus. Muhafızların bir üyesiyim."

"Ah, doğru," diye tereddütle cevap verdim, başımın belada olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum. Sessizlik bir an sürdü ve bana odama geri dönmemi söylemedi.

Oda ya da başka bir şey, bu yüzden devam etmeye karar verdim. "Çocuk odasını ziyaret etmeyi umuyordum."

"Gerçekten mi?" diye sordu kuşkuyla. "Orada çocuklar olduğunu biliyor musun?" "Evet." Hafifçe güldüm. "Olmasaydı biraz tuhaf olurdu, değil mi?"

Homurdandı. "Sanırım hepimizin farklı ilgi alanları var. İsterseniz size oraya kadar eşlik edebilirim; hemen köşeyi dönünce."

Andrus konuşmakla pek ilgili görünmüyordu, bu yüzden kreşe sessiz bir yolculuk oldu, ancak oraya vardığımızda gürültü önemli ölçüde arttı. Fazla oyalanmadı ama kreş personeli beni hemen rahat sandalyelerden birine oturatarak hoş karşıladı. Tilly, dışarıda kalmasını söylememe rağmen bu sefer benimle geldi. Belki de Damen yanımda değilken beni tek başıma bırakacak kadar güvende hissetmiyordu.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim.

"Burası sessiz köşe," dedi Gölgelerden biri, çocukların heyecanlı konuşmaları arasında sesini yükselterek. Gürültülü köşenin nasıl bir yer olduğunu merak ettim. "Çocuklar gelip sizi ziyaret etse sorun olur mu? Geçen sefer geldiğinde çok heyecanlandılar, durmadan senden bahsettiler."

"Tabii ki, evet. Bunu çok isterim."

Hafif bir kahkaha atarak, "Bu sefer hepsinin üzerinize üşüşmemesini sağlayacağız," diye ekledi.

"Merhaba," dedi küçük bir ses, pençelerini kullanmamaya dikkat ederek koluma dokundu. "Beni görebiliyor musun? Kuzenim gözlerinin çalışmadığını söylüyor."

"Bu doğru, duymuyorlar. Yine de seni duyabiliyorum." Eline hafifçe dokundum. "Ve seni hissediyorum. Adın ne senin?"

"Jonan. Seninki ne?"

"Iris."

Jonan sanki bunun kabul edilebilir bir cevap olup olmadığına karar veriyormuş gibi homurdandı.

"Gölge yapabilir misin, Iris?" diye sordu sonunda.

"Hayır," diye yanıtladım şaşkınlıkla. "Yapabilir misin?"

"Evet. Ben çok güçlüyüm. Bunu hissediyor musun?" Bir an sonra, evet, bir şeyler hissedebildiğimi fark ettim. Çocukların bunu yapabileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Tüm genç Gölgeler bunu yapabilir mi?"

"Sadece benim gibi güçlü Gölgeler," diye yanıtladı Jonan. Sesinin tonu bana kardeşlerimin gençliğini hatırlattı. O zamanlar biraz büyüklük taşıyorlardı - şimdi bunu anlıyorum- ama zalim değillerdi.

Bu zamanla gelişti. "Burada, sarayda yaşayan tüm Gölgeler bunu yapabilir. nemli olanlar onlar."

"Elbette herkes önemlidir," dedim nazikçe geri iterek. "Hepimizin sunacak bir şeyleri var. Bizi biz yapan bir şey."

Karıştırma sesi geldi, ardından bir tıkırtı duyuldu. Jonan'ın yere oturduğunu ve pençelerini yere vurduğunu tahmin ettim.

"Burada yaşayan boynuzsuz bir Gölge olduğunu biliyor muydun? Tüm nemli Glgelerle yemeğe gelmiş ve birisi onun eski bir Avcıyla flört etmeye çalıştığını söylemiş. Annem bunun gerçekten kötü olduğunu söylüyor."

"Bu neden kötü?"

"nk o kırıldı. Neden kırık bir Shade kendi eski Hunter'ını alsın ki? Bu doğru değil. Annem de hep böyle der."

Buraya gelmekle hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı merak ederek yutkundum. Belki de çok hırslıydım. Belki de fazla iyimserdim. Buradaki Gölgeler *beni* sadece kırılmış olarak mı görecekti?

Damen'in teklifini geri çevirmem muhtemelen iyi bir şeydi. Teklifi yaparken ne düşündüğünü bilmiyorum, ama daha geniş bir mahkemenin görüşlerini düşünmüş . İçlerinden herhangi birinin onun kırık dökük bir eski Avcı ile evlenmesini isteyeceğinden şüpheliydim.

"Ya o eski Avcı onu seviyorsa?" Yumuşak bir sesle sordum. "Boynuzlarının olmaması muhtemelen umurunda olmaz. Kimi seveceğini seemezsin."

En azından, yapamayacağından emindim. Bütün filmler bunu ima ediyor gibiydi. Artık aşk hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yeniden sorguluyordum.

Jonan ğrr gibi bir ses çıkararak gergin anı merhametli bir şekilde bozdu. "Ben asla kimseyi sevmeyeceğim. Bu iğrenç bir şey."

Durgun ruh halime rağmen güldüm. "Eminim çok güzeldir."

"Hayır, hiç sanmıyorum," diye kararlı bir şekilde cevap verdi. Tilly yüksek sesle esnedi ve Jonan'ın ayaklarını sürüyerek yaklaştığını duydum. "Canavarının adı ne?"

"Adı Tilly. O bir... rehber köpek," dedim tereddütle, Lucas'ın rehber köpekler hakkında söylediklerini hatırlayarak. *Bana* rehberlik ediyordu, bu sayılır mıydı? "Etrafta dolaşmama yardım ediyor."

"Onun da benim gibi sivri dişleri var," diye açıkladı Jonan, duraksamama neden oldu. "Sivri dişlerin mi var?"

Damen yüzünü gezerken bundan bahsetmeyi unutmuş olmalıydı.

"Evet. Hissetmek ister misin?"

"Jonan!" diye bağıran biri irkilmeme neden oldu. Yakınlarda birinin olduğunu fark etmemiştim. "Onu ısıracak mıydın? Aklından ne geçiyordu?"

"Değildim!" diye itiraz etti. "Sadece dişlerime dokunmak isteyip istemediğini soracaktım. Buna izin var."

"Kesinlikle değil."

Bir an sessiz kaldı. "Peki, neden olmasın?"

Tilly bıkkın bir oflamayla ayaklarımın üzerine yuvarlandı ve ben de sandalyede arkama yaslanırken gülümsememek için elimden geleni yaptım. *Çok* tuhaf bir gün geçirmiştım ama kreşe yaptığım bir ziyaret huzursuz ruhum için mükemmel bir merhem olmuştu.

Bölüm 13

DAMEN

"W Atölyemde ne işin var?" Theon, üzerinde durduğu tuhaf deneyden doğrulup bana dik dik bakarak sordu. "Seni kim içeri aldı?"

"Eşin."

Theon ofladı. "nefret ettiğimi biliyor."

"Beni bu yüzden içeri almış olabilir," diye düşündüm. Verity'nin eşini kasıtlı olarak kışkırttığını düşünmezdim - insan diyarına yaptıkları felaket gezintiden beri özellikle zorba davranıyordu.

"Tehdit," diye homurdandı sevgiyle.

Tek istediğim Theon ve Verity'nin sahip olduğu gibi güzel, mutlu, işlevsiz bir evlilikti. Belki o kadar işlevsiz değil ama Verity'nin Theon'a meydan okuduğu gibi ben de meydan okumak istiyordum. Onu daha iyi bir Gölge yapmıştı. Yoksa onu sevdiği için mi daha iyi bir Gölge olmuştu?

Ne yazık ki, görünüşe göre böyle olması gerekmiyordu.

"Sizce Verity *yüzünden* mi yoksa Verity *için* mi etrafınızda olmak daha keyifli?"

Theon bana hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Etrafta olmak her zaman hoşuma gitmiştir, Verity de bu yüzden beni seçti."

"Onu kaçırdığını sanıyordum."

"Onu kaçırdıktan *sonra* neden beni seçti?" diye düzeltti Theon, hatalı olduğunu kabul etmekten acizdi.

Iris'in reddinden dolayı yaralarım sızlarken ayaklarımın beni neden buraya taşıdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Theon'la ilgili hiçbir şey rahatlık ve aklı başında tavsiyeler yansıtmıyordu ama yine de buradaydım. Belki de şu anda sadece bir ağabeyin öğüdünü almak istiyordum ve Allerick bugün bana zaten bir kez öğüt vermişti.

Tezgâhının altındaki alçak taburelerden birini çektim -eğer *Theon misafirlikten bu kadar nefret ediyorsa neden birden fazla taburesi olsun ki?*- ve amaçsızca atölyesinin etrafında duran tuhaf aletlerle oynadım.

Bu öğleden sonra böyle hissetmeyi beklemiyordum. Şimdiye kadar kutlama yapacağımızı sanıyordum. Muhtemelen çıplak.

Şimdi kendimi dümdüz hissediyordum.

Bana en çok yapışan şey, onu sevemeyeceğimi söylemesiydi. Onu *tanımadığımı*. Bu doğru muydu? Onu gerçekten sevmiyor muydum?

Bu duygular, Iris'le ilk kez tanıştığımda, biriyle bir gelecek olasılığı gördüğüm ve bu olasılığın elimden alınmasına üzüldüğüm için miydi? O da benimle aynı şeyi istemediği için mi?

Yoksa bu kalp kırıklığı mıydı?

Her ne kadar unvanıma sık sık içerlesem de veliaht prens bendim. Elbette evlenecek kadar hoşlandığım birini bulmak benim için dünyanın en kolay işi olmalıydı. Belki de Allerick'i devirip kral olmalıydım? O gelin bulmakta hiç zorlanmamıştı.

Theon dramatik bir şekilde iç çekerek aletlerini yere bıraktı. "Neden buradasın? Bir tür kriz mi geçiriyorsun? Allerick sana bu konuda yardımcı olamaz mı?"

"Senin daha akıllı bir danışman olacağını düşünmüştüm," diye cevap verdim masumca. İki ağabeyimi birbirine düşürmekten daha kolay bir şey olamazdı - ikisi de çok rekabetçiydi. Gerçi Allerick artık arkadaş oldukları için bu konuda ağırbaşlı davranmaya çalışıyordu.

Theon hemen göğsünü kabarttı, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış vardı. "Çok zekice bir gözlem, küçük kardeşim. Peki, sorun nedir?"

"Bugün Iris'e evlenme teklif ettim. O

hayır dedi." "Hangisi Iris?"

Ağır ağır iç çektim. "Gölgeler âlemine gelen en yeni eski Avcı. Onunla henüz tanışmadınız."

Homurdandı. "Başka bir gelin bulamaz mısın?"

"Verity hayır deseydi alternatif bir gelin düşünecek miydiniz?"

Theon alay etti. "Ne kadar saçma bir soru bu böyle? Verity'yi kaçırdım, sonra da geldiği gün ısırığımı boynuna geçirdim ki beni terk edemesin." Bir an durakladı. "Bunu yapmayı hiç düşündünüz mü?" "Bir kez bile." Theon aslında bunu da yapmamıştı. En azından şu ana kadar.

İlk bölüm.

Tek omzunu silkti ve aletlerini tekrar eline aldı. "Peki o zaman, size nasıl yardım edebilirim bilmiyorum."

"Hadi ama Theon," diye inleyerek bankın üzerine çöktüm. "Iris'le tanıştığımda... Bilmiyorum. Onun aradığım kişi olduğunu hissettim. Gerçekten onunla bir gelecek hayal ettim."

"O zaman onun da aynı şeyi hayal etmesini engelleyen şeyin ne olduğunu bulun."

Bu kolaydı. Iris bunu bana kendisi söylemişti. "Gölgeler aleminde bir amaç bulmak istiyor. Kim olduğunu bulmak için. Bir prensesin nedenlere, bilgeliğe ve buna benzer şeylere ihtiyacı olduğunu düşünüyor."

Theon bana baktı. "Bu konuda haklı. Ondan şimdiden hoşlanıyorum."

"Prensес olmak için bunlara *ihtiyacı yok*," diye itiraz ettim. "Ben bunlara sahip değilim. Benim amacım veliaht prens olmak."

Theon bana karanlık bir bakış fırlattı ve ona doğduğunda verilen unvana artık sahip olduğumu hatırlattığım için kendimi biraz kötü hissettim. "Tecrübelerime göre, bu unvan söz konusu olduğunda hayatta alternatif bir amacın olması iyi bir fikir."

Onaylarcasına homurdandım çünkü bu konuda haklı olabilirdi. Rol için bana meydan okuyabilecek gerçek bir tehdit oluşturabilecek bir Gölge olduğundan şüpheliydim - belki Theon hariç, ama onun da artık bu rolü istemediğinden emindim. Ama eninde sonunda gasp edilecektim. Muhtemelen Allerick ve Ophelia'nın bir çocuğu olduğunda, ne zaman olursa olsun. Bir Avcı-Gölge çocuğunun ne tür bir güce sahip olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ama türlerimizin ne kadar uyumlu olduğu göz önüne alındığında, muhtemelen önemli bir güçtü.

Ve bunun yanı sıra, yeni bir dünya kurmaya çalışıyorduk. Uyum içinde yan yana yaşadığımız bir yer. *Her ikisini de* temsil eden bir hükümdara sahip olmak

güçlü bir sembolizm olurdu. Artık bu pozisyon için en uygun kişi ben değilim.

"Aslında başka bir yeteneğim yok. Arkadaş canlısı, büyüleyici prens olmak ustalaştığım tek beceri."

"Prensken ne arkadaş canlısıydım ne de sevimliydim. Eminim bu yeteneklerini başka bir yerde kullanabilirsin," diye belirtti Theon.

"Sanırım öyle." Nasıl olacağını pek kestiremiyordum ama belki de bir yolu vardı. Pençelerimi sıraya vurdum, Theon'un gözünün tüm bu süre boyunca sınırlı bir şekilde seğirdiğinin farkındaydım. "Sence Iris'in reddi sonsuza dek bir hayır mıydı? Belki buraya daha çok yerleştiğini hissettiğinde fikrini değiştirir."

"Nereden bilebilirim ki? Onunla hiç tanışmadım bile."

Derin bir iç çektim. "Bu konuyu Verity ile konuşmalıydım."

"Muhtemelen. Başımızın üstünde yeriniz var. Neden atölyemden ayrılıp onu bulmaya gitmiyorsun?"

"Tamam, tamam, gidiyorum. Tavsiyeniz için teşekkür ederim. Bu... şey, yardımcı olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebileceğimden emin değilim. Sanırım bana düşünecek bir şeyler verdi."

Ben dışarı çıkarken Theon onaylarcasına homurdandı ve fuayede Verity ile karşılaştım.

"Seni gördüğüne sevindi mi?" Verity masumca sordu, sinsî bir gülümseme yaramazlığını ele veriyordu.

"Öyle olmadığını biliyorsun. Onunla başarısız evlilik teklifim hakkında konuşmak istemiştım ama şimdi anlıyorum ki onun yerine seninle konuşmalıymışım."

Bana göz kırptı, uzun bir süre sessiz kaldı. "Sen... *teklif* mi ettin? Kime? Ne zaman? Hayır, bekle. Cevap verme, önce çay, kek ve oturacak rahat bir yere ihtiyacımız var. Lütfen bekleyin, arayan."

Verity -insan dünyasına yaptığı geziden sonra her zamankinden biraz daha az enerjikti- muhtemelen erzak almak için yola çıktı ve ben de alt kattaki misafir odasına girdim, fuayeye döndüğünde beni görebilmesi için kapıyı açık bıraktım. Hatırladığım kadarıyla bu oda buraya son gelişimde ama Verity malikânenin her yerinde çalışıyor, tozlu odaları açıp temizleyerek yeniden kullanılabilir hale getiriyordu.

Lindow, Verity buraya gelmeden önce ölmek üzere olan bir malikâne gibiydi ve Verity varlığıyla burayı yeniden hayata döndürmüştü. Theon'u da gerçek anlamda hayata döndürmüştü.

Amacı bu *muydu*? Herkesin bir amaca ihtiyacı var mıydı? Tüm bu düşünceler başımı ağrıtiyordu.

Lindow'u ve burada ikamet eden Dük'ü yeniden canlandırmak Verity'nin amacıysa, bu kesinlikle büyük, ulaşılabilir bir hedef değildi. Yerleştirilmiş ve tanımlanmıştı ve Verity bu konuda mükemmeldi. Ve bu ona da fayda sağlamıştı-Verity sarayda yaşarken asla sahip olmadığı bir özgüvene sahipti artık.

Iris'in de bu alemdeki yerine güven duymasını istedim. Gerçekten evlenme teklif etmemeliydim.

Tanrı aşkına. Bunu Allerick'e asla söyleyemezdim. Beni bir ay beklemem konusunda uyarmıştı.

"Tamam, tamam, Aderith çay getiriyor," diye duyurdu Verity, bana kabarık pembe bir battaniye atıp bir tane de kendine ayırarak. Kanepenin bir köşesine oturdu, bacaklarını sıkıca altına çekti ve battaniyeyi etrafına sardı. "Bana her şeyi anlat."

Theon'un bir türlü veremediği tepkileri nihayet alabildiğim için memnun bir şekilde sabah olanları ona aktardım.

"Vay canına," dedi Verity, koltuğuna geri oturup ben konuşurken doldurduğu çaydan bir yudum alarak. "Ve tüm bunlardan sonra... Tavsiye almak için *Theon*'a mı gittin?"

"Geriye dönüp baktığımda, bunun benim açımdan kötü bir seçim olduğunu görebiliyorum. Ama Allerick ve Soren'in ağırdan almadığım için beni azarlamalarını ve diğer taleplerini dinleyecek havada değildim."

Verity ciddiyetle başını salladı. "Çok anlaşılabilir. Kesinlikle hiç kimse *ben demiştim lafını* duymak istemez, yargılamak yok. Şimdi planımız nedir?"

"Sen olsan ne yapardın?"

"Eğer biri evlilik teklifimi reddederse? Muhtemelen tüm diyarı terk ederdim. Hiçbiriniz benden bir daha haber alamazdınız. Ama siz benim kadar korkak değilsiniz," diye ekledi aceleyle.

Güldüm ve kendime bir pasta ısmarladım. Diyarı terk etmek bir seçenek değildi.

-Verity'nin aksine, gölge aleminden çıktıktan sonra bedensel formumu korumayacaktım. Farklı bir bölgeye taşınabilirdim - anne tarafımda kuzenimle mücadele edebileceğim bir aile mülkü vardı.

Ama kaçarsam Iris kendini kötü hissedebilirdi. O tatlı, nazik ve iyi biriydi ve ona tek bir saniye bile yanlış bir şey yapmış gibi hissettirmek istemedim.

"Bunu yapmayacağım. Düşünüyordum da belki de Iris burada kendi yerini ararken ben de kendi yerimle daha fazlasını yapabilirim? Bana bahşedilen otoriteyi kucaklamak gibi. Daha fazla... olaylara dahil olabilirim."

Verity anlayışla başını salladı. "Tamamen iyileşme yolculuğuna başla. Bunu senin için seviyorum."

"Ben daha çok bir tür iş bulmayı düşünüyordum."

Burnunu kırıştırdı. "Yani, sanırım bunu da yapabilirsin. Belki Theon'un asistanı olabilirsin? İhtiyarlar onun taşınabilir küre üretimini artırmasını gerçekten istiyorlar."

"Çok naziksınız ama birlikte çalıştıktan birkaç dakika sonra düello yapacağımızdan şüpheleniyorum."

"Doğru." Verity başını düşünceli bir şekilde yana eğerek onayladı. "Seni pratik bir işte göremiyorum zaten. Sende daha çok orta kademe yönetici havası var, biliyor musun?"

"Hayır." Onunla yaptığım her konuşmanın ancak yarısını anlayabiliyordum; diğerlerinin aksine Verity, Shades'in anlayabileceği referanslar kullanmaktan kaçınmazdı. Aklına hangi sözcük gelirse o anda söylediğinden oldukça emindim.

"Bilirsiniz, sevimli, cana yakın, iyi sunum yapabilen ve verimliliği en üst düzeye çıkarmaktan bahsedebilen ama aslında hiçbir şey yapabilecek nitelikte olmayan."

"Buna alınmalı mıyım, mıyım karar veremiyorum."

Güldü. "Herkes çekici olamaz ve tanıştığı herkesle sohbet edemez; bu bir yetenektir. İki kardeşinizde de yok."

Koltuğumda arkama yaslandım, sözlerini düşündüm ve bu çok yumuşak, rahat battaniyeyi yanıma almama izin verip vermeyeceğini merak ettim. Haksız değildi.

-Kardeşlerimin ikisi de birkaç cümlemin ötesine geçen bir konuşmayı sürdürebilecek kapasitede değildi.

Iris'in bir amaca sahip olmak ve değer katmakla ilgili tanımını düşündüğümde, konuşkan yapım gerçekten de yeterli görünmüyordu.

Verity beni dikkatle izleyerek, "Her şeyi fazla düşünüyorsun," dedi. "Bu kendini delirtmenin kesin bir yoludur. Ve bunu anlıyorum -çünkü ben de kesinlikle aynı şeyi yapardım- ama hemen evlenme teklifine balıklama atladın. Iris'le nasıl ayrıldınız?"

"Hâlâ arkadaş olmamızı istiyor."

"Güzel. Onun arkadaşı ol. Kendine odaklan. Kim olmak istediğini bul. zamanı geldiğinde yerine oturacaktır."

"Bundan emin misin?"

Verity kendinden emin bir şekilde çenesini yukarı kaldırdı. "Elbette öyleyim. Güven bana, ben bir düşesim."

Bölüm 14

IRIS

E adlin'in küçük elleri kucağıma tırmanmaya başlamadan hemen önce dizlerimin üzerine indi. Şaşkınlıkla bir nefes çektim ve onu kucağımın altından yakaladım.

koltuk altlarından tutup, pençelerini daha iyi kavramak için batıramadan onu yukarı çekti. "Gelip oturmak isteyip istemediğini sormakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Ona nazikçe hatırlattım. "O zaman seni alabilir ve ikimizin de zarar görmemesini sağlayabilirim."

Konuştuğu Gölge dilinde bana bir şeyler mırıldandı ve hemen bana sokuldu. Favorilerimle oynamak muhtemelen yanılttı ama Eadlin kesinlikle kreşteki en sevdiğim küçük Gölge'ydi. Sanırım Damen'la ilk ziyaretimizde saçlarımla oynadığından beri öyleydi. Sadece bir haftadır düzenli olarak ziyaret ediyordum, ama çok tatlı ve sevecendi ve diğer bebekler bana bakarken saklanmak için sık sık yanıma geliyordu.

çocuklar itişip kakışıyorlardı.

Çalışanlardan birinin üstü kapalı bir şekilde söylediğine göre, Eadlin'in ebeveynleri saray mensubu değil, saray çalışanıydı. Bu konuda açık konuşmadılar ama Eadlin'in büyüdüğünde küçük Jonan gibi çok güçlü bir Gölge olmasının beklenmediği izlenimini edindim.

Bunun onun için ne anlama geldiğini merak ettim. Geleceğin saray mensupları arasında büyüyordu; bir gün kendilerinden aşağı gördükleri için onu görmezden gelirler miydi? Elbette, sınırlar o kadar katı değildi.

"Günün iyi geçti mi Eadlin?" diye sordum. Onunla anlamadığı bir dilde konuşmak geliyordu ama kreş görevlileri bunu çabucak öğreneceği konusunda ısrar etmişlerdi - Gölge dil konusunda gerçekten doğal bir yeteneğe sahip gibi görünüyordlardı - ve onunla konuşmaya devam etmem gerektiğini söylemişlerdi.

Eadlin bir şeyler mırıldandı, rahat bir pozisyona geçerken boynuzları rahatsız edici bir şekilde göğsüme batıyordu. Gölge anneler benden çok daha güçlü malzemeden yapılmış olmalı.

Yine de uyum sağlayabilirim, diye düşündüm dalgınca. Eğer bir gün kendi çocuklarım olursa. Bu fikir hep hoşuma gitmiştir.

Muhtemelen benimle evlenmek isteyen tek kişiye -ya da Shade'e- hayır dememeliydim.

Eadlin'i kucağımda hafifçe salladım, konuşmamasından yorgun olduğunu ve kestirmek için yumuşak, sessiz bir yer aradığını anladım. Eadlin'in nefesi düzleşene ve vücudu hareketsiz ve rahat olana kadar ileri geri sallamak olsa bile belirli bir görevin olması güzeldi.

Damen'ın arkadaş kalmakla ilgili söylediklerine rağmen, son birkaç gündür ortadan kaybolmuştu ve bu canımı *acıtıyordu*. Verdiğim her kararı, söylediğim her sözü, her şeyi yeniden sorguluyordum.

Daha da kötüsü, diğer herkes de ortadan kaybolmuş gibiydi.

Meera, Astrid'in tedarik ettiği giysileri ve Tilly'nin yiyeceklerini bırakmak için kısa bir süre uğramıştı ama konuşmaya isteksiz görünüyordu. Hatta her zamankinden bile fazla. Ve yemek salonunda artık yemek yenmiyordu.

Gölge âlemine geldiğimden beri hissettiğim en kötü şeydi. Hayır, Nana öldüğünden beri. Yine de o sabahtan beri sürekli hareket halindeydim ve ilk kez olan biten her şeyi özümseyecek kadar hareketsizdim. Sadece var olmak ve zihnimin yaşadığım tüm değişimi yakalamasına izin vermek.

Onun yerine hâlâ hareket halinde olmayı diledim.

"Senden hoşlanıyor," dedi yumuşak bir ses. Tüm kreş personelinin kim olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum - çok fazla personel vardı ve hepsi farklı vardiyalarda çalışıyor gibiydi. "Bu arada ben Alyndra."

"Hatırlattığın için teşekkür ederim," dedim içtenlikle ve küçük Eadlin'e sarılışımı düzelttim. "Nasılsın?"

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım. Bugün kokun biraz farklı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bir kahkahayı bastırdım. Genellikle görsel olmayan işaretleri algılayan ben olurdum. Diğer tarafta olmak ilginç bir deneyimdi. "Sadece buradaki yolculuğumu düşünüyordum. Yoğun birkaç hafta oldu."

"Tahmin edebiliyorum," dedi sessizce, yanımda bir şeyle uğraşırken. Sanki oyuncak topluyor gibiydi. "Umarım bunu söylemem çok cüretkârca olmaz ama buraya gelen eski Avcılar hep ilgimi çekmiştir. Bildiğiniz her şeyi geride bıraktığınıza göre hayatınız nasıl olmalı?"

Sesinde sempati vardı ve ben bunu hak ettiğimi hissetmiyordum. Başımı sokacak bir evim ve karnımı doyuracak yemeğim vardı. Kaloriferler söndüğünde tavan arası biraz soğuk olmasa da rahattı. Daha kötüsü de olabilirdi.

"O kadar da kötü değildi," diye .

"O kadar kötü olmasaydı buraya gelir miydiniz? Ve kalmayı seçer miydiniz? Başlangıçta Astrid'le birlikte çok daha fazla Avcı buraya geldi ama geri döndüler çünkü buradaki hayata alışmak onlar için çok zordu."

Bu fikri biraz düşündüm. Kesinlikle bazı değişiklikler olmuştu ama çok fazla değil. Hatta son birkaç gündür kendimi biraz terk edilmiş hissetmişim. -saçma bir düşünce- hiçbir zaman gerçekten yalnız değildim. Ne zaman odamdan çıkıp bir yere gitmek istesem, hemen yanımda beni oraya götürmeyi teklif eden biri oluyordu. Tilly için bir tabak baharatsız etle birlikte günde üç kez lezzetli yemek tepsileri getiriliyordu. Odam bile benim için temizleniyor, taze çarşafklar sanki kendiliğinden ortaya çıkıyordu.

Elbette daha önce de ninem bana yardım etmişti ama ona bu kadar bel bağlamanın suçluluğu, özellikle de o yaşlandıkça, üzerimde ağır bir yük oluşturmuştu. Burada hayat benim için çok daha kolaydı.

Diğerleri için, teknoloji kaybının onları çok etkilediğini hayal ettim. Ama yemek ve çamaşır işlerini büyükannem yapıyordu ve termostatu tavan arasından kontrol edemiyorduk. Televizyon vardı, ama o kadar çok konuşma duymak, sürekli gürültü, gevezelik ve faaliyetle çevrili olmak, pasif bir şekilde film dinlemek için fazlasıyla yeterli bir ikameydi.

"Şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım her değişiklik hayatımı zorlaştırmak yerine kolaylaştırdı," diye itiraf ettim, bunun için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Her şey

Benim için her şey çok kolaydı, hatta evlenme *teklifi* bile almıştım ama yine de burada kendimi tam olarak bulduğumu hissetmiyordum.

Süreç daha sorunsuz ilerleyemezdi ve şikayet edecek hiçbir şeyim yoktu. Peki neden memnun değildim? Nana'nın benim zor biri olduğumu söylediğini hatırladım ve haklı olmasından endişelendim.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Alyndra neşeyle. "Yani senin gibi daha fazla Avcı bulmamız gerekiyor, o zaman yaşam tarzımızdan korkup gitmeyecekler mi?"

Güldüm, biraz histerik bir şekilde. *Benim* gibi daha fazla Avcı mı? Kimse bunu istemez. Ben bir Avcı'nın en kötü örneğiydim.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi yeni bir ses özür dileyerek. "Ama Orabelle ile çay içmek için bir davetiye aldınız."

Alyndra'nın konuşmasını bölmek istemediğim için sessizce oturdum ve Eadlin'i tutuşumu hafifçe ayarladım.

Alyndra boğazını temizledi. "Iris, seninle konuşuyor."

"Oh!" Yüzüm anında ısındı. "Biri *benimle* çay içmek mi istiyor?"

Alyndra gergin bir şekilde güldü. "Evet. Kralın annesi. Şimdiye kadar karşılaştığın diğer Gölgeler'den biraz daha az arkadaş canlısı olabilir. Ama eminim sana iyi davranacaktır," diye ekledi aceleyle. Ve inandırıcı olmayan bir şekilde. "Yara, şimdi de Iris'i mi bekliyor?"

"Evet. Muhafızlardan biri size eşlik etmek için dışarıda bekliyor."

Alyndra uyuyan Eadlin'i dikkatle kollarımdan kaldırdı ve ben onun sıcak, rahatlatıcı ağırlığı olmadan biraz kaybolmuş hissettim. Belki de uyku zamanı kucaklaşmaları ikimiz için de geçerliydi. Ayağa kalktım ve Tilly de beni takip etsin diye bacağımın yan tarafını sıvazladım. "Ziyarettime izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"İstediğin zaman gel," dedi Alyndra, kısaca koluma dokunarak. "Burada her zaman hoş karşılanırsın. Çocuklar sana bayılıyor."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, gidebileceğim bir yer olduğu için minnettardım. İstediğim bir yer. Bu ziyaretlerde gerçekten bir değer kattığımdan ya da aradığım amacın bu olduğundan emin değildim ama bu bir başlangıçtı.

Andrus bana ve Tilly'ye Orabelle'in odalarına kadar olan uzun yürüyüşte eşlik etti, tüm bu süre boyunca bana dokunmamaya dikkat etti ve mümkün olduğunca az konuştu. Sık sık odamın yakınında durur ve nereye gitmem gerekiyorsa bana rehberlik etmeye her zaman gönüllü olurdu ama benden *pek hoşlanmadığı* izlenimini de edinmiştim. Ya da en azından benimle birlikte olmaktan çekiniyordu.

Damen'ı daha çok özlememe neden oldu.

"Buyurun," diye mırıldandı Andrus, kapıyı iterken gıcırdayarak açıldı.

Tilly'nin yakasına yapıştım, Andrus bana herhangi bir yön göstermediği için ona güvenerek yolu gösterdim. Neyse ki oda düz ve engellerden tamamen arınmış görünüyordu - saraydaki koridor olmayan odaların çoğunun aksine.

"Ah, işte burada," dedi bir ses, beni irkiltti. Bu çok açık bir şekilde yaşlı bir kadın sesiydi ve göğsümde Nana için bir keder vardı.

"Sen Orabelle misin?"

"Öyleyim. Ve sen de Iris'sin. Meşhur Iris."

Kararsızca güldüm. Nasıl ünlü olabilirdim ki? Sadece odamla çocuk odası arasında gidip geliyordum ve kimseyle konuşmuyordum.

"Hmmm. Seni ne yapmalı?" Orabelle mırıldandı. Etrafımda döndüğünü, beni her açıdan içine aldığını hissediyordum ve kıpırdamadan dursam mı yoksa Tilly'den beni buradan çıkarmasını mı istesem karar veremiyordum.

"Damen'ımı telaşlandıran sensin."

Alyndra'nın kim olduğunu söylediğini hatırlamaya çalışarak yavaşça, "Bunu bilmiyorum," diye cevap verdim. "Siz Damen'ın annesi misiniz?"

"Önemli olan pek çok açıdan, sanırım. O benim rahmimden çıkmadı, öz annesi doğumdan kısa bir süre sonra insan alemine yaptığı bir beslenme gezisinde öldü."

Boğazımda bir yumru oluştu ve acıyla yutkundum. Damen'ın annesiz büyümek zorunda kalması ne kadar korkunçtu. Çocuğuyla geçirdiği zamanın bu kadar kısa kesilmesi annesi için ne kadar korkunçtu. Belki de o da Moriah gibi bir anneydi? Filmlerde hep duyduğum romantik annelik görüşünü kendi deneyimimle bağdaştırmak zordu.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," diye mırıldandım.

Orabelle boynuzunun ucu başımın yan tarafına değecek kadar yakınımaya eğildi ve derin bir nefes aldı. Damen'dan çok daha kısa olmalı.

", değil mi? Avcı olduğun zaman niyetin hakkında yalan . Eski Avcı. Kendinize ne diyorsanız artık. Kibar, boş özürler yoktur. Üzgün hissettiğinizde, öyle kokarsınız. Okunması bu kadar kolay olmak sizin için garip bir ayarlama olmalı."

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Niyetim hakkında yalan söylemekte hiçbir zaman iyi olmadım. Ninem beni her zaman nazik ve kibar olmaya teşvik etti ve ben de hayatımı buna göre yaşamaya çalışıyorum."

Orabelle tekrar mırıldandı. "İlginç. Şahsen nezakete hiç bu kadar önem vermemiştim. Değdiğinden daha fazla güçlük gibi görünüyor."

"Birinin gününü mahvetmek, gününe neşe katmaktan daha fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyor." Bu sözleri düşünmeden söylemişim ve beni şaşırtmıştı.

Genelde biriyle aynı fikirde olmamak için acele etmezdim. Özellikle de büyüklerime.

Orabelle homurdandı. "Sizi temin ederim ki öyle değil. Ama belki de senin için öyledir - sende bu var... doğuştan gelen *iyilik*. Sanki her türlü kabalık özel bir çaba gerektirecekmiş gibi. Bu daha önce karşılaştığım bir şey değil - Damen'in senden neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum. Sana evlenme teklif ettiğini ve senin ona hayır dediğini duydum."

Hatırlatma karşısında irkildim. "Çok beklenmedik bir şeydi-"

"Bana kendini haklı çıkarmana gerek yok," diye kıkırdadı. "Bu saray kadar büyük bir egosu olan inatçı bir delikanlı. Ona çok büyük bir iyilik yaptın, gerçekten. Değişiklik olsun diye gerçekten istediği bir şey -birisi- için çalışmak zorunda kalması onun için iyi oldu."

Bunu yaptığını düşünmüyordum ama tartışmamaya karar verdim. Damen onu reddettikten sonra beni ziyaret etmemişti. Belli ki bir ilişki artık onun ilgilendiği bir şey değildi.

Bu tamamen makuldü - kendimi böyle ortaya koysam ve teklif ettiğim kişi hayır dese nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum. Tabii ki, bu fikir artık masadan kalkmıştı.

"Mahkemeye gidip evlenme teklif ettiğini söylemedi, bilesiniz diye söylüyorum. Allerick'e bile söylemedi - bunun için nasıl bir azar işiteceğini biliyor." Orabelle kendi kendine güldü. "Aptal çocuk. Öğrenecektir. Son zamanlarda sarayda bir sürü sır var," diye ekledi sinsice.

"Var mı?" Devam soruları sormamı istiyor gibiydi ama sınırlı sosyal deneyimlerim beni buna pek hazırlamamıştı.

"Oh, evet. Sen de onlardan birisin."

"*Ben bir sır mıyım?*" Parmaklarımı Tilly'nin kürkünde gezdirerek kaşlarımı çattım. "Ama yemekhanede akşam yemeğine falan katıldım."

"Otursan iyi olur." Kolumdan tutup beni birkaç adım sürükleyerek bir koltuğa oturttuğunda irkildim. "Sana bunu söyleyeceğim çünkü bunu yapmama kararını onaylamıyorum."

"Tamam." Tilly uzun uzun iç çekerek yere uzanırken ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Son zamanlarda insan diyarından üç Avcı, gölge diyarıyla bir tür kalıcı barış görüşmesi yapmak niyetiyle geldi."

Bu yeni gelenlere kimse ve sizden kısa bir süre sonra buraya geldiklerinden, varlığınızın onlardan gizli tutulmasına karar verildi. Her ihtimale karşı sizi almak için gönderildiler."

"Oh." Teoride bu iyi bir şeydi. Bulunmak istemiyordum ve kesinlikle geri dönmek istemiyordum. Ve güvenilir olup olmadıklarını öğrenene kadar yeni Avcılardan bir sır olarak saklanmaya da karşı değildim.

-Bana bir sır gibi davranılmasına çok alışmıştım.

Yine de *benden* bir sır olarak saklanmaları biraz acı veriyordu. Güvenilmez biri miydim?

"Eğer herkesin vardığı karar buysa," dedim kararsızca, Orabelle'in daha ayrıntılı bir yanıt beklediğini fark ederek. "O zaman sanırım yapılacak en doğru şey bu. Güvenliğimi ve refahımı dikkate aldıkları için çok minnettarım," diye ekledim dürüstçe.

"Buraya gelmek için her şeyden vazgeçen diğer Avcılar gibi değilsin," diye gözlemledi Orabelle.

"Ben körüm."

"Öyle demek istemedim," diye cevap verdi küçümseyerek. "Sen daha çok... denir? Aşağılayıcı olmamaya çalışıyorum. Eğer öyle yaparsam Damen bana kızar."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Korunaklı," diye karar verdi Orabelle sonunda. "Sen daha korunaklısın. Eski Avcıların en sessiz olanları bile, çocukken hepinize uyguladıkları korkunç eğitim rejiminden dolayı keskin bir kenara sahipler. Sen bunu kaçırıyorsun."

"Evet," diye şaşkınlıkla kabul ettim. "Bu adil bir değerlendirme. Avcı eğitiminden hiç geçmedim. Büyükanнемle birlikte tavan arasında yaşadım ve varlığım ile ailemi utandırmamak için sessiz ve gözden uzak kaldım."

Orabelle ağır bir nefes vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Ve şimdi buradasın, çocuk odasında saklanıyorsun. Bu konuşma için bir fincan çaya ihtiyacımız olacak."

Bölüm 15

IRIS

"K Tak, tak," diye seslendi Meera, ben örgüme devam ederken kahvaltı tabaklarımı toplayan görevliyi takip ederek. "Sanırım boş değilsiniz? Çok özür dilerim, ziyaret etmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Sorun değil," diye temin ettim onu, her ne kadar bu konuda *kendimi* tam olarak iyi *hissetmemem* de. "Otur. Burada olmana sevindim."

O kadar da uzun sürmemişti aslında. Teknik olarak, saklandığım yerden çıkmıştım. Yeni gelenlerle tanışmıştım - en azından Sebastian ve Cora'yla - gelen ve Elverston House'da kalan büyük dalgayla değil. Ama son zamanlarda herkes çok meşguldü. Tallulah çiftleşmiş, hamile kalmış ve taşınmıştı.

Meera teknik olarak yan odaya taşınmıştı ama günlerdir ortalıkta yoktu. Damen ortadan kaybolmuştu.

Sorun değildi tabii ki. Onlar meşguldü. Avcılar son zamanlarda faaliyetlerini artırmışlardı ve ben güzel yatak odamda güven içinde otururken ya da kreşte çocuklarla yerde oynarken herkesin dikkatinin bununla dağılmasından şikâyet edemezdim. Kimse *benden* güvenliğimi riske atmamı ya da hepimizi güvende tutmak için zamanımdan feragat etmemi istemiyordu.

Açıkçası kimse şehvetten *bahsetmemişti*. Her şeyi kafamda mı uydurduğumu merak etmeye başlamıştım.

"Saçların," diye mırıldandı. "Artık çok sarı."

"Oh, evet. Boya sadece insanlar aleminden görünmeden çıkmama yardımcı olmak içindi.

Şimdi daha iyi görünüyor mu?" Kendimden emin bir şekilde dokunarak sordum. Meera, "Çok güzel," diye beni temin etti.

Meera bana intikam arayışının onu sürüklediği yolu anlatırken, kendi düşüncelerimi gözden geçirdim ve yeterince öfkeli olup olmadığımı merak ettim. Meera'nın öfkesi verimli olmuştu. İşlerin hallolmasını sağlamıştı.

"Nöbet mi geçirdin?" Dalgınca sordum. "Annem de her zaman geçirirdi."

Kendini bir türlü kurtulamadığı öfke nöbetleri içinde bulurdu. Ninesi onun küçüklüğünden beri böyle olduğunu söylemişti.

Bu tür bir öfke üretken *değildi*. Aynı karanlığın benim içimde de gizlendiğinden hep endişe etmişimdir. Genetik olarak, kırık gözlerimin bana geliş şekli.

Nazik ol, diye hatırlattım kendime. *Nazik ol, nazik ol, nazik ol*.

Son zamanlarda kendime bunu ne kadar az söylediğim için suçluluk duygusuna kapıldım. Nana'nın çoğu açıdan benden utanacağını biliyordum. Yaptığım seçimlerden utanırdı. Yaşadığım hayattan. Benim için öngördüğü yoldan ne kadar uzaklaştığımdan.

Aynı zamanda, hala -en azından biraz- onun mirası olduğumu hissediyordum. Ben onun çok zaman ve emek harcadığı bir projeydim. Bana öğrettiği her şeyi unutarak onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Pek çok açıdan onun için bir hayal kırıklığıydım ama *bunu* düzeltebilirdim.

"Yaşasın!" Jonan içeri girdiğim anda bağırdı. "String günü!"

"İplik, ip değil," diye nazikçe düzelttim ve beni çekiştirerek yere oturtmasına izin verdim. Etrafımızda hemen küçük bir çember oluştu, Eadlin yanıma yaslandı ve Yara hantallaşmamaları için çocukları yönlendirdi.

Örgü örmek bir Shade hobisi olmasa da, burada benimkine uygun iğneler yaptırmak yeterince kolay olmuştu ve çocuklar ne kadar küçük olsalar da öğrenme konusunda şaşırtıcı derecede sabırlıydılar. Eadlin gibi en küçükleri sadece izlemek için buradaydı.

"Pratik yapıyorum," diye övündü Jonan. "Annem köylü hobisi olduğu için yapmamam gerektiğini söylüyor ama ona Iris'in yaptığını söyledim, o zaman ben neden yapamayayım?" "Jonan," diye soluk soluğa kaldı Yara, yine de sessizce bunun çoğunlukla benim yararına olup olmadığını merak ettim.

Öğrendiğime göre, sadece gölgelerden kıyafet oluşturacak kadar güçlü olmayan Gölgeler fiziksel giysilerle uğraşıyordu. Giysi giymek neredeyse bir utanç göstergesiydi; örme bir atkının, bir gölgeye dönüşmesi zordu. burada değerli bir nesne.

Bu konuda herhangi bir yargıda bulunmak bana düşmezdi - burada yeniydim ve diyarın kurallarını ve geleneklerini bilmiyordum. Onlara sadece eğlenceli bir beceri ve çocukları bir süre meşgul edecek ve kreş personelinin rahatlatacak bir şey öğretiyordum. Onlara ipliği temel örgü dikişinde ilmek yapmayı öğretmiştim, ancak daha büyük çocuklardan birkaçı ters dikişi deneyecek kadar iyi hale gelmişti.

Kapının yanında bir kargaşa vardı ve ben neler olduğunu öğrenmek istedim ama Jonan durakladığım anda bana dirsek attı.

"Kapıda kim var?" Ona sordum, çünkü onun yaramaz doğasına karşı çıkmak yerine onunla *birlikte* çalışmam gerektiğini öğreniyordum.

"Ne? Kralın annesi. Ne istediğini merak ediyorum."

"Orabelle?"

"Ona böyle hitap etmeye iznin var mı?" diye sordu, sesi fısıltıya dönüşmüştü.

"Sanırım öyle. Biz arkadaşız."

"Öyle mi?" Jonan'la tanıştığımdan beri sesindeki en etkilenmiş ifadeydi bu. "Annem kralın annesinin *çok* korkutucu olduğunu söylüyor."

"Hayır, bu hiç de doğru değil-"

Orabelle'in kendine özgü kıkırdaması sözümü kesti. "Seninle ilgili değil, Iris. Sen benim favorilerimden birisin, biliyorsun. Öte yandan annesi..."

"Orabelle," diye azarladım, zavallı Jonan'ı travmatize edeceğinden endişeleniyordum. "Onunla tanışmış olsaydın, sen de aynı fikirde olurdun," diye cevap verdi Orabelle hiç çekinmeden. İşte Bir sandalyenin yerde sürtünme sesiydi ve yakınına yerleşip görünüşe göre rahatına bakarken oflayıp pufladı.

Burada ne aradığını sorsam kabalık etmiş olur muyum? Tüm sarayda Orabelle'in vakit geçirmek isteyeceğini düşünemediğim bir oda varsa, o da çocuk odasıydı.

"Örgü örmeyi öğrenmek ister misin?" Jonan ona cesurca sordu, görünüşe göre annesi hakkındaki aşağılayıcı sözlerden etkilenmemişti.

"Devam et o zaman. Sen bana öğret. Iris'i rahatsız etme, o şimdi diğer çocuklara yardım ediyor."

Tüm ani tavırlarına rağmen Jonan'ı nasıl meşgul edeceğini çok iyi biliyordu. Öğrendiği becerileri aktarmaktan çok mutluydu ve ben de ilgi isteme konusunda o kadar sesli olmayan çocuklarla konuşmak için birkaç dakikam oldu.

"Kraliçe burada!" diye bağırdı biri, kapı tekrar açıldığında irkildim.

"Burası çocuklar için ne kadar da rahatlatıcı bir ortam," dedi Orabelle, sanki kendisi bir heyecan yaratmamış gibi.

"İkinizin de burada olmanızı beklemiyordum," dedi Ophelia, bulunduğumuz yere doğru ilerleyerek. "Merhaba, Iris. Orabelle, burada ne işin var?"

"Iris'i ziyaret ediyorum tabii ki," diye cevap verdi sinirli bir şekilde. "Ve bu kontrol edilemeyen gençlerle başa çıkmasına yardım ediyorum."

"Kreş personeli bu konuda harika bir iş çıkarıyor ve çocuklar çok uslu" diye ekledim aceleyle.

"Onlara örgü örmeyi mi öğretiyorsun? Ben de katılabilir miyim?"

Ophelia gelip oturduğunda ve hemen kendi malzemelerini eline aldığı anda heyecan çığlıkları yükseldi. Eadlin muhtemelen gürültüden bunalmış bir şekilde kucağıma emeklediğinde atkımdan tamamen vazgeçtim. Bu hissi anlıyordum.

"Bu çok harika," diye mırıldandı Ophelia. "Sık sık ziyaret ediyor musun? Bir süredir gitmedim. Başka şeylerle o kadar meşguldüm ki..."

"Anlaşılabilir bir durum. Bir kraliçenin yerine getirmesi gereken pek çok görevi olduğunu tahmin ediyorum."

"Bazıları diğerlerinden daha keyifli," diye mırıldandı, iğneleri yavaşça birbirine vurarak. "Biliyor musun, çocukların denemesi için buraya herhangi bir insan diyarı aktivitesi getirmek hiç aklıma gelmedi. Neden bilmiyorum."

"Keşke arpım yanımda olsaydı," diye itiraf ettim. "Sanırım buna bayılırlardı." "Bir arp, ha? Çok etkileyicisin."

"Öyle," diye onayladı Orabelle, yüzüm kızararak. "Damen nerede? Ona iltifat yağdırması gereken kişi o olmalıydı."

"Oh. Um, hayır." Sinirli bir şekilde güldüm. "Sanırım bu sadece geçici bir şeydi."

O geçti. Bir süredir ziyaret etmedi."

"Ne?" Ophelia sertçe konuştu. "Neden? Bir şey mi oldu? Kesinlikle gelip geçici bir şey değildi. Bir şey yaptı, değil mi?"

"Hayır, hayır. Hiç de değil."

Orabelle, "Evlenme teklif etti," dedi. "Ve Iris hayır dedi."

"Bundan bahsetmen gerektiğini sanmıyorum," diye mırıldandım, bu gece kaç ebeveynin kreşten gelen bu ilginç ana dedikodu parçasını duyacağını merak ediyordum.

Orabelle, "Kendini affettirseydi affetmezdim," diye burnunu çekti. "Gördüğüm kadarıyla, bu noktada biraz utanmayı hak ediyor."

"Tanrım," diye mırıldandı Ophelia.

"Kral geldi!" Yara anons edince çocuklar yine telaşa kapıldı. Sadece çocukları değil. Kendi halime bırakılmakla ilgili tüm sessiz şikâyetlerime rağmen, bu belki de tek seferde biraz fazla etkileşimdi.

Ophelia sesini gürültünün üzerine yükselterek, "Özür dilerim," dedi. "Sadece beni almaya geliyor."

"Saçmalık. Oğlum, otur bizimle," diye buyurdu Orabelle görkemli bir şekilde. "Annenle birkaç dakika geçiremeyecek kadar acil ne yapıyor olabilirsin ki?"

"Bu hileli bir soru gibi geliyor," dedi Allerick kuru bir sesle. "Ve buna cevap vermeyeceğim. Yaptığınız bu faaliyet nedir?"

Neyse ki Ophelia örgü örmenin amacını açıklayabildi, ben de Eadlin'e onu en azından omzuma saklanmayı bırakmaya ikna edecek bazı cesaretlendirici sözler mırıldandım. Anlayabileceğim bir dilde cevap veremese de artık beni biraz daha anladığından emindim.

"Bu... güzel," dedi Allerick sonunda. "Belki de böyle şeyleri daha sık yapmalıyız. İnsan alemini sadece ölüm ve yıkım yeri olarak görenler için - beslenmemiz için gerekli olsa da- onun farklı bir yönünü görmek iyi olabilir. Austin'in konserlerinin gittiği her yerde popüler olduğu kesin."

"Iris de bir enstrüman çalıyor," diye ekledi Ophelia hevesle. "Onu buraya getirmek biraz zor olabilir, oldukça büyükler. Belki Sebastian yardım etmeye istekli olabilir - şu anda etkilemek için oldukça hevesli."

Birden sustu, muhtemelen çok kasıtlı olarak uzak durduğum yeni Avcılardan birinin adını söylediğini fark etmişti. "Iris her biliyor," dedi

Orabelle küçümseyerek. "Ophelia, ne zaman Damen'in ona evlenme teklif ettiğini kocanıza söyleyecek misiniz?"

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?" Allerick sertçe sordu. "Sen geleli bir ay mı oldu Iris? Ona bir ay beklemesi gerektiğini söyledim."

"Yaptın mı?"

Damen evlenme teklif etmek istemiş miydi? Bu... romantikti. Peri masalı gibi. Belki biraz yanlış yönlendirilmişti ama çok romantikti.

"Fark etmez," diye cevap verdi Ophelia. "Iris hayır dedi."

Allerick bir an sessiz kaldı. "Aslında tam olarak ne gün biliyorum. O zamandan beri garip bir ruh hali içinde."

Bunun üzerine biraz kederli bir şekilde iç çektim. Onun tuhaf bir ruh hali içinde olmasını istemiyordum. "Peki, ne yapacağız?" Orabelle talep etti. "O yalıyor

yaraları yeterince uzun sürdü."

Kendi aralarında tartışıyorlardı ve ben de neden hepsinin Damen'ın kendi başına harekete geçemeyecek kadar motivasyonsuz olduğunu düşündüklerini merak ederek yarı dinliyordum. Damen'ı gördüğüm kadarıyla, istediği zaman *çok* motive olabiliyordu.

"Gidip onu ziyaret edemez miyim?" Herkesin sessizliğe gömülmesini sağlayarak sordum. "Hâlâ arkadaş olup olamayacağımızı sordum ve bana olacağımızı söyledi ama şimdi düşünüyorum da... Ben onu geri çevirdikten sonra beni aramak zorunda kalması onun için biraz utanç verici olabilir. Belki de onun yerine benim onu aramam daha iyi olur?"

Konuştukça, bu fikre daha çok güvendiğimi hissettim. Artık saklanmıyordum. Daha kararlı adımlar atmamın zamanı gelmişti.

"Elbette ," dedi Orabelle sessizliği bozarak. "Allerick sana oraya kadar eşlik edecek. Ben olsam eşlik ederdim ama dizlerim ağrıyor ve uzanmak istiyorum."

"Nerede olduğunu bilmiyoruz. Bilmiyor muyuz?" Eadlin kucağımdan inerken ve ben uyuşmuş bacaklarımı uzatırken sordum.

"Günün bu saatinde mi? Uyukluyor," diye yanıtladı Allerick kesin bir ifadeyle.

"Uykusunu bölmek istemiyorum-"

Allerick homurdandı. "Benim böyle bir kaygım yok. Hadi gidelim."

Damen'in kaldığı yere doğru ilerlerken Tilly neşeyle yanımda, elim yakasındaydı ve gürültülü odadan çıkmaktan memnun olduğunu hayal ettim. Genelde çocukları görmek için yaptığımız ziyaretleri çok severdi ama bu kadar çok misafir olunca her zamankinden daha heyecanlıydılar.

Sessiz bir yürüyüşü. Ophelia kayınvalidesine odalarına kadar eşlik etmişti, bu da benim krala ayak uydurmaya çalıştığım anlamına geliyordu; kral da kardeşinin hızını benim belirlememe izin verme becerisine sahip değildi.

"Geldik," dedi Allerick huysuz bir sesle ve ardından yüksek sesle bir kapıya vurdu. "Uyan, Damen!"

Öteden yüksek sesli, yorgun bir inilti geldi. "Ne istiyorsun?" "Senin için bir ziyaretçim var."

Odanın içinden bazı kıpırtılar geliyordu ve orada durup kapıyı açmasını beklerken yüzüm neredeyse rahatsız edici derecede sıcaktı. Bu berbat bir fikirdi. Neden inisiyatif almak istemiştım ki? İnisiyatif alabilecek türde bir kız değildim.

Çatı katında oturan bir kızdım.

Kapı açıldığında bir hava sesi duydum ve kendimi otomatik olarak geri adım atmaktan alıkoymak için topuklarımı biraz yere vurdum. *Sorun yok. Sorun yok. Sadece Damen.*

"İris. Merhaba."

"Merhaba." Allerick'in yanımda durduğunun farkındaydım, bu da konuşmaya ekstra bir gariplik katıyordu. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim." Boğazını temizledi. "Sen nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

Uzun bir sessizlik oldu. Bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikirdi.

"İris," diye başladı Allerick. "Sarayın ortasındaki avlu bahçesini ziyaret ettin mi?"

"Hayır, görmedim."

"Damen, neden İris'i oraya götürmüyorsun?" Allerick hoş bir şekilde önerdi. "Güzel bir yürüyüş olur ve ona sarayın sarmal düzenini daha iyi hissettirebilir."

"Evet, tabii ki."

Uzun bir duraklama oldu ve gözleriyle sessizce iletişim kurup kurmadıklarını merak ettim. Sonunda kapı kapandı ve Damen'in elinin hafifçe dirseğime dokunduğunu hissettim. Utanç verici bir şekilde, bu temas karşısında biraz ürperdim. Nedense onun dokunuşu her zaman başkalarınınkinden farklı hissettirmişti. Daha iyi. Daha çok... daha çok evim gibi.

"Ben sizi yalnız bırakayım," dedi Allerick, adım adım uzaklaşırken. Gerçekten de kralın ne dediğini anlayamıyordum. Ses tonu çok sert ve biraz da korkutucuydu ama söylediği sözler öyle değildi.

"Seni buraya o mu sürükledi?" Yürümeye başladığımızda Damen hayıflanarak sordu. "Hiç de bile. Ziyaret edebilir miyim diye sordum."

"Yaptın mı?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"Evet." Yüzüm kızardı. "Umarım sorun olmaz. Arkadaşlığını gerçekten özledim, Damen. Belki sen de benimkini özlememişsindir ve bu sorun değil-"

"Özledim. Arkadaşlığını özledim, Iris."

"-ama önce sana ulaşmak istedim ki hala arkadaş olmamızı istediğimi söylediğimde ciddi olduğumu bilesin."

Gürültülü bir şekilde nefesini dışarı verdi. "Biliyorum. Bunu kastettiğini biliyorum. Kabul ettiğimde ben de bunu kastetmiştim. Egom sadece biraz zedelendi, hepsi bu. Theon bunun benim için iyi olduğunu söylüyor."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim-"

"Lütfen özür dilemeyin. Her şeyin nasıl olduğuna geri dönelim, tamam mı? Sen nasılsın?"

Soruyu düşündüm. "Eskiye dönmeden önce sana bir şey söylemem gerekiyor."

Damen sessizce güldü. "Devam et."

"Orabelle ile çay içtim ve bana Avcıların diyarı ziyaret ettiğini ve herkesin onları benden uzak tutmaya nasıl karar verdiğini anlattı. Mantığını anlıyorum Damen. Ama bu şekilde dışarıda bırakılmak biraz canımı yaktı."

Elimi kolunun kıvrımına daha güvenli bir şekilde sıkıştırdı. "Üzgünüm, Iris. Haklısın, bu doğru bir karar değildi. Bir dahaki sefere daha iyisini yaparız. Bir dahaki sefere *ben* daha iyisini yapacağım. Seni doğrudan etkileyen kararları en son öğrenen sen olmamalısın."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, yelkenlerimdeki rüzgâr hemen kayboldu. Onun bu kadar... hoşgörülü olmasını beklemiyordum. Beni gerçekten dinlemesini, özür dilemesini ve daha iyisini yapmak istemesini.

İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Orabelle başka ne dedi?" Damen şüpheyile sordu.

Güldüm. "Onunla çay içtiğimde mi? Ya da daha önce beni kreşte ziyarete geldiğinde?"

"Çocuk odasında mı?" Damen ağzından kaçırıldı. "Zavallı çocuklar. Görünüşe göre yetişmemiz gereken çok şey var, en baştan başlayalım."

Bölüm 16

DAMEN

"W Nereye gidiyorsun?" Fuayede Astrid'le karşılaşan Soren'e sordum.
"Ben de gelebilir miyim?"

Gözlerini kısmıştı. "Neden?"

"Belki yardım edebilirim."

Astrid homurdanırken o bana endişeli bir bakış fırlattı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bir iş istiyorum," diye iç geçirdim, omuzlarımı çökerttim. "Bu neden bu kadar zor?"

Neden kimse bana bir tane vermiyor?"

"Nasıl bir şey yapılacağını biliyor musun?" Astrid sordu.

"Elbette isterim! Çok cana yakınım. Ve büyük bir bilgindim, kime sorarsanız sorun. Çalışmalarımda Allerick ya da Soren'den çok daha başarılıydım." "Bu doğru," diye kabul etti Soren. "Yine de, daha ileri gidemeyecek kadar disiplinsiz

onunla."

Kısa bir süre bu işe geri dönme fikrini düşündüm ama hemen sonra vazgeçtim. Zamanımı tozlu eski kitaplara gömülerek, tek başıma ve sessizlik içinde çalışarak geçirmek istemiyordum, bu kitapların içeriği ilginç olsa bile.

Gerçi Ruvyn Itrodaris'teki hayatından gayet memnun görünüyordu. Belki de ona akademide kariyer yapmayı sormalıyım.

"Muhafızlara katılabilir miyim?"

"Hayır, bunun için de yeterli disipline sahip değilsin," diye yanıtladı Soren kolayca.

"Bütün bunlar geliyor?" Astrid sordu. "Sıkıldın mı yoksa?"

"İyileşme yolculuğumdayım."

Gözlerini devirdi. "Verity ile çok fazla vakit geçiriyorsun." "Verity benim mücadelelerime karşı merhametlidir."

Astrid gerçekten kötü bir şey söyleyecekmiş gibi yan gözle bana baktı, sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü ve dudaklarını büzerek kapattı. Muhtemelen benim mücadele etmememle ilgili bir şeydi, ki bu tamamen mantıksız bir varsayım değildi.

Onarılamayacak şekilde kırılan kalbim dışında, hayatım çoğunlukla oldukça rahattı.

"Tallulah eski avcılardan birinin bugünkü müzakere oturumunda kendisine eşlik etmesini umuyordu ama sanırım herkes başka bir şeyle meşguldü. Ve bazıları bu konuşmalarda diğerlerine göre daha becerikli.

-Soren, "Gölge olmana rağmen bu işte özellikle iyi olacağını düşünüyorum," diye önerdi.

"Elbette. Bunu yapabilirim." Kulağa pek teşvik edici gelmiyordu ama konuşma konusunda iyiydim. Bu konuda sorun yaşamayacağıma emindim.

Soren, soruma cevap vermediğini fark etmiş olacak ki, "Bugün bazı yeni eski Avcılarla ilk eğitim seansımızı yapacağız," diye gönüllü oldu. "Bu konuda yardımcı olman son derece kötü bir fikir olur, zaten yeterince gerginler."

"Seninle birlikte mi çalışıyorlar?" Şaşırarak sordum.

"Çoğunlukla Astrid ve Meera ile," diye yanıtladı Soren. "Bu Meera'nın fikriydi. Daha ürkek olanlardan bazılarının kendilerini nasıl savunacaklarını bilirlerse güven kazanabileceklerini düşündü."

Mantıklı. Bu Iris'in de yapmak isteyeceği bir şey miydi? Artık herkes onu tanıyordu. İsterse daha özgürce keşfedebilirdi. Ve Astrid'in ellerinde kesinlikle güvende olacaktı.

Soren Astrid'e sessizce, "Sen ," dedi. "Ben sana yetişirim." Ah canım.

Koridorda durdu ve beni yerimde tutmak için omzumu sıktı.

"Yüzünde çok ciddi bir ifade var," diye şaka yaparak ortamı çalıştım.

"Senin için endişeleniyorum,

Damen." "Buna hiç gerek yok."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bu kadar huzursuz olmak sana hiç yakışmıyor."

"Kazanamıyorum," diye yakındım. "Hiçbir şey yapmadığımda hepiniz benimle uğraşıyorsunuz ve şimdi *bir şeyler* yapmaya çalıştığımda da sorun oluyor. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum."

Soren bana göz kırptı ve elini bıraktı. "Böyle hissetmeni hiç istemiyorum Damen. Bence sarayda daha fazla yer almaya çalışman harika bir şey. Ama sen... ruhunda huzursuz görünüyorsun," diye bitirdi, kelimeleri bulmakta zorlanırken biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Duygusal konuşmalar Soren'in en güçlü yanı değildi ve bunu denemesini takdir ediyordum.

Bu konuşmayı bitirmek için ona üstünkörü bir cevap vermek yerine durup cevabımı biraz daha dikkatli düşünmemi sağladı. "Ruhumda huzursuzluk hissediyorum. Ama bunun üzerinde çalışıyorum."

Kendim üzerinde çalışıyorum. Alemdeki en tatlı, en nazik kadına ve sahip olduğum unvana layık bir Gölge olmak istedim.

Oraya giden yol umduğum kadar doğrusal değildi ama bulacağımdan emindim.

Soren bir kez başını salladı. "Tamam. Yardıma ihtiyacın olursa bana söyler misin?" "Söylememi ister misin?"

"Elbette." Tereddüt etti. "Sen de benim için küçük bir kardeş gibisin Damen."

Ben sııttım, o ise pişman olmuş gibi kaşlarını çattı. "Seni her zaman ağabeylerimden biri olarak gördüm. Hepiniz benzer bir mizaca sahipsiniz."

"Evet, ," dedi sabırsızca, ama sevgisiz de değildi. "Toplantıya katılmak istiyorsan gitsen iyi olur. Yakında başlıyor."

"Yola çıkıyorum!" Omzumun üzerinden seslendim, çoktan merdivenlere yönelmiştim. İlginçti. Birkaç dakika önce hissetmediğim bir şekilde neşelendiğimi hissettim. Belki de ciddi, duygusal konuşmalar için söylenecek bir şey vardı.

"Damen!" Tallulah şaşkınlıkla, Evrin'le birlikte toplantı odasının kapısında durmuş, elini hafifçe beline koymuştu. "Bize katılıyor musun?"

"Sorun olmazsa, ben de diye düşündüm."

"Tabii ki. Bunu ne kadar ilginç bulacağınızı bilmiyorum," diye özür dileyerek ekledi. "Şu anda sanki her konuşma sadece

daireler çizerek."

"Belki bu konuda yardımcı olabilirim." Omuz silktim. "Ya da durumu daha da kötüleştiririm. Hadi öğrenelim, olur mu?"

Biz içeri girerken Avcılar Konseyi temsilcisi Sebastian ayaktaydı ve ben içeri girdiğimde biraz daha az kendini beğenmiş göründüğünü görmek beni sevindirdi, Verity'nin yakın bir arkadaşım olması ve eski nişanlısının kendisiyle aynı âlemde bulunmasına çok içerlemesi dışında başka bir nedeni yoktu.

Alınması gereken çok makul bir pozisyon.

"Pekâlâ," diye başladı Sebastian, biz yerimize oturduktan sonra. "Sanırım son olayları ele almamız gerekiyor. İşler... değişti."

Tallulah sandalyesinde arkasına yaslandı ve yüzünde tamamen tarafsız bir ifadeyle onu izledi. Eğer bu bir pazarlık taktiğiye, iyi bir taktikti. Sebastian hemen telaşlandı.

"Rapor verdiğim herkes tutuklandı."

"Kendine rapor ver?" Tallulah hafifçe önerdi. "Burada yaptığımız şeye inanıyorsan, neden devam etmiyorsun? Yeni liderliğe -Harlow Miles'a- her zaman bir seçenek sunabilirsin."

Sebastian kaşlarını çattı. "*Harlow* mu? O bir lider değil." Tallulah, "Şu anda lider olan o," diye karşı çıktı.

"Bu geçici bir önlem. O kalifiye değil," diye tersledi Sebastian. Koltuğumda öne doğru eğildim, ön kolumu masaya dayadım ve o da hemen doğruldu, pişman görünüyordu.

"Hepimiz sakın olalım, olur mu?" Hafifçe önerdim. Bu hıyardan daha önce de hoşlanmamıştım, şimdi daha da az hoşlanıyordum. Meera tahtasındaki oyuncuların çoğunu sildiğinden beri sarayda stres kokarak dolaşıyordu ve bu hiç hoş değildi.

Sebastian başını sertçe eğdi. "Elbette."

"Söyleyebileceğim kadarıyla, eskiden sahip olduğunuz nüfuzun yakınından bile geçmiyorsunuz. Aslında, herhangi bir otoritenizin kaldığından bile emin değilim - sizi işe alan insanlar şu anda hapisteler, değil mi?" Sordum, çünkü onu biraz kıvrandırmak istiyordum.

Sebastian savunmaya geçerek, "Kimse benim yerime geçmedi," dedi. "Hatta bu fikri öneren bile olmadı."

"Belki de değil, ama sözünüze saygı duymuyorlarsa pek bir önemi yok, değil mi? İstedığımız anlaşmaya varabiliriz ve

artık saygıya değer bir figür olarak tanınmadığınız için her şey boşa gidebilir."

Belki de buna katılmamalıydım, muhtemelen Tallulah'ın işini zorlaştırıyordum.

Yine de koltuğunda arkasına yaslanırken kızgın görünmüyordu. Sebastian'a, "Senden Harlow'u da bu toplantıya getirmeni istemiştin," diye hatırlattı.

"Harlow bir tür... teknoloji uzmanı ya da onun gibi bir şey," diye karşılık verdi Sebastian, belli ki sinirlenmişti. "Bu iş için yeterli değil."

"Ben de değilim," diye belirtti Tallulah. "Ama adına çalıştığım insanların ve Shades'in güvenine sahibim. Sen buna sahip değilsin Sebastian. Artık yok, başındaki yepyeni yüzlerle birlikte yok. Harlow bu boşluğa adım attı, değil mi?"

Kokusu daha da ekşidiği ve sandalyesinde rahatsız bir şekilde kaydığı için bu Sebastian için hassas bir nokta gibi görünüyordu. Harlow'un bağlantımız olduğunu bilmiyordu ve her şeyin altüst olacağına dair önceden bilgilendirilmişti, bu da onun görevi devralmasını kolaylaştırıyordu. Kuşkusuz Sebastian da, eğer biri onu bir pozisyon açılacağı konusunda uyardıysaydı aynı şeyi yapardı, ama akıllıca davranarak kimse uyarmadı.

Niyeti daha önce muhatap olduğumuz Konsey üyelerinden biraz daha saf görünüyordu - gerçekten de kalıcı ve Gölgeler'i açıkça sömürmeyen bir çözüm bulmak istediğinden şüpheleniyordum. Bununla birlikte, Avcıların *üstünlüğüne* hâlâ inandığı açıktı ve bunu unutmayı göze alamazdık.

Sebastian şakaklarına masaj yaparak derin bir iç çekti. Onu hiç bu kadar sakın görmemiştin. "Dürüst olmak gerekirse neden burada olduğumdan bile emin değilim. Her şey darmadağın oldu ve sanırım burada olmanın verdiği bir rahatlık var, anlıyor musunuz? Eve döndüğümde manzara o kadar değişti ki onu tanıyamıyorum - artık onun içindeki yerimi de tanıyamıyorum

-Bu yüzden buraya gelmeye devam ediyorum çünkü en azından bir şeyler yapıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki her şey tamamen umutsuz değilmiş gibi."

Tallulah'a sert bir bakış attım çünkü artık uzmanlık alanımın çok dışına çıkmıştık. Sebastian'a eziğin teki olduğunu ve kimsenin ona güvenmediğini seve seve söyleyebilirdim ve söyledim de ama bunu takip eden duygusal serpintiyle başa çıkacak donanıma sahip değildim.

Sebastian'a karşı nazik ve anlayışlı bir ifade takınmadan önce gözlerini hafifçe bana dikti. "Şu anda gerçekten eşsiz bir konumdasın Sebastian. "Şu anda gerçekten eşsiz bir konumdasın Sebastian.

hemen şimdi değiştirebilirsiniz. Sadece bir sözcü olmak yerine karar verici olabilirsiniz. Kaçırđıklarınızdan ziyade şu anda elinizin altında olan fırsatları göremiyor olmanız bana çılgınca geliyor. Her iki diyarın da geleceğini şekillendirebilirsiniz ve burada oturmuş, size özel talimatlar veren efendileriniz olmadığı için ne yapacağınızı merak ediyorsunuz."

"Onlar benim efendilerim değildi," diye mırıldandı Sebastian, yüzü ilginç bir şekilde kırmızımsı bir renk almıştı. Onu utandırmıştı ama etkili de olmuştu. Belli ki bu konu üzerinde biraz düşünüyordu. "Belki de bugünkü seansı iptal etmeliyiz. Cora'ya bu öğleden sonra onunla biraz zaman geçireceğimi söylemiştim."

"Öyle mi?" Tallulah kaşını kaldırarak sordu. Shade'in yüz hatlarının o kadar hareketli olmadığını bilmeme rağmen boş yere hareketi taklit etmeye çalıştım. Yapması çok eğlenceli bir jest gibi görünüyordu.

"Biraz daha sosyalleşmeye başladı," diye devam etti Sebastian. "Belli ki zor zamanlar geçirmiş ama bence ne olursa olsun burada kendine bir yer bulmak istiyor. Jade'le arkadaş olmaya çalışıyor."

Hatırladığım kadarıyla Jade, Elverston Evi'ne taşınan yeni eski Avcılardan biriydi ve pek cana yakın biri sayılmazdı. Ama belki de o da Theon gibiydi - o sert dış görünüşünü aştığınızda, en sadık dostları bulabilirdiniz. Iris onlarla tanışmak ister miydi? Geldiğinden beri çok fazla korunmuştu -aslında çok fazla- ama sonsuza dek saklanamaz, kreşteki bebeklerle sosyalleşmekle yetinemezdi.

Iris beni çoktan reddetmiş olmasına rağmen kıskançlık olabilecek bir duygu yaşıdım. Aptal kafamda hâlâ onu kendime istiyordum.

Ayağa kalkarken ikimize de başıyla selam verdi ve sessizce uzaklaştı. Sebastian'ın gölge âleminde kalmasına gerçekten gerek yoktu çünkü gerektiğinde gidip gelmek için bir portal kullanabiliyordu. Belki de sadece burayı tercih ediyordu?

Burada yaşamaktan gerçekten keyif alsaydı ve kalmak isteseydi, ona bu kadar sert davrandığım için kendimi biraz kötü hissedebilirdim.

Tallulah ve Evrin birlikte tatlı bir an yaşıyorlarmış gibi görünüyorlardı -iyi olmalı- ben de kardeşimi bulmayı düşünerek odadan çıktım. Koşullar bu kadar değişmişken bu konuşmaları Tallulah'ın omuzlarına bırakmanın adil olmadığını düşünüyordum. Daha fazla desteğe ihtiyacı vardı.

"Hey!" Tallulah seslendi, parlak kırmızı ayakkabıları taş zeminde tıkırdarken bana yetişmek için acele ediyordu, Evrin onun adımlarına kolayca ayak uyduruyordu. "Bunun için teşekkürler. Gerçekten çok yardımcı oldu."

Birlikte ana fuayeye doğru ilerleyebilmek için yavaşladım ve Tallulah'ya nefes alması için bir şans verdim.

"Orada bulunmamın faydalı olduğuna sevindim."

"*Süper* kullanışlı. Yani, kontrolüm altında," diye ekledi aceleyle, yetkinliğini sorgulayacağımdan endişelenmiş gibiydi. "Ama Sebastian otorite figürlerine daha iyi tepki veriyor ve sen bir prensisin. İşin gerçeği bu. Bir sonraki toplantıya gelebilir misin?"

Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak ona baktım. "Evet. Yapabilirim. Allerick'e onun da katılmasını önerecektim."

Kaşlarını çatarak bana baktı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. Tallulah birçok açıdan bana çocukluğumda sahip olduğum katı hemşireyi hatırlatıyordu. Daha güzel ve daha renkliydi ama saçmalıklarına aynı derecede tahammülsüzdü.

"Neden yapamıyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım. Neden yapamadım? Zamanım vardı. Ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum, ama Allerick muhtemelen zamanın en az yarısını ilerledikçe uyduruyordu. Neden ben yapmayayım?

"İçin hiçbir sebep yok. Orada olacağım."

Tallulah gülümsedi ve başının üzerinden baktığımda Evrin'in de bana gururla gülümsediğini gördüm.

"Kesin şunu," dedim ikisine de sertçe. "Bunlar hayatımda gördüğüm en kibirli gülümsemeler."

"Seninle gurur duyuyoruz," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi Tallulah, göğsünü tutarak. "Eğer kendine inansaydın, hesaba katılması gereken bir güç olurdun, biliyorsun."

Bununla birlikte, el ele ve iğrenç derecede sevimli bir şekilde uzaklaştılar. Kendime inanıyor muydum? Ben kendime inanıyordum. İnanmıyor muydum?

Harikaydım. Komik, çekici ve güçlüydüm. Tüm olduğum buydu, ama bunların hepsi olduğuma *inanıyordum*.

Tallulah neden bilmiyordu. Ben kendime gayet iyi inanıyordum. Sorun olan diğer her şeydi.

Bölüm 17

IRIS

"D "Benimle dışarıda yürüyüşe gelmek ister misin?" Meera sordu. "Sabahları kreşe gitmeyi sevdiğini biliyorum ama biraz manzara değişikliği yapmak istersen..."

"Çok isterim, teşekkür ederim." Ben hazırlanırken, dışarı çıkacağımız için Tilly'nin tasmaını bağlarken o da beni bekledi. Kaçacağından şüpheliydim ama dikkatli olmaktan zarar gelmezdi. "Belirli bir yere mi gidiyoruz?"

"Elverston House'da bir sebze bahçesi açtım. Gidip ilgilenmem gerekiyor ama belki gelmek istersin diye düşündüm. Bilirsin, araziyi biraz daha tanımak için. Belki yeni eski avcılardan bazıları gelirse onlarla tanışırsın. Onlar... utangaçlar."

"*Hepsi* utangaç mı?" Ayaklarımı ayakkabılarımın içine kaydırarak onayladım. Meera utangaçtı ama diğerlerini bu şekilde tanımlamazdım. Onu Avcılar arasında bir anomali olarak düşünmüştüm.

"Birçoğu Avcılar'a doğru düzgün dahil edilmedi. Çeşitli nedenlerden dolayı," dedi Meera garip bir şekilde.

Kaşlarımı çattım, kelimeleri kafamda evirip çevirdim. "Onlar... benim gibi mi?"

Meera uzun bir süre sessiz kaldı. "Onlar çeşitli nedenlerle Avcılar içinde sınırlı katılımı olan insanlar."

Onlar reddedilenlerdi. Dışlanmışlar. Onları duymuştum. Nana bana her zaman, Moriah'nın beni onların olduğu yere göndermek yerine evde yaşamama izin verdiği için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatırdı. Ya da Carla'nın yaptığı gibi başka birinin evinde hizmet etmemi. Buraya ilk geldiğimden beri biriyle tanışma ihtimali beni gerçekten geriyordu.

Ya onlar gibi gönderilmediğim için bana kızarlarsa? Nana gittikleri yerlerin korkunç olduğunu söyledi ve Moriah beni bundan koruduğu için ne kadar minnettar olduğumu tekrarlattı.

"Belki onlarla daha sonra buluşabilirim?" Eteğimin kaşındıran kumaşını düzelterek gergin bir şekilde önerdim. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Tabii ki. Özür dilerim. Hiç düşünmemiştim bile. İstersen sarayın bahçesinde dolaşabiliriz. Hemen önümüzde."

"Tabii. Evet. Biraz temiz hava almak güzel." Odamın bitişiğinde küçük bir avlu vardı elbette. Ama orası artık Tilly'nin alanı sayılırdı.

"Tamam. Burası bahçe. Saray daireseldir, muhtemelen koridorların içe doğru kıvrıldığını fark etmişsinizdir, değil mi? Merkeze doğru spiral çiziyorlar. Bahçe de benzer bir düzene sahip, aralarında patikalar olan bir sürü kıvrımlı bahçe yatağı var. Eğer sonuna kadar takip ederseniz, Muhafızların kaldığı barakalara ulaşırsınız. Elverston Evi sağdaki patikanın aşağısında."

Başımı salladım, bu kadar açıklayıcı olmasına biraz şaşırmıştım.

"Ana kapının önünde duruyoruz," diye devam etti Meera. "Sarayın hemen dışında. Sebastian aradaki geçide ulaşmak için onu kullanıyor, sonra da eve dönmek için insan krallığı tarafındaki açık geçidi kullanıyor."

"Tamam," dedim yavaşça. Meera'nın söylediklerinin ilginç olmadığını düşünmüyordum, ama bunu söyleyen kişinin o olması garipti. Genelde neredeyse hiç konuşmazdı ama bugün saçmalıyordu. Elverston Evi'ndeki yeni eski avcılardan bahsettiği için kendini kötü mü hissediyordu? Ona kızgın falan değildim, sadece onlarla ilk kez tanışacağım için gergindim. "Her şey yolunda mı Meera?"

Titreyerek nefes verdi. "Hayır, pek sayılmaz."

Beceriksizce uzandım, elimi ön koluna koymadan önce dirseğine çarptım. "Neler oluyor? İnsan diyarına yaptığın yolculukla mı ilgili? Başka bir şey mi oldu?"

"Evet." Boğazını temizledi. "Sana bundan bahsetmem gerekiyor ama önce güzel bir sabah geçirdiğinden emin olmaya çalışıyordum."

"Sanırım sadece bilmeyi tercih ederim," dedim nazikçe, elimi çekip kollarımı belime dolayarak.

"Tamam. Tamam." Meera önümde birkaç adım atarken onu dinledim. "*Ailen tutuklandı.*"

"Özür dilerim, ."

Hafif acılı bir ses çıkardı. "Ailen tutuklandı. Konsey'in geri kalanının karıştığı tüm karanlık mali işlere bulaşmışlar. Tam olarak ne olacağını bilmiyorum - sanırım ne yaptıklarına bağlı olarak suçlamalar herkes için farklı olacak. Ama Konsey, Gölgelele ile çalışan Avcılar tarafından ele geçirildi. Her ne olursa olsun, ailenizin kariyeri sona erdi. Etkili bir şekilde görevden alındılar."

"Tamam."

"Tamam mı?" Meera kuşkuyla tekrarladı.

"Henüz nasıl hissedeceğimden tam olarak emin değilim," diye itiraf ettim, kendime biraz daha sıkı sarılarak. Moriah sahip olduğum tek anneydi ama hayatım boyunca varlığıma içermiş ve beni görmek zorunda kalmayacağı bir yere kilitlemişti.

Bana Nana'yı vermiş ve daha kötü bir yere gönderilmemi engellemişti, minnettar olmak *istiyordum* ama Moriah söz konusu olduğunda minnettarlığımla mücadele ediyordum. Kardeşlerimin hayatlarının ne kadar ayrıcalıklı olduğunu biliyordum ve benim hayatım bu kadar farklı geliştiği için en ufak bir burukluk hissetmemek zordu.

Moriah'nın hapiste olduğu fikri bana hiç keyif vermiyordu ama küçük bir parçam, küçük ve soğuk tavan arasına hapsedilmiş hayatımın nasıl olduğunu takdir edip etmeyeceğini merak ediyordu. Yine de bu iyi bir düşünce değildi. Nana dehşete düşerdi.

Meera beceriksizce, "Özür dilerim," dedi.

"Özür dilemenize gerek yok," diye onu temin ettim. "Muhtemelen, onları bu karmaşaya sürükleyen kendi eylemleri idi. Her ne yapıyorlarsa, bu konuda çok gizli davrandıklarını bilmek için havalandırma deliklerinden yeterince kulak misafiri oldum."

Avcıların olağan işleri her zaman yemek masasının etrafında konuşulurdu; genellikle içki, yemek ve şamatalı kahkahalar eşliğinde. Mali konularla ilgili her şey kütüphanede fısıltıyla konuşulurdu ve ben bu konuşmaların ayrıntılarını asla öğrenemezdin.

"Iris," dedi Damen aniden ve sıçramama neden oldu. " oldu?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdim otomatik olarak, ona sorunlarımla yük olmak istemiyordum.

"Bir şeylerin ters gittiğinin kokusunu alabiliyorum," diye nazıkçe işaret etti. "Konuş benimle."

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Etrafta başka biri olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu - birisinin yanında yürüyor ve bir konuşmanın ortasında olabilirdi. Ama yine de ilerledim, benimle yarı yolda buluşacağından emin bir şekilde Damen'a uzandım.

"Hey," diye mırıldandı sessizce, ben göğsüne doğru ilerlerken, kolları hemen omuzlarıma dolandı. Çenesi başımın tepesine dayandığı anda nefes verdim, vücudumdaki stresin bir kısmı eriyip gitti.

Gölgeler âlemine geldiğim andan beri Damen'ı rahatlık ve destekle özdeşleştirmiştım. Aramızdaki son garipliğe rağmen, bana hala güvende hissettiriyordu.

Evinde gibi hissetti.

Çok iyi tanımadığınız biri hakkında böyle hissetmeniz normal ? Belki de onunla evlenmeliydim.

"Konuş benimle. Her şey yolunda mı?"

Soruyu biraz düşündüm. "Hayır ama şimdi çok daha iyi hissediyorum." Beni biraz daha sıktı. "Neye ihtiyacın var?"

Bu soru üzerine bir damla gözyaşı süzüldü. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi sormuştu.

"Meera, şimdi içeri girsem çok mu kabalık etmiş olurum? Çok özür dilerim-"

"Lütfen özür dileme," dedi aceleyle. "Bana bir özür borçlu olmadığını ne kadar vurgulasam azdır. Daha sonra konuşabiliriz. Hazır olduğunuzda. Ben sizi yalnız bırakayım."

Ayak sesleri geri çekilirken dinledim, şimdi sebze bahçesine mi gidiyor diye merak ettim. Orası onun huzur bulduğu yer gibi görünüyordu ve buna ihtiyacı varmış gibi geliyordu.

"Odana geri dönmek ister misin?" Damen sordu. "Evet, lütfen."

Bir an için başka biriyle konuşmasını bekledim ama görünüşe göre yalnızdık. Damen her zaman yaptığı gibi kollarımızı birbirine bağlamak yerine kolunu omuzlarıma doladı ve beni sıkıca yanına sıkıştırdı.

"Ben iyiyim, gerçekten," diye Damen'a güvence verdim, endişelenmesini istemiyordum. "Meera bana annemin tutuklandığını ve Konsey'deki kariyerinin sona erdiğini söylüyordu ve sanırım bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum."

Sempatik bir şekilde omzumu sıktı.

"Biliyor muydun?" Sessizliğine bakarak bu bilginin için yeni olmadığından şüphelenerek sordum.

"Evet," diye suçlulukla itiraf etti. "İnan bana, dün sana söylemeyi her şeyden çok istedim. Ama Meera bunu sana söyleyecek kişinin kendisi olmasını istedi."

-Bu konuda çok kötü hissediyor."

Bunu düşündüm ve herkesin beni tek kelime etmeden yeni Avcılardan sakladığı zamanki gibi üzülmediğime karar verdim. Meera'nın bana söyleyen kişi olmak istemesini yadırgamadım.

"Bu konuda bana kızgın olman sorun değil, Iris."

"Kızgın değilim. Sorun değil. Şikayet etmek istemiyorum-"

"Şikâyet et," diye sertçe araya girdi Damen. "Gönlünüzce şikâyet edin. Kafanızı kurcalayan bir konu hakkında konuşmak sizi nankör yapmaz. Güvendiğiniz ve sizi önemseyen kişilere zaman zaman biraz sızlanmak karakterinizin kötü bir yansıması değildir. Ya da en azından ben herkese her konuda neredeyse sürekli sızlandığımı için umarım öyle değildir."

Güldüm. ". Bunu sadece kendimi daha iyi hissetmem için söylüyorsun."

"Sana yemin ederim Iris," diye başladı Damen ciddiyetle. "Ben tüm diyardaki en mızımız Gölge'yim. Sadece seni etkilemeye çalıştığım için henüz bunu göremedin."

Sözleri içimde yumuşacık bir his uyandırdı. "Senden her zaman çok etkilendim Damen. Eminim herkes etkilenmiştir, mızımızlandıkların bile."

Damen alaycı bir tavırla, "Bunu kardeşime sormalıyız, eminim onun da bu konuda bir fikri vardır," diye cevap verdi. "Onun her konuda bir fikri vardır."

"Seni seviyor," diye nazikçe azarladım. "Dün onunla konuşurken bu çok açıktı. Seni çok önemsiyor."

Orada doğrudan bir karşılaştırma yapabilirim. Kardeşlerim benim için kesinlikle böyle hissetmiyorlardı.

Damen isteksizce, "O kadar da kötü değil," diye itiraf etti. "Onun yerine benim odamda takılamaz mıyız? Daha büyük ve Tilly için hâlâ açık bir alan var. Biraz dinleniriz ve ben de bize kitap okurum."

"Bunu yapar mıydın?" Sesim hafifçe titreyerek sordum.

Damen bana doğru döndü, derin bir nefes alırken çenesi başımın tepesine değdi. "Elbette. Bugün rahatlama günü olacak, bu konuda çok iyiyimdir. Çay ve kek getirteceğim. Benimle misin?"

"Seninleyim."

"Güzeldi," mırıldandım, Damen'ın odasındaki kanepeye uzanmış, gölgelerini kaybeden bir Gölge hakkında bir hikâye okumayı bitirmişti. Belli ki bir çocuk hikâyesiydi -kıssadan hisse, kendine inanması gerektiği- ama yine de dinlemesi çok güzeldi.

Bana küçükken dinlediğim ve ninemin bana okuduğu masalları hatırlattı. Gölge âleminde, insanlar âlemindeki hayata daha çok şey vardı. Geriye dönüp baktığımda, Avcılar Konseyi'nin Gölge'leri bizden çok da farklı olmadıkları halde bu kadar etkili bir şekilde kötüleyebilmiş olması şaşırtıcı görünüyordu.

"Akşam yemeğine daha çok var. Sana banyo yaptırayım mı? Bu seni daha iyi hissettirebilir. Benim küvetim de güzeldir, sizinki rahatlamak için tamamen yetersizdir. Tabii ben olsam odadan uzak dururdum," diye ekledi aceleyle.

"Bunu benim için yapar mısın?" Şaşıarak sordum. Damen bana karşı her zaman cömert olmadığından değil, ama bu farklı hissettirdi.

Samimi.

Damen'a karşı duyduğum çekim -sesine, ona karşı hissettiklerime ve bana davranışlarına- hep oradaydı ama bunu bastırmak için elimden geleni yapmışım ve bunda başarılı olduğumdan da emindim. Romantik ilişkilerin inceliklerini anlamıyordum ama ben bile biri size evlenme teklif ettiğinde ve siz hayır dediğinizde işlerin biraz daha karmaşıklaştığını biliyordum.

Ama bu öğleden sonraki kibarlığı kararlılığımı zayıflatıyordu.

Ve onun alanında çıplak olma fikri.

Tam olarak ne olduğunu anlayamasam da, bir tür bölgesel bir şey vardı.

"Iris. Kokun," diye inledi Damen.

"Ne olmuş ona?" Sesim neden böyle çıkıyordu? Kıpırdamadan oturmama rağmen nefes nefese kalmış gibiydim?

"Bu... sarhoş edici. Arzunuz hayatımda deneyimlediğim en bağımlılık yapıcı koku."

Benim arzum mu? Her nasılsa, Gölgeleler'in *bunun* kokusunu alabileceği hiç aklıma gelmemişti, ama elbette diğer duygularımızı da algılayabildikleri için bu mantıklı geliyordu.

"Tahrik olmam seni rahatsız ediyor mu?" Merakla sordum, uygunsuz davranıp davranmadığımı anlamaya çalışıyordum.

"Tam olarak böyle tarif edemezdim," diye homurdandı Damen. Güzel, onun sesi de benimki kadar gergin çıkmıştı.

"O zaman nasıl tarif edersiniz?"

İnledi. "Iris, beni öldürüyorsun. Uslu durmaya çalışıyorum. Bunu benden istemezsin."

"Senden ne istemiyorum?" "Seks.

Yakınlık."

Konuşmalarımızı düşünerek kaşlarımı çattım. "Bunu ne zaman söyledim?"

Damen uzun bir süre sessiz kaldı. "Sanırım evlenmedin. Evlenmek istemediğini söylemiştin."

"Hayır, daha yeni gelmişken bu oldukça dramatik bir adım gibi göründü," diye kabul ettim. "Ama seks istemediğime dair hiçbir şey söylemedim. Seks yapmayı çok isterim. Buraya her zaman seks yapacağımı düşünerek geldim." Bir an durakladım, biraz düşündüm. "Gerçi daha önce hiç yapmadım, bu yüzden kötü olabilirim."

"*Siktir*," diye fısıldadı Damen, sesi neredeyse acı çekmiş gibiydi. "Bunu söylememeli miydim?"

Gergin de olsa güldü. "Bunu başka kimseye söylememeni tercih ederim. Seninle ilgili konularda *çok* kıskanç olduğumu fark ettim."

Kaşlarımı çattım. "Bunu başka kimseye söylemezdim. Senin yanında kendimi güvende hissediyorum Damen. Sadece senin yanında."

"Güzel." Yüksek sesle nefes verdi. "Sana zevk vermeme izin verir misin, Iris? Bu benim için hayatımın en büyük onuru olur."

Bu biraz aşırı ama şikâyet etmeyecektim. "Tabii ki. Bunu çok isterim."

Bu seks yapacağımız anlamına mı geliyordu? Elbette bu onun da zevk alacağı anlamına gelirdi ve o bunu sadece benimle ilgili bir şeymiş gibi söyledi.

"Benim için yatağıma uzanır mısın, Iris?" Damen sordu. Ses tonu kibardı ama sesinde daha önce duymadığım bir tını vardı. Vücudumdan aşağı doğru süzülüyor, karnımın hemen güneyinde bir yere yerleşiyor gibiydi.

"Evet," diye fısıldadım, ben daha ayağa kalkamadan beni koltuktan kaldırıp yatağa taşıırken, sanki onun için değerli bir şeymişim gibi beni yatağa yatırırken şaşkınlıkla nefesimi çektim.

Kendi isteğiyle dışarı çıkan Tilly'nin patilerinin yere vuruşundan belirsiz bir ses geliyordu. Bunun için sessizce minnettardım - köpeğimi travmatize etmek istemiyordum.

"Eteğini kaldırabilir miyim?" Damen sordu. Çok centilmence. "Evet, kaldırabilirsin."

Hava çıplak kalçalarımın çarptığında ürperdim ve Damen'ın pençeleri hafifçe tenimin üzerinde, külotumun elastik kenarına kadar sürüklendi. Nefesini içine çekerken dişlerinin arasından tıslıyor gibiydi ve ben hararetle gördüğü şeyden hoşlanmasını umuyordum. Uyarılma benim için yabancı bir duygu değildi ama *baştan çıkarma* nasıl oynanacağını bilmediğim bir oyundu.

Filmlerde flört eden karakterleri dinlediğimde, çoğunlukla sesleri kendilerinden oldukça emin geliyordu ve ben bunu nasıl taklit edeceğimi bilmiyordum.

"Bunları senden çıkarabilir miyim?" Damen sordu, sesinde belli belirsiz bir çaresizlik vardı. Belki de kendimden emin olmayışına aldırıyordu.

"Evet," diye tekrar kabul ettim, başparmaklarımı bel bandına geçirdim ve kalçalarımı hafifçe kaldırarak aşağı doğru salladım, bunu yaparken burnuna çarptım. "Ah! Özür dilerim."

"Olma," diye hırladı Damen. "Yüzümün bu tatlı amcığı çok iyi tanımasını umuyorum, Iris."

"Kulağa... çok hoş geliyor," diye kekeledim ve Damen'ın külotumu bacaklarımdan aşağı çekmesine izin verdim.

Amcık.

Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım ama söyleme şekli kulağa... seksi geliyordu. Aynı anda hem saygılı hem de iğrenç.

Kumaş yolumdan çekildikten sonra Damen kısa bir süre içinde kalçalarımın arasına yerleşti, bacaklarımı yukarı kaldırdı ve onları omuzlarına doğru sarkıtmam için beni cesaretlendirdi.

Ne kadar savunmasız olduğumu görünce kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Ne kadar savunmasız. Ama Damen'la birlikteyken bu kötü bir şeymiş gibi gelmiyordu. Aksine, arzumu artırıyordu.

Savunmasızdım ve onun merhametine kalmıştım ve güvende olduğuma ve bana bakıldığını dair tam ve mutlak bir inancım vardı.

"Iris..." Damen inledi, başparmaklarının pençeleri uyluklarımdan kırımlarında nazikçe geziniyordu. "Senden nasıl uzak duracağım?"

"Yapmak zorunda değilsin."

"Öyle ama," diye mırıldandı, başını eğdi ve dudaklarını önce bir kalçasına, sonra diğerine bastırdı. "Sen söz konusu olduğunda kendimi kontrol edemiyorum. Birazcık asla yeterli olmaz. *Her şeyi istiyorum.*"

Bu da kulağa o kadar kötü gelmiyordu. Belki de evlilik teklifi konusunda çok aceleci davranmıştım.

Ben daha bir şey söyleyemeden, başparmaklarıyla beni nazikçe kendisine doğru açtı ve ancak Damen'ın dili olabilecek bir şey hassas tenimi okşadı.

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Ağzı sıcak ve ıslaktı ve dili beklediğimden daha sertti -benimkinden çok daha sert- ve bu *iyiydi*. Bu kısmın kesinlikle hoş hissettireceğini ummuştum ama bundan yüz kat daha fazlasıydı.

"Damen," diye soludum, ellerim refleks olarak ona uzandı ve boynuzlarını buldu. Kavrayışımı sağlamlaştırdığımda kısık bir sesle inledi, çok sert sıkıyordum ama sadece... onu yerinde tutuyordum.

Bundan sonra bana evlenme teklif etse, evet diyeceğimden emindim.

"böyle, Iris. Bana tutun. Seni çok iyi hissettireceğim."

Kendimi zaten harika hissediyordum ama Damen söylediklerinde ciddiydi. Sanki hayattaki tek amacı beni memnun etmekmiş gibi işe koyuldu, dilini bir yöne, sonra başka bir yöne hareket ettirdi. Daireler çiziyor, alay ediyor, daha fazla baskı uyguluyordu. Her hareket bir test gibi görünüyordu; her tepkime odaklanırken, onu incelerken ve en etkili olduğunu kanıtlayan şeyi tekrarlarken dikkatini üzerimde *hissede biliyordum*.

"Boşalmaya hazır mısın?" diye kesin bir ifadeyle sordu, gerçi her gece yataktaki sessiz beceriksizliklerime bakılırsa, bunun yakınından bile geçmediğimden oldukça emindim.

Bunun yerine, onu üzme istemediğimden, "Yapacağımдан çok emin gibisin," dedim. "Oh, öyleyim. Şimdi gelmek *ister misin?*"

"Evet, lütfen." Buna asla hayır demeyecektim -dünyadaki en iyi stres gidericiydi.

"O zaman arkana yaslan ve çalışmama izin ver," diye cevap verdi Damen ukalaca. Çalıştığının *farkındaydım* ama bu kadar yakından çalıştığını tahmin etmemiştim.

O zeki dilinin sadece birkaç hareketiyle nefes nefese kalmış ve titriyordum, serbest kalmak için çaresizce çırpınıyordum, ancak serbest kalmadan ölecekmişim gibi hissedene kadar beni tam sınırda tuttu. Hassas sinirlerimi emerken sivri dişleri derimi hafifçe sıyırdı ve işim bitti. I

Hayatımda hiç çıkarmadığım yalvaran boğuk bir sesle geldi, vücudumda dolaşan arzu o kadar güçlüydü ki boğulacakmışım gibi hissettim.

"Iris..." Damen hırlayarak kalçalarımı birbirinden ayırdı. Kalçalarımı başının etrafında sıktığımı fark etmemiştim, boynuzlarının pürüzsüz alt tarafı tenime baskı yapıyordu. "Enfes birisin."

Bu... vay canına. Daha önce de kendime zevk vermiştim ama hiç böyle olmamıştı. Ne zaman yapsam altta yatan bir gerilim vardı - çok mu ses çıkarıyordum? Bu yapmam gereken bir şey miydi? Damen'la birlikte tüm bu çekingenlikler ortadan kalkmıştı.

Beni her konuda ama özellikle de bu konuda inanılmaz derecede güvende hissettirdi. "İnanılmazsın," diye mırıldandı. "*Çok lezzetlisin.*"

Vücudumda yukarı doğru hareket ederken dişleri kalçamı hafifçe sıyırdı ama tepki veremeyecek kadar durgundum.

"İnanılmazsın," diye mırıldandım, koşuyormuşum gibi nefes nefese kalmıştım. Penetratif seks nasıl bir duyguydu? Eğer bunun yarısı kadar iyiye, o zaman bunca yıldır onu hafife alıyormuşum.

Havayı dolduran kısa bir gümbürtü sesi, Damen'ın vücudundan geçen bir titreşim oldu ve hemen durdu.

"Neydi o?" Merakla sordum.

Boğazını temizledi. "Bir mırıltı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım." "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, hayır, bu çok iyi bir şey. Ama işte bu yüzden durmalıyız," diye mırıldandı Damen üzüntüyle. "Geri alamayacağım bir şey yapmadan önce."

"Ortadan kaybolma," dedim aceleyle, kelimelerin kulağa bu kadar çaresiz gelmesinden nefret ederek. "Gitme. Ellerimi kendime saklayacağım, söz veriyorum."

"Endişelendiğim senin ellerin değil."

"Açıkça rahat olmadığım bir şeyi asla yapmazsın," diye cevap verdim, bundan tamamen emindim. "Sadece... bana biraz sarılabilir misin? Lütfen?"

Damen acı dolu bir ses çıkardı, hemen yatağa doğru ilerledi ve beni kollarının arasına alarak rahat edeceğimiz şekilde ayarladı. Başımı onun sert göğsüne yasladım, bacaklarım onun güçlü bacaklarına dolandı. Rahat olmamalıydı -altımda o kadar sertti ki- ama yine de öyleydi. Teni sıcaktı ve kolları beni her şeyden ve her şeyden koruyabilecekmiş gibi sarıyordu.

"Sana sarılmamı asla istememelisin, Iris. Kesinlikle yalvarmak zorunda kalmamalısın. Özür dilerim."

"Özür gerektirecek bir şey yok," diyerek onu sıkıca kucakladım. Onunla ilgili her şey çok *sağlamdı*. Benim aynı şekilde inşa edilmemiş olmam onu rahatsız ediyor muydu?

Pençelerini saçlarımda dikkatlice gezdirdi ve şaşırtıcı bir nezaketle saç tellerimi çözdü. Benimle ilgili onu rahatsız eden bir şey varsa bile Damen bunu belli etmedi.

"İnsan diyarında en çok neyi özölüyorsun?" diye sordu sessizce.

Düşünceli bir şekilde mırıldandım, kendimi uykunun eşiğinden uyandırdım. Hayatımda hiç bu kadar rahat olmamıştım.

"Muhtemelen düşündüğün kadar değil. Sanırım her şeyin nerede olduğunu bilmeyi özölüyorum. Büyükannemle paylaştığım çatı katı çok küçüktü ve yıllar içinde etrafta dolaşabilmem için uygun hale getirdik. Çoğunlukla odama alıştım ama yine de biraz kafa karıştııcı."

"Yarın bu kadar yorgun olmadığında düzeni nasıl iyileştirebileceğimizi konuşuruz, bunu düşünmeliydim."

"Ben ayarlarım, Damen. Bunu benim için yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum, Iris. Burada mutlu olmanı istiyorum. İnsan diyarından başka neyi özölüyorsun?"

"Pizza," diye güldüm. "Sadece bir kez yedim ama hayatımda yediğim en lezzetli yemektir."

"Aşına değilim ama Astrid'den insan diyarına bir sonraki ziyaretinde biraz toplamasını isteyeceğim."

"Oh, lütfen yapma! Eminim insanlar alemindeyken yapması gereken çok daha önemli şeyler vardır."

"Hiç de değil," diye cevap verdi Damen kendinden emin bir şekilde. Tüm bunların nasıl işlediği konusunda daha bilgili olan o olsa da, bunun doğru olduğundan bir şekilde şüpheliydim. "Ondan almasını istemem gereken başka bir şey var mı? Çekinme, Iris. Verity, Astrid'e toplaması gereken eşyaların listesini gönderiyor."

Ben olsam bunu yapmazdım. Verity muhtemelen bu diyara benden çok daha fazla değer katıyordu; karşılığında isteklerde bulunması en doğrusuydu.

"Hepsi bu kadar," diye onu temin ettim. "Astrid çoktan Tilly'nin yemeğini getirmeye başladı, çok nazik bir davranış."

Ayrıca, özlediğim başka hiçbir şey yoktu -Nana dışında hiçbir şey ve onu geri getiremezdim.

O zaman bile, burada geçirdiğim zaman arttıkça, Nana ile olan ilişkim daha da karmaşıklaştı. Bana nazik olmamı hatırlatmasına rağmen, bazen bana karşı her zaman çok nazik olmadığını hissediyordum. O zamanlar

Aynı zamanda, Nana artık Avcılar için bir değer ifade edemeyecek kadar yaşlandığında benim şirketim ona zorla verilmişti. Moriah beni kendi geçimini sağlamanın bir yolu olarak onun bakımına vermişti; bu onun istediği bir iş değildi.

Ama aynı zamanda bana ailemdeki herkesten daha nazik davranırdı.

Bana Tilly'i vermişti. Bana elinden geldiğince iyi bir eğitim vermişti. Küçükken bana hikayeler okumuş ve onları gerçeklikten bir kaçış olarak kullanmam için beni teşvik etmişti, tıpkı onun yaptığı gibi.

Tüm bunlar onu özlemeyi karmaşık bir olasılık haline getirdi.

"Sen iyi misin?" Damen uykulu bir şekilde sordu. "Kokun biraz... bulanık."

"İyiyim," diye mırıldandım, uyumasına yardımcı olmak için başparmağımı yavaş ve yatıştırıcı daireler çizerek teninde gezdirdim. "Mutluyum. Fark ettiğimden daha mutluyum.

söz veriyorum."

Bölüm 18

DAMEN

A garip bir ses beni . Lüks yatak odamın yakınında olmaması gereken bir tür sabırsız oflama sesi. Neyse ki irkilmeden önce kendimi , çünkü öyle olsaydı Iris'i yatak odasından yatakta ve rahatsız edici seslerin kaynağı olan Tilly'nin üstünde.

Dün gece burada mı uyudu? Uyuyakalmak istememiştim, daha akşam yemeği bile yememiştik. Yine de uyumuş olmama şaşırmamalıydım. Iris'i tutmak çok rahatlatıcı bir deneyimdi, uyuyakalmış olmama şaşmamalı.

Tilly sabırsızca ofladı ve bana hayatımda gördüğüm en acınası ifadeyi verdi. Dün gece kapıyı hiç kapatmamıştım, bu yüzden en azından dışarı çıkabildi. Muhtemelen acıkmıştı.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Bir personel tepsimdeki çayla birlikte her an gelebilirdi. Benim dışımda kimsenin Iris'i soyunmuş bir halde görmesini istemiyordum.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde, Iris'in kolumu şaşırtıcı derecede sıkı bir şekilde kavramasından kurtuldum ve kapıdaki görevliyi durdurmak niyetiyle yataktan kayarak çıktım.

"Günaydın," dedi Iris, benim uyandığımda hissettiğim kadar şaşırmış bir sesle.

"Uyuyakalmışsınız," dedim çabucak, yatağın yanında beceriksizce durarak. Ne yapıyordum ben? Hiç böyle telaşlanmamıştım.

Yine de, genellikle hayatımın en yoğun ve samimi deneyimini -gelmeden bile- evlenme teklif ettiğim ve reddedildiğim biriyle yaşamadım. Ve kesinlikle karşılık bulmayan hisler beslediğim biriyle.

Dün gece yaptığımız hiçbir şeyden pişman değildim ama seçimlerimin bilgeliğini biraz sorguladım. Bu, hayatıma devam etmeme yardımcı olmayacaktı.

Hayatıma devam etmek istemedim.

Iris gülümsedi ve bu her zamanki gülümsemesinden biraz daha yumuşak ve tembelceydi. Saçları karmakarışıktı, yanağında uzandığı yerde pembe bir leke vardı ve onunla ilgili her şey normalden biraz daha dağınıktı.

Çok güzeldi. Keşke her sabah uyandığımda bu manzarayı görebilseydim.

"Gitmeliyim. Tilly açlıktan ölüyor olmalı."

Tilly yüksek sesle iç çekti, anlaşılan aynı fikirdeydi.

"Kahvaltıya kalmak ister misin? Onun için bir kase sade et göndermelerini isteyebilirim."

"Bunu yapar mısın? Bu çok hoş olurdu."

En azından bunu yapabilirdim ve Iris'in bunun için bu kadar minnettar görünmesinden nefret ediyordum. Şımartılmayı hak ediyordu. Sadece bir arkadaş olarak bile olsa bunu daha iyi yapmalıydım.

Aminin tadının ne kadar güzel olduğunu bilen bir arkadaş, ama yine de bir arkadaş. "Gidip yemeğimizi ayarlayayım, sonra hemen dönerim," diye söz verdim. "İhtiyacın var mı? bir şey var mı?"

"İdare edebilirim." Iris gülümsedi ve ben de kendimi odadan dışarı atmadan önce içgüdüsel olarak dudaklarımı şakağına bastırarak ona doğru eğildim. Iris'in bu kez bir şeyi böldüğünü düşünmediğini fark ettim, bu yüzden günümde gerçekten hiçbir şey yapmadığımı fark ettiğini varsayıyorum.

Ya da geçmişte yapmamıştım.

Öte yandan, bir şeylere ne kadar dahil olursam, o kadar çok şey yapmak istiyordum. Bir şeyleri gerçekleştirmenin şaşırtıcı derecede tatmin edici bir yanı vardı. Bunun hoşlanacağım bir şey olduğu hiç gelmemişti. Bu

Sadece öğleden sonra uykularımdan da keyif alıyordum. İkisini birden istemek çok mu fazla?

Biraz inisiyatif alıp işleri kendim halletmeye karar vererek mutfağa doğru koştum.

"Calix," dedim neşeyle, o oyma bıçağını bileyip kafama fırlatmayı düşünüyormuş gibi bakarken mutfağa girdim. "Bu sabah bir arkadaşınla paylaşmak için bir kahvaltı tepsisi hazırlayabilir miyim?"

"Yani denemeyi *siz mi yapacaksınız?*" diye sordu kuşkuyla. "Bunun için genellikle personelinizi aşağı göndermez misiniz?"

"Yeni bir şey deniyorum." "Neden?"

"Yeni bir şey deneyemez miyim? Bu o kadar garip bir kavram mı?"

Calix bir an için gözlerini bana dikti, sonra yüzünü yavaşça bir gülümseme kapladı. "Birini etkilemeye çalışıyorsun. Sonunda ilgini çekecek eski bir Avcı mı buldun?"

Belli belirsiz bir anlaşma sesi çıkardım, raftan tahta tepsilerden birini aldım ve yemekhanenin ihtiyaçlarından fazla olan kahvaltı tabaklarının bulunduğu tezgâha yöneldim.

"Birilerini etkileme *ihtiyacı duymanıza* şaşırdım. Eminim unvan sizin için tüm ağır işleri hallediyordur? Hatırladığım kadarıyla kral karısına kur yapmak için korkunç derecede az çaba sarf etmişti."

"Evet, bu yaklaşımı zaten denedim ve benim için işe yaramadı."

Calix homurdandı. "Ondan şimdiden hoşlandım. Ve ilk engelde pes etmemenizden etkilendim - azminize hayranım, Majesteleri."

Bu onurlandırıcı ifade kulağa alaycı geliyordu ama Calix'ten de daha azını beklemezdim.

Tepsiyi elimden geldiğince yükseğe yığdım ve yukarı çıkmadan önce Tilly için de yiyecek almayı ihmal etmedim.

Iris yıkanmış, dün benim yokluğumda giydiği kıyafetleri giymiş ve balkona açılan kapıda duruyordu. Solgun saçları esintiyle yüzüne doğru savruluyordu ve gölgelerim kendi istekleriyle ona doğru uzandı. Benim gibi görünüyordu. Benim gibi hissediyordu.

Nasıl benim olmaz?

"Kahvaltı," diye mırıldanarak tepsiyi masaya bıraktım.

Iris duvarı aradı ama ben zaten gidip onu almak için harekete geçmiştim.

"Keşke bir bastonum olsaydı," dedi biraz hüzünle. "Ninem hiç kullanmamı istemezdi ama sanırım bazen işe yarardı."

"Baston mu?"

"Evet, sanırım bir sopa gibi. Önümde engel olmadığını anlamama yardımcı oluyor."

Adımımın ortasında durakladım. "Bana elini uzat."

Kendisinden istenileni hemen yaptı, çok güven dolu ve tatlıydı. Elimde her zaman dövüş eğitiminde yaptığımız gibi bir gölge sopası oluşturdum ve Iris'in onunla yere kolayca ulaşabilmesi için biraz daha uzun olacak şekilde şekillendirdim. Bir sopa kadar sağlam değildi ama içine yeterince güç akıttım ki sağlam olsun ve onunla bir şeye vurduğunda yankılsın.

En azından bunu yapabilirmişim gibi geldi. Ne de olsa bu sabah kendimi bu kadar enerjik hissetmem Iris sayesindeydi.

Sadece amını yalayarak bu kadar iyi besleniyorsam, düğümlemenin beni ne kadar güçlendireceğini hayal bile edemezdim. Aramızdaki boşluğu kapatırken ürperdim ve derme çatma bastonu onun eline bıraktım.

Düğüm atmayı düşünmeyin.

"Nedir bu?" Iris sordu, elindeki ağırlığı test ederken parmakları onun etrafına dolandı. "Çok hafif."

"Eğitim için kullandığımız gölge coplarının genişletilmiş bir versiyonu. Dene bakalım."

-Yere vurduğunuzda hissedebilmeniz gerekir."

Yere vurmadan önce dikkatlice tutuşunu ayarladı. Ses çıkarmadı ama hissi hissettiğinde kaşları havaya kalktı.

"Ne yazık ki yakınlık gerektiriyor. Yakınlarda olmazsam kaybolacaktır," diye özür dileyerek ekledim. "Belki geçici bir çözüm olarak işe yarar? Astrid size uygun bir tane temin edene kadar?"

"Bu harika. *Teşekkür ederim.*" Iris tekrar yere vurdu ve belli belirsiz bana doğru ilerledi. Bir engelin nasıl bir his olduğunu anlamak için ayağımın yan tarafına hafifçe vururken olduğum yerde kaldım. "Bu sen misin?" diye sordu.

"Öyle."

"Oh güzel." Kendini kollarıma atarken onu tam zamanında yakaladım, onu yerden kaldırıp küçük yemek masasına taşıırken gülüyordu.

Iris dudaklarını köprücük kemiğime bastırarak bana sıkıca yapıştı. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en düşünceli şey. Teşekkür ederim, Damen."

Bu şeyi çözdü. Sadece daha düşünceli şeyler yapmam gerekecekti. Iris'in yaşadığı en iyi şey bu olamazdı, bu kabul edilemezdi.

Önce Tilly'ye sonra da kendime servis yapmadan önce her şeyin tabakta nerede olduğunu açıklayarak yemeğini dağıttım.

"Ophelia bana insanlar âleminde çaldığın enstrümandan bahsediyordu," dedim ikimize de çay koyarken. "Kulağa çok etkileyici geliyor. Burada öyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

Iris'in dudakları kıpırdadı. "Arpların da artık insanlar âleminde pek yaygın olduğunu sanmıyorum. Taşındığımızda zaten tavan arasında duruyordu. Bir video oynatıcımız vardı, nasıl bilmiyorum. Ama ninem arp video dersleri buldu ve ben de yıllarca tekrar tekrar dinledim. Tekniğim muhtemelen berbattır ama bunu çok rahatlatıcı buluyordum."

Bunu o kadar lakayt bir şekilde söyledi ki, sanki hiç etkileyici bir şey değilmiş gibi.

"Bu çok şaşırtıcı, Iris. Ne kadar inanılmaz olduğunu farkında olduğundan emin değilim. Sana ne kadar inanılmaz olduğunu yeterince söylemiyorum. Bunun üzerinde çalışacağım."

"Gerçekten gerek yok," dedi, yüzü Ophelia'nın saçları kadar kızarmıştı. Bu oldukça hoştu. Kokusu da öyleydi; sevinç ve utancın tatlı bir karışımıydı.

"Sanırım öyle. Hayatınızda başarılarınızı öven çok insan oldu mu?" Başını salladı. "O zaman ben ilk olacağım - ya da en azından en yüksek sesle. Size söyleyebilirim ki, bu çok ödüllendirici. Çok az şey yaptığım için sürekli övülüyorum ve bundan büyük keyif alıyorum."

Iris güldü. "Sen sadece mütevazısın. Muhtemelen bir mil uzunluğunda bir başarı listeniz vardır."

Yüzünde en ufak bir sahtekârlık izi yoktu. Hiçbir şey ima etmiyordu ya da beni aklındaki belirli bir Shade ya da prens modeli olmaya gizlice zorlamaya çalışmıyordu.

Bunu fark etmek biraz tedirgin ediciydi ama Iris bana inanmış olabilirdi. Tam olarak olduğum gibi.

Kapı çalındı ve yemeğimize ara verdik. "Kim o?" Ellerimi peçeteye silerek seslendim.

"Ben Soren. Uyandın mı? Kahvaltıya gelmedin."

Iris hemen endişeli görünüyordu. "Olamaz, planlarınız mı vardı?" diye fısıldadı. "Özür dilerim, onları bölmek istememiştim-"

"Senden kahvaltıya kalmanı istemiştim," diye hatırlattım Iris'e nazikçe, elini hızlıca sıkarak. "Ve önemli bir şey kaçırmadım. Soren içeri gelebilir mi? İstersen dışarı çıkıp onunla konuşabilirim."

"Hayır, değil. Benim için sorun değil."

Güzel. Söylemedim unk bu düşünceyle pek gurur duymuyordum ama birinin Iris'i benim alanımda görmesini istiyordum. Bizi birlikte görmesini. Birbirimize bağlı olduğumuzun dışarıdan onaylanmasını istedim.

Ya da her ne . "İçeri gel!" Ben seslendim.

Sabırsızca kapıyı açıp içeri girdi ve bir an durup sessizce bizi izlemeden önce kahvaltıyı atladığım için şikâyet etmeye hazır olduğu belliydi. "Bldğm için özür dilerim."

"Merhaba Soren," dedi Iris utangaç bir sesle. "Merhaba Iris."

Tilly tırısıla gelip onun ayaklarının dibine çöktü ve hemen sırt üstü dönüp karnını ortaya çıkardı.

Bunun neyi sembolize bilmiyordum ama belli belirsiz bir hainlik gibi geliyordu.

Onu sürekli etle besleyen ben değil miydim?

Soren tembelce parmak uçlarındaki birkaç gölge dalını Tilly'nin karnını ovmak için oynattı, dilinin mutlu bir şekilde dışarı çıkmasını sağladı ve kendimi daha da ihanete uğramış hissettim.

Daha sonra, en sevdiği Gölge olduğumu hatırlaması için ona gelmiş geçmiş en iyi göbek masajını yapacaktım.

Soren bana, "Tallulah kahvaltıda sana bir mesaj gönderdi," dedi. "Sebastian'ın bugünkü toplantıya Harlow Miles'ı da getireceğini söyledi ve senin yine toplantıda olup olmayacağını teyit etmek istedi."

Sesi buna şaşırmış gibiydi. Görünüşe göre Iris'in önünde benden hiç bahsetmeyecek ve yeni keşfettiğim diplomatik becerilerimle onu etkilemeyecekti.

"Elbette," diye yanıtladım. "Sanırım yakında başlayacak. Muhtemelen o tarafa doğru gitmeliyim."

Iris tabağını iterek, "ocuk odasına gidebilirim," diye gönüllü oldu.

"nce yemeğini bitir," diye talimat verdim, onu acele ettirmek istemiyordum. "Ve bunu yapmak zorunda değilsin. Benimle gelebilir misin? Senin de belirttiğin gibi, kiminle tanışacağın ve kiminle iletişim kuracağın konusunda senin adına çok fazla karar verdik ve bu bizim için adil değildi. Bana karşı. Ve bence Harlow'un seninle tanışması çok değerli olur."

"Ben de onunla tanışmak isterim," diye kabul etti Iris nazık bir gülümsemeyle. "Ve Elverston Evi'ne yeni gelenlerle. Onlarla tanışacağım için biraz gerginim ama sanırım tanışmalıyım."

Soren'e baktım, o da yavaşça başını salladı ve bana sanki bir boynuzum daha çıkmış gibi baktı. "İçlerinde ziyaret için saraya gelmek isteyen var mı diye bakacağım. Yeşim'in bu konuda çalıştığına inanıyorum."

Bu da iyi bir başlangıç noktası gibi görünüyordu. Jade yenilerin elebaşıydı.

Soren izin istedi ve Iris yemeğini bitirirken ben de hazırlanmak için birkaç dakikamı ayırdım.

Kolay hissettirdi. Iris'in benim alanımda olması dünyanın en kolay şeyiymiş gibi hissettirdi. Buraya aitmiş gibi hissettim.

Biz arkadaşlık. Beni anlıyordu. Onu anladığımı düşünmek hoşuma gidiyordu. Aramızda bir *bağ* vardı ve fiziksel kimyamız inkar edilemezdi.

Aynada kendime bakarak omurgamı dikleştirdim. Evlenme teklif ederek çok hızlı hareket etmişim, bunu şimdi anlıyordum. Ama belki de bu yolumuzun sonu değil başlangıcıydı.

Belki de zaman içinde bizim için ikinci bir şans doğacaktı.

Belki Iris'in bana aşık olmasını nasıl sağlayacağımı bulabilirim.

Bölüm 19

IRIS

D Toplantı odasına doğru ilerlerken Amen yanımda yürüdü, Tilly de diğer tarafımdaydı ama ben yeni gölge bastonumu kullanmakta ısrar ettim. Elimden geldiğince kendi başıma gezindim.

Gölgeler hiç dağılmasın diye sonsuza kadar Damen'ın yanında kalmak istedim.

Ve belki başka nedenlerden dolayı da.

Dün geceki olaylar zihnimde tekrarlanıp duruyordu ve kokumun beni ele vermemesi için kendimi başka *bir şey* düşünmeye zorlamam gerekiyordu. Sadece Damen arzumu anlayabilseydi bunu umursar mıydım emin değilim ama yanından geçtiğim her Shade'in tahrik olduğumda kokumu alabileceği fikri biraz utanç vericiydi.

Neyse ki duygularımı maskeleyen konusunda ömür boyu süreceğim bir deneyimim vardı.

"Tallulah'ın burada olmama aldırmayacağından emin misin?" Dün giydiğim eteğin kaşındıran kumaşıyla biraz oynayarak Damen'a sordum.

"Kendime güveniyorum. Bu kıyafeti beğendin mi? Rahatsız görünüyorsun."

Bana verilen kıyafetler için nankör görünmek istemediğimden kendimi kıpırdanmayı bırakmaya zorladım. "Özür dilerim."

"Iris," diye iç geçirdi şefkatle. "Özür dilemeyi bırak. Eğer sana başka kıyafetler alabiliriz. Çoktan almış olmamız gerekirdi - bunların hepsi Verity'nin eşyaları, değil mi?"

"Nasıl anladın?" İçimde kıskançlık olabilecek tuhaf, nahoş bir his vardı.

"Renk. Verity sadece pembe giyer."

Oh, doğru ya. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Hem neyi kıskanıyordum ki? Hatırlayabildiğim kadarıyla Verity, Damen'ın kardeşiyle mutlu bir şekilde çiftleşmişti. Aslında onunla henüz tanışmamıştım. Ya da tanıştıysam bile bana hiçbir şey söylememişti. Theon hakkında herkesten o kadar karışık şeyler duymuştum ki, ne yapacağımı bilemiyordum.

"Geldik," dedi Damen gereksiz yere, çünkü Tallulah'nın heyecan çığlığı beni onun varlığından haberdar etmişti bile.

"Sarılmayı sever misin?" Tallulah sordu. "Emin değilim. Deneyebilir miyiz?"

Beni sıkıca kucakladığında güldüm. Karşılaştırma yapmak için sarıldığım tek kişi Damen'dı. Tallulah çok daha yumuşaktı ve saçları burnumu gıdıklıyordu.

Muhtemelen fark etmem uygunsuzdu ama onun göğüsleri çok daha büyük görünüyordu. Benimkiler anormal derecede küçük müydü? Daha önce onlar hakkında hiç bilinçli olmamıştım ama şimdi başlayabilirdim.

"Bize katılabildiğinize çok sevindim. Iris, Sebastian'la zaten tanışmıştın, o da bugün burada ve dostum Evrin de burada. Seni Harlow Miles ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi bir süredir insanlar alemindeki bağlantımız ve Avcılar Konseyi'nde geçici lider olarak görev yapıyor."

"Merhaba," dedim kibarca, belli belirsiz anneme benzeyen bir Avcı'nın karşımda durmasını bekliyordum.

"Hey."

Sesi kesinlikle anneme benzemiyordu.

"Gidip , olur mu?" Tallulah neşeyle söyledi.

Damen bir elini sırtımın alt kısmına koyarak beni nazıkçe odaya ve bir koltuğa yönlendirdi, tamamen doğal ve centilmence hissettiren bir şekilde bana yardım etmeyi başardı. Yardım kabul etmeye karşı olduğumdan ya da bazen buna ihtiyacım olduğunu düşünmediğimden değil, ama Nana'nın ısrarla

Her şeyi kendi başıma yapabilecek kapasiteden daha fazlasına sahip olmak, unutulması zor bir dersti.

Tallulah, "Bugün insan diyarında neler olup bittiğini konuşarak başlayabileceğimizi umuyordum," diye söze başladı. Kral ve Kraliçe bu konuşma için gerçekten burada olmak istiyorlardı ama ne yazık ki bugün diyarın başka yerlerinde taahhütleri vardı. Kral Allerick, hem benim hem de Prens Damen'in bu konuda onun yerine hareket edebileceğimize dair güvence verdi."

Damen yanımda hafifçe sarsıldı, sanki bu sözler onun için sürpriz olmuştu. Neden öyle olduğunu anlayamıyordum -Damen düşünceli, sabırlı ve yardıma ilk koşan biriydi, sanki her konuda ona güvenilebilirmiş gibi görünüyordu.

"Harika," dedi Harlow kolayca. Damen'a kaç yaşında olduğunu sormak istiyordum çünkü sesi *çok* genç ama kimse duymadan bunu yapabileceğimden emin değildim. "Temel olarak, eski muhafızlar hapse girdiğinde birkaçımız görevi devraldık. Eminim hepiniz farkındasınızdır, bölgesel konseyler var, biz sadece bir tanesiyiz. Ancak, Gölge müzakerelerini yürütme ihalesini kazandığımızdan beri en etkili olan biziz. Açıkçası, gittiğimiz yönü beğenmedikleri için devreye girip yönetimi ele geçirmeye çalışan diğer konseylerden çok fazla baskı var. Sebastian bu konuda çok iyi bir iş çıkarıyor; kendisine bazıları için çalışması için milyonlarca dolar teklif edildi."

"Öyle mi?" Tallulah şaşırarak sordu. "Ve sen ilgilenmiyor musun?"

Sebastian boğazını temizledi. "Geçen sefer gerçek bir değişim yaratabilecek bir konumda olmakla ilgili söylediklerinizi dikkate aldım. Bu satın alınabilecek bir fırsat değil. Ayrıca, gölgeler âleminde milyonlarca dolara ihtiyacım yok."

"Gölge diyarında mı kalmak istiyorsun?" Damen kuşkuyla sordu.

"Evet. Belki bunu göstermekte her zaman iyi bir iş çıkarmamış olabilirim ama burayı gerçekten seviyorum." Gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Aslında biriyle görüşüyorum. Sanırım aradığım kişi o olabilir, anlıyor musun?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"...Cora?" Damen sözünü sakındı.

"Ne?! Hayır." Sebastian'ın sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Daha on dokuz yaşında. Erkeklerden hoşlandığından bile emin değilim. Ben bir Shade'le çıkıyorum. Cosima."

Tallulah, "Bu harika," diye haykırdı. "Yani burada mı kalacaksın?"

Sebastian rahatsız bir şekilde, "Eğer böyle bir seçeneğim varsa," diye cevap verdi.

"Neden olmasın anlamıyorum." Damen kolunu sandalyemin arkasına doğru uzattı. "Lindow Dükü ve Düşesi'nin verdiği partilere davet edileceğini sanmıyorum ama bunun dışında gayet iyi uyum sağlayacağından eminim."

"Bununla yaşayabilirim," diye kabul etti Sebastian.

"Yani Avcılar buraya taşınmak isterlerse taşınabilecekleri konusunda hemfikir miyiz?" Harlow onayladı.

"Krallığımıza saygılı oldukları sürece, elbette," diye yanıtladı Damen. "Muhtemelen en iyisi Sebastian'ın yaptığı gibi bir tür deneme sürüşü yaparak burayı sevdiklerinden ve herkesle iyi geçindiklerinden emin olmaları. Ama evet. Güç depolarını bu şekilde doldurmak istiyoruz. Eski yöntemlerden ziyade."

"Elverston House'da," diye ekledi Tallulah. "Meera ve Verner'ın bir tür yurt ebeveynliği yaptığı yerde."

"Bu makul görünüyor," diye kabul etti Harlow. "Yine de üzerinde anlaşmaya varmamız gereken en önemli konu beslenme."

"Evet," dedi Tallulah. "Enerji depolarını dolu tutmak için bu diyarda daha fazla eski Avcı olması tercih edilirken... bu şekilde." Boğazını temizledi ve Damen'in yanında sessizce kıs kıs güldüğüne yemin edebilirdim. "Bu aşamada tamamen kendi kendimize yetme olasılığımızın düşük olduğunun farkındayız. Burası büyük bir diyar ve beslenmesi gereken çok sayıda Gölge var. İnsan diyarını ziyaret ederek takviye yapabilmeleri gerekecek."

Ve insanları korkutmak.

Biraz kıpırdandım, bunun ne kadar kötü bir şey olduğu defalarca söylenerek büyüdüğüm için bu fikrin ahlaki olup olmadığıyla mücadele ettim.

"Gölgelerin beslenmek için insanlar alemine dönmesi bizim tercihimiz olurdu. En azından zamanın bir kısmında," diye ekledi Harlow.

"Tercihin bu mu?" Şaşırarak sordum. Aslında konuşmak niyetinde değildim - bu konuşmaya değerli bir şey katabilecek nitelikte hissetmiyordum kendimi -Ama sözcükler beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmıştı.

"Elbette," diye kabul etti Harlow. "Korku doğası gereği kötü bir şey değildir. Gölgelerin beslenirken aşıldığı türden bir korku, zihninizin arkasındaki bir uyarı zili gibidir, size çevrenizin farkında olmanızı, risklerinizi değerlendirmenizi ve dikkatsiz olmamanızı hatırlatır. Bunun bir gecede aniden toplumdan kaybolmasının etkilerinin ne kadar ürkütücü olduğunu görseniz şaşırırsınız."

Bu şekilde düşünmemiştim. Hayır, bana bu şekilde *öğretilmemişti*. Harlow'un tarif ettiği türden bir korku kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Harlow'un

Nana'nın tarif ettiği gibi, insan kurbanlar yerde acı içinde kıvranıyor, kendi kafalarının içinde sonsuz bir dehşet döngüsüne hapsoluyorlardı.

Harlow, "Bölgemiz sıkı bir güvenlik bölgesi olsa bile oranın sizin için ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyorum," diyordu.

"Niyetiniz bu mu?" Damen sordu.

"Evet. Mevcut devriyeleri bu amaçla yeniden görevlendirmek istiyorum. Yeni politikamıza katılmayanları bölgemizden uzak tutmak için."

Damen, "Çünkü sadece kendi bölgeniz için söz verebilirsiniz," diye tahmin yürüttü.

Harlow mırıldandı. "Doğru. Her ne anlamaya varırsak varalım bu bir tür pilot olacak. Bunu diğer bölgelere birbirimize karşı olmak yerine birlikte çalıştığımızda nelerin mümkün olduğunu göstermek için kullanacağız."

Sebastian boğazını temizledi. "Bunu bir tür ittifakın başlangıcı olarak düşündük. Aramızdaki bu ittifaka zamanla daha fazla bölgesel konseyin katılacağını umuyoruz. Elbette senin, Damen'ın ve Tallulah'ın da katılmasını istiyoruz. Ve belki de sizin seçeceğiniz başka temsilcilerin yanı sıra Avcılar tarafından daha fazla temsilcinin de katılmasını istiyoruz."

Damen yakınımı eğildi, boynuzu saçlarına takıldı. "Sence bu orta kademe yöneticilik mi? Verity bende orta düzey yönetici havası olduğunu söylüyor."

Orta düzey yöneticilik hakkında filmlerden ve dizilerden bildiğim her şeyi düşündüm ve bunun gurur verici bir değerlendirme olup olmadığına karar vermeye çalıştım. "Bence bu konuşmada iyi olduğun anlamına geliyor."

Damen ciddi bir onaylama sesi çıkardı. "Bu konuda mükemmelimdir."

"Tamam," diye düşündü Tallulah. "Yani, bunu yapacak mıyız? Şimdilik sadece biz mi? A küçük ama güçlü bir test çalışması."

Harlow güldü. Hoş, hırıltılı bir sestti. "Neden olmasın? Bitmek bilmeyen konuşmalar oldu. Bitmek bilmeyen anlaşmalar. *Bozulan* anlaşmalar. Hadi gerçekten bir şeyler *yapalım*. Türlerimiz arasındaki tüm tarihin büyük şemasında küçük geliyor, ama umarım güçlü bir okyanusa açılan nazik bir nehirdir, biliyor musun?"

"Elbette," diye kabul etti Tallulah, eğlenerek. "Bunu düşünmek için güzel bir yol. Daha sonra yemek salonunda akşam yemeği için bize katılır mısın, Harlow? Birkaçımızla daha tanışır mısın?"

"Bunu çok isterim. Örnek olmak falan. Bu yönetim işini tamamen çözdüm, değil mi?"

Damen kulağıma fısıldamak için tekrar eğildi. "Sebastian bu konuda yorum yapmamak için kendini o kadar zorluyor ki yüzü biraz morarmaya başladı."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Damen'ın kolunu hafifçe sıktım çünkü bunu benimle paylaştığı için ona minnettarım.

"Harika," diyordu Tallulah Harlow'a. "Bu arada sana etrafı da gezdirebiliriz. Meera'nın sebze bahçesini ziyaret eder, yaptığımız kendi kendine yetme işlerinden bazılarını gösteririz. Iris, bizimle gelmek ister misin?"

"Bu sefer değil ama teklifin için teşekkür ederim." Bunu istemesi çok hoştu ama üzerimde hâlâ dünkü kaşındıran kıyafetler vardı ve umutsuzca üstümü değiştirmek istiyordum.

"Seni geri götüreceğim," dedi Damen neşeyle, ayağa kalktığımızda elini benimkinin içine , parmaklarımı pençeleriyle yakalamamaya dikkat etti. Garipti ama bu hareket yüzümün kızarmasına neden oldu. El ele tutuşmak neden bu kadar samimi hissettiriyordu? Sarayda dolaşırken neredeyse her zaman kollarımızı birleştirirdik.

Yine de bir şekilde, bu onun ötesinde bir seviye gibi hissettirdi.

"Umarım bu senin için çok sıkıcı olmamıştır?" Tilly'nin yedeğinde gruptan uzaklaşırken Damen sordu.

"Hayır, hiç de değil." Duraksadım, dürüst mü olacağıma yoksa normal görünmeye mi çalışacağıma karar vermeye çalıştım. Sonunda dürüstlükte karar kıldım. "Muhtemelen sana sıkıcı gelen şeylerin hepsi benim için yenilik. Hayatımı hiçbir şey yapmadan geçirdim, sadece TV şovları aracılığıyla dolaylı olarak bir *şeyler* deneyimledim. Resmi bir toplantının parçası olmak bana çok heyecan verici ve önemli geldi."

"Seni kesinlikle bunlardan daha fazlasına götürebilirim. Seni götürmek istediğim yerlerin bir listesini yapacağım," dedi Damen. "Sıkıcı ve sıradan olanlardan süslü balolara kadar. Kulağa nasıl geliyor?"

"Rüya gibi," diye itiraf ettim.

"Mutfağa gidip tüm saray için bulaşıkları nasıl yıkadıklarını öğrenmek ister misin? Romantik bir teklif, biliyorum. Senin için elimden geleni yapıyorum, Iris."

Güldüm ve elini nazikçe sıktım. "Şaka yaptığını biliyorum ama aslında bunu çok ilginç bulurdum."

Omuz silkti, hareketi kolumu da beraberinde aşağı yukarı sürükledi. "O zaman gidelim. Önce durup üstünü değiştirmek ister misin? Eteğinle oynayıp duruyorsun."

Onun bu kadar dikkatli olması karşısında eriyip yerde bir su birikintisine dönmek istedim. "Evet, lütfen."

"Tamam. Yine de hızlı bir konuşma durağı. Sizinle tanışmayı bekliyor gibi görünen birkaç kişi var."

"Oh. Kim?"

"Gölgeler âlemine Sebastian ve adını bilmediğimiz kardeşiyle birlikte gelen Cora ve eski Avcıların en genç en korkutucu olanı Jade. Bildiğim kadarıyla bu onun saray duvarları içindeki ilk yolculuğu. Günaydın hanımlar. Bugün nasılsınız?" dedi ve biz yaklaşırken dikkatini onlara çevirdi.

"Güzel, teşekkür ederim," diye cevap verdi içlerinden biri endişeyle. "Ben Cora. Bu da Jade. Merhaba demek istedik."

Damen elimi yumuşak bir şekilde sıkmadan önce garip bir duraklama oldu. "Seninle konuşuyorlar."

"Oh! Selam. Özür dilerim. İkinizle de tanıştığımı çok memnun oldum."

"Tanıştığınıza memnun oldum," diye cevap verdi Jade. Sesi Coraninkinden biraz daha derin ve donuktu. "Elverston Evi'nde hepimiz için büyük bir ilham kaynağısın."

"Ben mi?"

"Kesinlikle. Elverston Evi'nde engelli birkaç eski Avcı var ve hepimiz şu ya da nedenle Avcı hiyerarşisinin en alt basamağında yer alıyorduk. Hepimiz buraya kurban olarak gönderildik ve neyse ki bizim için iyi oldu, ama sen... Sen *gittin*. Buraya geldiğimizden beri sadece senin hikayeni duyduk, ama bu çok fena."

Sinirle gülerek başımı salladım. "Beni başka biriyle karıştırmış olmalısınız. Ayrıldım ama Avcılardan biri bana yardım etti. Bütün ağır işleri o yaptı."

"Lojistik işlerini o halletti," diye düzeltti Damen hemen. "Bildiğiniz tek hayatı bırakıp tek başınıza farklı bir dünyaya gitmeyi seçmek, onların bahsettiği kötülüktür."

"Sanırım doğru terim badassery," diye düzeltti Jade. "İnsan dilleri çok saçma," diye yakındı Damen.

"Bazılarıyla tanışabilir miyim?" Çekinerek sordum. "Belki bir ara sizi ziyaret ederim?"

Yeşim'in sözlerini zihnimde anlamlandırmakta zorlanıyordum. Etkileyici bir şey değildim. Bunun olmasını sağlayan Lucas'tı.

Belki de benim ayrıcalıklı yetiştirilme tarzımı ve şüphesiz birçoğunun olduğu gibi benim de hiç gönderilmediğimi bilmiyorlardı. Muhtemelen bundan sonra benden hoşlanmayacaklardı.

Jade içtenlikle, "Bunu çok isteriz," diye cevap verdi. "Bunu gerçekleştirelim, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ettim ve herkes vedalaşırken sessiz kaldım.

Damen dramatik bir şekilde iç çekerek elimi daha güvenli bir şekilde tutmaya başladı. "Şimdi herkes sana ne kadar etkileyici olduğunu söylemeye başlayacak ve bunu yaptığında özel olmayacak."

"Sen yaptığında hâlâ çok özel oluyor," dedim gülerek. "Bunu asla unutma. Eminim sen de , ben çok bencilimdir."

Eğer Damen benim sevgimde ikinci sırada olmak istemediği için bencillik ettiyse, o zaman hiç değişmemesini umuyordum.

Bölüm 20

DAMEN

I Odasına döndüğümüzde Iris'in beni kovmasını bekledik ama o beni içeri davet etti ve elini yüzünü yıkarken oturmamı önerdi.

Giyecek bir şey.

Yani... günü birlikte mi geçiriyorduk? Bana hala aşık mıydı?

Geçen sefer yanlış hesaplamıştım ama bu hatayı yapacaktım. Bir dahaki sefere evlenme teklif ettiğimde zamanlama tam olarak doğru olacaktı. Tilly'yi dışarı çıkarmak için odayı geçtim, ayağım bir yastığın üzerinde dururken adımımın ortasında durakladım.

"Iris," diye . "Bu odada gezinmek senin için korkunç derecede zor değil mi?"

"Um," diye cevap verdi tuvaletten, sesi her zamankinden biraz daha tiz çıkmıştı. "Alışmak biraz zaman aldı, hepsi bu."

Bu odada bulunup da düzeltmeyi teklif etmeyen herkes, ben de dahil olmak üzere, sefil bir insan ya da Gölge'ydi.

"İşinizi kolaylaştırmak için ne yapabilirim? Elbette, bu yer minderleri bir yük."

"Harika değiller," diye itiraf etti, sesi hafifçe boğuklaşmıştı - yüzünü mü kuruluyordu?

Orada çıplak mıydı?

Hayır. Odaklan.

"Onları duvarın yanına sürükleyebilir misin?" Iris ekledi. "Onları tamamen kaybetmek istemiyorum, üzerinde oturmak için çok rahatlar."

"Tabii ki." Küçük sehpayı yerden kaldırdım, pencerenin yanına yerleştirdim ve yer minderlerini etrafından dolanacak şekilde sürükledim. Böylece pencere kenarında oturduğunda dışarıdan gelen sıcaklığı hissedecekti.

Yer halıları katmanlıydı çünkü burası birinci kattı ve zemin taşı ve dokunulduğunda soğuktu. Tek bir katman haline gelene ve daha az takılma tehlikesi yaratana kadar onları çektim. Yine de bu konuda kendimi pek iyi hissetmiyordum, bir şekilde yere sabitlenmelerini istiyordum. Düz ahşap olan zeminim daha da iyi olurdu.

Iris'e benim odama taşınmasını mıyım? Çok mu erken oldu?

Bol bir pantolon ve ona uygun bir kazak giymişti; tabii ki pembe.

"Daha rahat mı?"

Iris başını salladı. "Bol, dökümlü elbiseleri tercih ederim -belki de büyükannem bana hep bunları aldığı için bunlara alışmışımdır. Ama bunlar da rahat."

Bol, dökümlü elbiseler dikkatimi çekti. Gölgelerden bir tane yapabilirdim ama bu çok büyük bir güven eylemiydi. Gölgeler kaybolursa göremeyecek olan Iris için daha da büyük bir güven.

"Cora ve Jade hakkında ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Onları sevdim," dedi Iris heyecanla. "Sesleri oldukça genç geliyordu."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

"Bazı açılardan onlarla daha kolay ilişki kurup kuramayacağımı merak ediyorum. Meera ya da Tallulah işlerinden bahsettiklerinde ya da Tallulah üniversitede olanlardan bahsettiğinde kendimi biraz... geride kalmış hissediyorum sanırım. Sanki yapmam gereken her şeyi yapmamışım gibi."

Iris bunu o güne kadar duyduğum en yıkıcı cümlelerden biri gibi değil de sadece bir gözlemmiş gibi söyledi. Bugün o cümleleri kurmakta üstüne yoktu. Kasıtlı olarak değil elbette. Sadece deneyimlerini aktarıyordu.

Ancak yaşadığım deneyimler korkunçtu ve bunları derhal düzeltmem gerekiyordu.

"Ne yapmak istiyorsunuz? Bunu gerçekleştirebilirim. İş mi istiyorsun? Fidanlıkta zaten fiilen çalışıyorsun - tazminat ayarlayabiliriz-"

"Hayır, lütfen yapma. Parayı ne için kullanabilirim ki? Başka bir yere taşınmam sürece sanırım."

"İstedğin sürece burada bir evin var," dedim kararlılıkla. "Saraydan asla ayrılmak *zorunda kalmayacaksın*. Ve elbette burada yaşamak için hiçbir şey ödemen gerekmeyecek -başka kimse ödemiyor- ama kendi gelirin olmalı. Ve kreşe o kadar çok zaman ayırıyorsun ki, eğer bundan hoşlanıyor ve devam etmek istiyorsan, bunu bir işe dönüştürmek çok kolay olacaktır. Ama sadece sen istersen," diye vurguladım, ona baskı yapmak istemiyordum.

Iris kısa bir duraksamadan sonra, "Bu fikir oldukça hoşuma gitti," dedi. "Sadece insanlar aleminde hiç sahip olamadığım iş deneyimine sahip olmak için bile olsa. Ve çocuklarla vakit geçirmeyi tercih edeceğim başka bir şey düşünemiyorum. Teşekkür ederim, Damen. Gerçekten çok düşüncelisin."

Daha önce düşünseydim daha düşünceli olurdu. Neden daha önce düşünmedim ki? Zamanımı daha üretken bir şekilde değerlendirmeye çalışmak yerine bunu yapmalıydım.

Belki de ikisini de yapabilirim. Her gün kestirmek için ayırdığım birkaç saati kesebilir ama muhtemelen bunu yapabilirim.

"Korkarım diğer bazı insan aleminde deneyimlerini taklit etmek muhtemelen daha zor. Bir yüksek eğitim tesisimiz var ama insan âlemi hakkında bildiğim kadarıyla sizinkinden çok farklı," dedim üzüntüyle, ana odaya doğru birkaç basamak inerken Iris'i yarı yolda karşıladım ve yakın olduğumu anlaması için koluna hafifçe dokundum.

Itrodaris, Gölgelelerin kitap yığınları arasında sürüklendiği, asla konuşmadığı ya da birbirlerinin gözlerinin içine bakmadığı sessiz bir anıt mezardı. Sohbetten bir nebze olsun keyif alan hiç kimsenin böyle olmasını istemezdim.

Gerçekten de Allerick'in orada geçirdiği zamandan çok daha fazla keyif alması gerekirdi. Iris kolumu okşayarak, "değil," diye beni rahatlattı. Bu bir jest değildi.

başka hiç kimse benim için gerçekten bir şey yapmamıştı ve bu benim için çok rahatlatıcı olmaya başlamıştı. "Sahip *olabileceğim* bir hayatı yeniden yaşamak istemiyorum. Sadece şu anda sahip olduğum hayatın tadını çıkarmak istiyorum."

"Bundan emin olmak niyetindeyim."

"Zaten biliyorsun, Damen. Sen olmasaydın burada ne yapardım bilmiyorum, bunu biliyor musun?"

"Muhtemelen iyi olursun," diye cevap verdim, bu gerçek biraz cesaretimi kırmıştı. Iris cesur, nazik ve becerikliydi ve bana hiç ihtiyacı yoktu. Bir süredir ayrı olmamızın da gösterdiği gibi

Benden hiç yardım almadan kendini kreşin en sevilen demirbaşı haline getirdi.

"Hayır, bunun doğru olduğunu hiç sanmıyorum. Buraya geldiğim andan itibaren bana karşı çok naziktiniz. Bu bana gerçekten doğru kararı verdiğime dair inanç verdi."

"Yaptın." İnsan diyarındaki hayatı hakkında bildiklerime göre, Iris kesinlikle doğru kararı vermişti. "Yemek salonunda akşam yemeğinden önce bulaşık yıkamayı ve diğer çeşitli saray idarelerini öğrenmeye gidelim mi? Hayal edebileceğiniz en sıradan keşiflerle dolu bir gün olabilir."

"Söz mü?" Iris güldü.

"Söz veriyorum. Ama önce sana odanda yaptığım değişikliklerden bahsedeyim. Yatağının etrafındaki perdeler hakkında ne düşünüyorsun? Onlar olmadan da yapabileceğin bir engel gibi görünüyorlar."

Iris'in kokusu o kadar mükemmel bir şeye dönüştü ki, onu şişeleyip sonsuza dek saklayabilmeyi diledim.

Daha da iyisi, kaynak bende kalsın.

Kardeşim toplantının nasıl geçtiğini rapor etmem için beni kabaca çağırmadan önce sarayın büyük bölümünü başarıyla gezdik. Iris dünkü garip konuşmalarından sonra Meera'yı ziyaret etmek istediğini söyledi ve akşam yemeğinden en fazla bir saat önce yollarımızı ayırdık.

Ayrı kalmak için gerçekten mantıksız bir süre gibi görünüyordu, ama belki de en kötüsü, Iris'in yokluğumu gerçekten fark ettiğinden şüphe etmemdi.

Başka herhangi bir romantik girişimde, onlardan benden daha çok hoşlanmam mutlak bir anlaşma kırıcı olurdu. Egom bu darbeyi kaldıramazdı.

Yine de Iris'i aşk acısı çeken bir aptal gibi takip etmeyi umursamadığımı fark

Bu konuda kendimi hiç kötü hissettirmedi.

"Damen," diye seslendi Ruvyn, ben sarayın geri kalanıyla birlikte akşam yemeği için içeri girerken kalabalığın arasından sıyrılıp giriş holünde bana yetişmek için. "Bu akşam yüksek masada yemek yemeyecek misin?"

Hayır, müstakbel eşim henüz orada oturmuyor.

"Bu gece olmaz. İnsan aleminden özel bir konuğumuz var. Genelde en üst masada otururdu ama sanırım Harlow bunu

berbat bir deneyim olacak. Neden gelip benimle ve eski avcılarla oturmuyorsun?" diye sordum. "Seni bu kadar çabuk sarayda görmeyi beklemiyordum."

Ruvyn kuru bir sesle, "Birbirimizi bir sonraki görüşümüzün beni ziyaret edeceğin zaman olacağını söylemiştik," dedi. "Ama ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz."

Alışık olmadığım bir his içime yerleşti. Suçluluk duygusu olabilir.

"Ziyaret edeceğim," diye söz verdim, Iris'in bana katılmak isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Başka bir yerde olsa sırf deneyim için gelmek isterdi herhalde ama The Itrodaris'teki sessizlik hakkında ne hissedeceğinden emin değildim. Ses onun için başkaları için olduğundan çok daha önemliydi.

"Sorun değil," diye cevap verdi kolayca. "Acelem yok. Dürüst olmak gerekirse, buraya tamamen kendi merakım için geri döndüm. Eski Avcılarla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Onlar hakkındaki son bulgularım... en hafif tabirle merak uyandırıcıydı."

"Öyle mi? Belki de onları sarayda sunmalısınız. Gölgeler alemi ile insanlar alemi arasında ileriye dönük ilişkiler için bir planımız var. Geçmişte bu ilişkinin nasıl olduğunu biraz daha iyi anlamak için iyi bir zaman olabilir."

"Bulgularımı sunmak mı?" Ruvyn şaşırarak sordu. "Daha önce hiç kimse benden bunu yapmamı istememişti. En azından sarayda. Genellikle Itrodaris'te hepimiz bulgularımızı birbirimize sunarız."

"İlgilendiğiniz bir şey mi?"

"Şey, evet. Elbette, bu benim için bir onurdur."

"O zaman ne ayarlayabileceğime bir bakarım," diye cevap verdim dalgınca, bazı seçenekler üzerinde düşünürken.

"Yapacak mısın?" Ruvyn sordu.

Ona şöyle bir baktım. "Sesindeki şüphe egom için inanılmaz derecede kötü." "Bu pek sana göre bir şey değil, biliyorsun. Eşyaları düzenlemek. Özellikle de sorgusuz sualsiz."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama yapamayacağımı fark ederek tekrar kapattım.

"Çok hoş," diye yorumladı Ruvyn. "Gerçekten kendine geliyorsun Damen." Neden, evet. Evet, .

Iris zaten Meera ile oturuyordu ve Ruvyn'e beni masalarına kadar takip etmesini işaret ettim. Harlow Meera'nın diğer tarafında oturuyordu ve Ruvyn

Meera, Iris'in kulağına fısıldarken ben de Tallulah ve Evrin'in yanındaki sıraya oturdum.

"Merhaba Damen," dedi Iris hemen, bana doğru gülümseyerek.

"Merhaba Iris," dedim usulca, bacağı mı masanın altında onunkine bastırarak. O da hemen diğer bacağını yaklaştırıp iç içe geçirdi. "Arkadaşım Ruvyn burada. Itrodaris'ten -size bahsettiğim eğitim enstitüsünden- ziyarete geldi. Ruvyn, bunlar Iris, Meera, Tallulah ve Harlow. Muhtemelen Evrin'le arada karşılaşmışsınızdır, değil mi? Harlow da insan âleminde misafirimiz."

"Memnun oldum," dedi huysuzca. Başkalarıyla konuşurken ne kadar rahatsız olduğunu unutmuşum. Ruvyn harika bir arkadaşı ama ısınması biraz zaman alıyordu.

"Verner nerede?" Meera'ya odanın etrafına bakarak sordum.

"Theon ve Verity'yi akşam yemeğinde bize katılmaya ikna etmek Lindow'a gitti. Gideli ne kadar olduğuna bakılırsa, Theon'un gelmekte tereddüt ettiğini tahmin ediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bu Verner'ı göndermek için tamamen mantıksız bir görevdi. Gitmeliydim - Theon'u herkesten nefret etmiyormuş gibi davranması için kandırmakta üstüme yoktur."

"Kardeşinle görüşmen nasıl geçti?" Iris masanın karşısından bana gülümseyerek sordu. Yeniden bir araya geldiğimiz için o da benim kadar mutlu muydu? Keşke daha yakın otursaydım. Onun altında olmak ideal olurdu.

"Oh, iyi. Bu öğleden sonra kaydettiğimiz ilerlemeyi ve planların nasıl gittiğini duyunca mutlu oldu. Harlow, akşam yemeğinden sonra onunla buluşmak muhtemelen faydalı olacaktır."

Ruvyn etkilenmiş gibi bir sesle, "Kendine geliyorsun," diye tekrarladı.

Harlow, "Bu biraz göz korkutucu, bilirsiniz," dedi. "Kraliyet ailesiyle tanışmak."

"Ben kraliyet ailesindenim. Benden pek korkmuşu benzemiyorsun." "Kardeşin de senin gibi mi?" Harlow sordu.

Homurdandım. "Hayır, hiç de değil."

Harlow odanın etrafına baktı. "Buradaki herkes havalı, değil mi?" Bakışları Ruvyn'in üzerinde sabitlendi. "Sen bir Gölge dükü falan mısın?"

"Ben dük değilim." Kaşlarını çattı. "Ben bir bilgeyim. Kardeşim düktür."

Gözleri hafifçe irileşti. "Şaka yapıyordum. Siz hala burada feodalizm işletim sistemi mi işletiyorsunuz?"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de öyle," dedi Meera, Harlow'a bakarken dudakları hafifçe seğiriyordu.

Ruvyn boğazını temizledi. "Gölge diyor, tarihinizin bir noktasında insan diyarını daha yakından yansıtıyordu, ancak insan diyarının sahip olduğu ve toplumu daha hızlı bir şekilde elden geçirme eğiliminde olan savaşlar ve devrimler bizde olmadı. Burada değişim yavaş gerçekleşiyor, ancak şu anda her zamankinden daha hızlı."

Daha önce hiç bu kadar çok konuştuğunu duyup duymadığımı merak ederek Ruvyn'e baktım.

Harlow öne doğru eğilip dikkatle Ruvyn'e bakarak, "Ama *Avlananlar* gittiğinde diyarda bir miktar değişiklik olmuş olmalı," dedi. Böyle doğrudan bir konuşmadan çekinmesini beklerdim ama o da bana bakıyordu.

"Görünen o ki bu bilgilerin çoğu -neden ve niçin ayrıldıkları- tarihi kayıtlardan silinmiş. Bunun nedenini ancak tahmin edebiliriz."

"Peki siz ne tahmin ediyorsunuz, bilgin?" Harlow gözlerini kırıştırarak sordu. Onlar...

Flört mü ediyorlardı?

Tuhaf, entelektüel ve çok aleni bir ön sevişme biçimine mi tanık oluyordum? Iris gülümsememeye çalışıyormuş gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış, dinlemek için başını bir tarafa eğmişti. Meera bir o yana bir bu yana bakıyordu.

Harlow ve Ruvyn'in her kelimesi konuşuldu.

"Shade atalarımızın kayıtları utançtan sildikleri teorisini ortaya atıyorum. Çünkü geriye dönüp tarihin o iğrenç kısmına baktılar ve yaptıklarından pişmanlık duydular. Yine de, yaptıklarını gizlemeye çalışarak, torunlarının herhangi bir uzlaşmaya varması için hayatı daha da zorlaştırdılar."

"Peki ya onların soyundan gelenler?" Harlow bastırdı. "Peki ya şimdi Gölgeler? Atalarının hatalarından ders aldılar mı?"

"Shades'in artık Avlananların torunlarına *çok* iyi davranacağından eminim," diye yanıtladı Ruvyn yumuşak bir sesle. Masanın üzerinden süzülen hafif arzu kokusu Ruvyn'in doğrulmasına neden olurken, ben kokuyu içime çekmemek için elimden geleni yaptım. Sadece Iris'in arzusu bana çekici geliyordu.

"Damen," diye fısıldadı Iris masaya doğru eğilerek. "Tilly huzursuzlanmaya başladı. Benimle dışarı çıkar mısın-"

"Tabii ki hayır." Ayağa fırladım ve hemen masanın etrafından dolaşarak ona doğru yürüdüm. Her nasılsa, bu tarih dersi benim bir parçası olmamın uygunsuz olduğu bir sohbete dönüşmüştü ve ben genellikle uygunsuzluktan zevk alırdım. Belki de Ruvyn'in yalnız olduğunu bildiğim içindi ve Harlow'la aralarında küçük de olsa bir bağ kurma ihtimali varsa, buna engel olmak istemedim.

"Teşekkürler çocuklar," diye mırıldandı Meera, ben Tilly'yi masanın altından çıkarırken bana etkilenmemiş bir bakış fırlattı.

Ona özür dileyen bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım. "Verner'e onunla karşılaşırsak acele etmesini söyleyeceğim."

Iris elini kolumun kıvrımına o kadar kolay soktu ki sanki orada olması gerekiyormuş gibi hissetti, yemek salonundan çıkarken diğer eliyle Tilly'yi tuttu.

Iris'in de bu gariplikten kaçmak için bir bahane aradığını düşünmüştüm ama Tilly gerçekten de huzursuzdu. Sarayın merdivenlerine çıktığımız anda Iris onu bıraktı ve bahçeye fırladı, işini yaparken çalıların arasındaki bir aralıktan bize baktı.

"Zavallı kız," dedi Iris suçlulukla. "Bu öğleden sonra çok içerideydik. Ona hiç fırsat vermedim."

"Bunu benim de düşünmem gerekirdi. Gerçi şimdi iyi görünüyor," diye Iris'i temin ettim. "İçeri dönmek ister misin? İstersen Tilly'yi bahçede gezdirebiliriz. Daha sonra mutfaktan yemek getirebilirim."

"Emin misin? Akşam yemeği için diğerlerine katılmak istemiyor musun?"

"Yemek salonunda daha pek çok akşam yemeği olacak. Aslında her gece bir tane. Çocukluğumdan beri neredeyse hiç kaçırmadım."

"Eminim Tilly de ben de bahçelerde biraz dolaşmaktan memnun oluruz, eğer çok zahmet olmayacaksa."

"Sen hiç sorun çıkarmazsın, Iris," dedim ona, ilham gelmişti. "Saray bahçelerinin kenarında sadece geceleri açan çiçeklerin olduğu üstü kapalı bir yürüyüş yolu var. Koku oldukça baş döndürücü olabilir," diye uyardım, ancak Iris'in mutluluğunun kokusuyla kıyaslanamazdı.

"Kulağa harika geliyor, oraya gitmeyi çok isterim. Teşekkürler, Damen."

Minnettarlığı o kadar fazlaydı ki. Bu bende daha iyisini yapma, daha iyi olma isteği uyandırdı. Hayatımda kanıksadığım tüm güzellikler ve rahatlık için daha açık ve coşkulu bir şekilde minnettar olmak.

Bahçelerin mahremiyetine girdiğimizde, "Masada ilginç bir sohbet oldu," diye yorum yaptım. Muhafızların bazı üyeleri vardı

devriye geziyorlardı, ama bize gizlice yer verdiler.

"Ah, evet. Sanırım Harlow Ruvyn'den çok hoşlanıyor."

"Öyle mi?" Zekice gözlemi karşısında aptalca bir şaşkınlıkla ona baktım. Iris'in her zaman dikkat kesildiğini şimdiye kadar anlamış olmalıydım. "Sanırım Ruvyn de ondan hoşlanıyor."

"Çok tatlı," diye iç geçirdi Iris, kendi kendine gülümseyerek. Keşke kafasının içine girip ne düşündüğünü öğrenebilseydim. "Daha önce hiç evlendin mi?"

Düşündüğü şey *bu muydu*? Neredeyse kendi dilimde boğuluyordum. "Hayır, asla. Sanırım yapmadın?"

Güldü. "Hayır, kesinlikle değil. Sanırım burada işlerin nasıl yürüdüğünü, ne kadar yaygın olduğunu merak ediyorum. Giles benim biyolojik babam değildi, biliyorsun. Şey, hayır, bilmiyorsun. Bu konuda hiç konuşmadım."

Kolumu sıkarak onu biraz daha yakınımaya çektim. "Baban öldü mü?" Annem doğum sırasında öldükten sonra Orabelle'in beni nasıl yanına aldığını düşünerek sordum.

"Hayır, hayır. Bildiğim kadarıyla değil. Körlüğüm genetik bir durumdan kaynaklanıyor -Nana'nın bana anlattığına göre, görme yetim çok kötüleştikten sonra, babam kardeşinin de aynı şeyi yaşadığını itiraf etmiş. Moriah aldatılmış hissederek ondan boşanmış sanırım. Beni yanına almak isteyip bilmiyorum ama Nana, Moriah'nın insanlara annem olduğunu söyleme riskini almak istemediğini, bu yüzden onun yerine beni tuttuğunu ve onu gönderdiğini söyledi. O bir Konsey Üyesi, yani böyle bir şey yapabilir." Iris durakladı ve başını düşünceli bir şekilde arkaya eğdi. "'Nash' aslında benim soyadım değil, ama bana başka bir isim söylenmedi, ben de kafamda kendime öyle demeye başladım. İkizler benden çok daha küçükler, Moriah sonunda yeniden evlendikten sonra doğdular."

Iris ne kadar korkunç bir çocukluk geçirmişti. En başından beri kirli bir sır gibi hissettirilmiş, saklanmış, görmezden gelinmiş ve sonunda annesinin daha çok istediği çocuklarla değiştirilmişti.

"Bu korkunç. Bunu yaşadığın için çok üzgünüm. Giles sana karşı nazik miydi?" En azından annesinden biraz daha az korkunç olduğunu umarak sordum.

"Zalim değildi. Tavan arasına hiç çıkmadı ve çoğunlukla varlığını görmezden gelmekten memnun görünüyordu. Ondan sadece ikizler gizlice kaçtığında haber alırdım ve o da gelip onları almak zorunda kalırdı."

"Sana karşı nazik miydiler?"

Iris tereddüt etti. "O zamanlar farklı bir şey bilmiyordum. O zamanlar muhtemelen evet derdim - olabilecekleri kadar nazik olduklarını ve aileme bu kadar yük olmamın onların suçu olmadığını söylerdim. Şimdi ise hayır derdim," diye ekledi aceleyle, ben bu yanıt karşısında duyduğum öfkeyi ifade edemedim. "Sanırım hala onları bu konuda tamamen hatalı bulmakta zorlanıyorum. Kreşteki küçük Gölgele'i ziyaret ederken öğrendiğim bir şey varsa o da, kendinden farklı olan herkesten ya da her şeyden korkmanın hem öğrenilebilen hem de öğrenilemeyen bir beceri olduğudur. İkizler benden nefret etmeye şartlanmışlardı ve bunu çok iyi başardılar. Kalpleri bu kadar öfkeyle dolu olduğu için onlar adına üzülüyorum."

"Onları öldürmek istiyormuşum gibi hissediyorum," diye gönüllü oldum.

Iris'in ağzı hafifçe onaylamaz bir şekilde aşağıya doğru döndü, ama kokusundaki hiçbir şey telaşa işaret etmiyordu. "Bunu yapmamı tercih ederim."

"O zaman yapmayacağım," diye iç geçirdim. "Senin dileğin benim için emirdir."

Iris hafifçe sıçramadan önce derin bir nefes aldı. "Gece çiçeklerinde miyiz? Vay canına, bu çok güçlü."

"Öyle," diye güldüm. "Buraya gündüz gelseydiniz hiçbir koku almazdınız."

"Bu çok ilginç," diye mırıldandı Iris, tepesinde çiçekli sarmaşıkların açtığı kemerli geçidin altından geçerken bu kez daha sık nefes alıyordu. "Bana tarif eder misin?"

"Gün boyunca, tepelerinde büyük, ağır çiçek tomurcukları sarkan dev yapraklar vardır. Şimdi açtılar - çiçekler muhtemelen kafanız kadar büyük. Eskiden griydiler, ama eski Avcılar buraya taşınmaya başladığından beri diyara renk geldi. Şu anda üstümüzde olan kırmızı."

Sıkı sıkı yutkundum, kısa bir süre bunalmış hissettim. Gölgele âleminin bu kadar parlak ve bereketli görüldüğünü hayal bile edemezdik. Hayal etmeyi bildiğimiz bir olasılık bile değildi.

"Şimdi buradaki tüm renkleri görmek senin için garip mi?" Iris anlayışlı bir şekilde sordu.

"İyi anlamda," dedim aceleyle. "Bazen kendimi gerçeküstü hissediyorum. Bahçe şimdi çocukluğumdaki bahçeden çok farklı görünüyor."

"Burada büyümek nasıl bir şeydi?" Iris her adımda derin nefes alarak sordu, burnunu takip ederken başı bir o yana bir bu yana dönüyordu.

"İyi, sanırım?" Açıkçası bu soru üzerinde hiç düşünmemiştim. Daha önce kimsenin bana bu soruyu sorduğunu sanmıyordum.

Sarayda büyümenin rahat bir deneyim olacağına inanıyordu.

"Çocuk yuvasına gittiniz mi?"

Güldüm. "Bunu yapmamam gerekiyordu. Babam zor bir adamdı, Allerick'ten çok daha zor bir kraldı. Saraya çok fazla karışmamızı , sadece *doğru* ailelerle ilişki kurmamızı tercih ederdi. Soren ve Allerick'in yaşları birbirine yakındı, bu da onlar için iyi oldu. Çoğunlukla onların peşinden gidiyor, ilgilerini çekmek için yalvarıyordum. Bana kızgın olmakla aşırı korumacı olmak arasında gidip geliyorlardı." Bu konuda pek bir şey değişmemişti. "Ara sıra, kendimi yaramaz hissettiğimde, diğer çocuklarla oynamak için çocuk odasına gizlice girerdim. Sanırım Orabelle biliyordu - babam nereye gittiğimi fark etmeden önce beni hemen oradan uzaklaştırırdı."

"Çok tatlı biri," dedi Iris. *Orabelle* mi? Hayatında hiç *tatlı* olarak tanımlandığından şüpheliydim. "Senin için bir tür anne figürü müydü? Bunun için Nana'm vardı sanırım. Tam olarak aynı şey değildi. O pek... besleyici değildi."

Genç Iris'in dünyada bu kadar yalnız hissettiğini, kimsenin onu göremeyeceği bir yere kapatıldığını düşünmek kalbimi acıttı.

"Orabelle pek... sıcak biri değildir," diye karar verdim, doğru kelimeyi bulmakta zorlanarak. "Ama son derece şefkatlidir. Babamın pek çok farklı kadından pek çok çocuğu oldu ve hiçbirinin işi kolay olmadı. Bazıları kendi çocuklarını diğerlerinden üstün tutma çabalarında acımasızdı. Bunun için onları suçlamıyorum, babamın yarattığı ortam buydu. Ama Orabelle öyle olmadığı için mutluyum. Beni gölgesinin altına aldı ve genç ve sinir bozucu olmama rağmen Allerick'i benimle vakit geçirmesi için cesaretlendirdi."

Tilly yüksek sesle hapşırdı ve yüzünde o güne kadar gördüğüm en kederli ifadeyle bana baktı.

"Koku Tilly için biraz güçlü olabilir," diye güldüm ve kulaklarını kaşımak için eğildim.

"Oh! Onun burnu benimkinden çok daha hassas. Geri dönelim mi?" Iris kolumu sıkarak sordu.

Hayır. Sonsuza kadar burada kalalım. Tilly için bahçenin kokmayan bir kısmını bulabilirim.

"Tabii ki."

Bölüm 21

IRIS

"İ Ertesi gün Elverston House'a adımımı attığımda Cora, "Burada olduğun için çok heyecanlıyım," dedi. "Kolunuzdan tutup sizi salona getirebilir miyim diye sorsam çok mu münasebetsizlik etmiş olurum? Yerler süper dengesiz."

"Hayır, bu çok yardımcı oldu. Teşekkür ."

Beni buraya Meera getirmişti ama bahçede otları ayıklamakla ilgili sorular soran biri tarafından yolum kesilmişti. Zaten çoğunlukla Cora ve Jade'i tanımak istediğim için gelmiştim. Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı ve potansiyel arkadaşlar bulmak için ne gibi işaretler olduğunu bilmiyordum ama ikisiyle ilgili bir his vardı içimde. Ya da belki de hüsnükuruntu idi. Belki de yaşça bana daha yakın olan Ophelia, Meera ve Tallulah'a kıyasla hayat tecrübesi olarak ne kadar geride olduğumu bildiğim için güvensizliğim konuşuyordu.

Sanırım denemeden bilemezdim. Cora ve Jade'le arkadaş olmak için dürüst bir girişimde bulunacaktım.

Elverston House'da havanın daha soğuk olduğunu fark ettim. Ve sözlerimiz çok daha fazla yankılanıyordu -belki de buradaki yumuşak mobilyalar daha az ses çıkarıyordu.

Sesler mi?

"Şu anda tadilatın ortasındayız," diyordu Cora. "Biraz dağınık ama bittiğinde çok güzel olacak. Meera ve Verner çok iyiler, her şeyi koordine ediyorlar. Kapalı olan tüm odalar açılacak, böylece yeni Avcılar geldiklerinde burada kalabilecekler."

"Tadilat bittiğinde buraya taşınmayı düşünüyor musun?" Jade sordu, bu kadar yakın durması beni şaşırttı. "O zaman daha az tehlikeli olur."

Kendimi onlardan daha fazla ayırmak istemediğim için özür dileyerek, "Sanırım bulunduğum yere oldukça alıştım," dedim.

"Mantıklı," dedi Cora, Tilly yanında dururken beni nazikçe bir koltuğa yönlendirerek. "Meera senin de kreşte vakit geçirdiğinden bahsetti. Tamamen farklı bir bina yerine sadece bir koridorun aşağısında olursan bunu yapmak daha kolay olur."

"Peki nasıl oldu da adınızı hiç duymadık?" Jade havadan sudan konuşmayı es geçerek sordu. "Nash ailesi oldukça ünlüdür."

"Şey, evet. Ama ben bir tür sorumluluğum var," diye nazikçe belirttim.

"Doğru. Ama bundan kurtulabilecek biri varsa o da Moriah Nash'tir. Diğer ünlü ailelerin Hunter'a uygun olmayan çocukları var. Bazen, Austin Thibaut gibi, onları ünlü yaparlar. O zengin aileler ne isterlerse yaparlar."

"Bu iyi bir karşılaştırma değil," dedi Cora hafifçe. "Austin'in Avcılar'da kariyer yapmasını engelleyen tek şey kendisiydi. Eğer isteseydi o kalıba uyabilirdi. Alınma Iris."

"Alınmadım," diye cevap verdim belli belirsiz.

"Sanırım öyle," diye homurdandı Jade. "Annenin evine hapsedilmek zorunda kaldığın için üzgünüm Iris. Bu berbat bir şey olmalı."

"Bunu bana karşı kullanabileceğini düşünmüştüm," diye itiraf ettim. "Evimde yaşamaya devam ettiğim için. Sürgündeki diğer Avcıların bu kadar şanslı olmadığını biliyorum."

"Güzel bir ev hayatı mıydı?" Cora kuşkulu bir sesle sordu.

"Grup evleri berbat olabiliyor," diye ekledi Jade. "Ama hepimiz birbirimize sahiptik, biliyor musun? Hepimiz bu işin içindeydik. En kötüsü de üç kuruş için uzun saatler boyunca çalışmamız ve başımızı sokacak bir evimiz olduğu için minnettar olmamız gerektiğinin söylenmesiydi. Çok sömürücüydü."

"Ben çalışmadım. Ben sadece... tavan arasında kaldım." "Her zaman mı?" Jade dehşete kapılarak sordu.

"Bazen, evi kimsenin ziyaret etmeyeceğinden emin olduğumuzda, büyükannem ve Tilly ile birlikte arazinin etrafındaki patikalarda yürüyebiliyordum."

"Hiç başka bir yere gittin mi?" Cora bastırdı.

"Utah'a spontane bir gezi yapana kadar değil - büyükannem öldü, benimle başka ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Sonra da buraya."

Uzun bir süre sessiz kaldılar.

Jade ısıklık çalarak, "Bu berbat bir şey, dostum," dedi. "Yani, çalışma kampı grup evi de berbattı, ama en azından bazen bir benzin istasyonunda sosisli sandviç yiyebiliyordum, anlıyor musun? Monotonluğu kırmak için."

Cora, "Buraya geldiğine çok memnun olmalısın," diye ekledi.

"Oh, kesinlikle. Hayatımda verdiğim en iyi karardı," dedim kararlı bir şekilde. "Peki ya siz ikiniz?"

Cora güldü. "Bunun iyi bir seçim olacağından hiç şüphem yoktu."

"Buraya bir insan kurbanı olarak gönderildim ama sonunda her şey yoluna girdi," dedi Jade. "Burayı insan diyarından çok daha fazla seviyorum."

"Yeni tanıştığımız için bu konuyu açmam biraz ileri gitmek olabilir Iris, ama aman Tanrım. Prensın sana bakışı." Cora hülyalı hülyalı iç çekti. "Sarayda konuşuluyor."

"Bana nasıl bakıyor?"

"Sanki sen onun ağırlık merkeziymişsin gibi. Sanki güneş seninle doğup seninle batıyormuş gibi. Sanki dünyada senin mutluluğundan başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Gelecekteki Shade karım bana böyle bakmazsa, onu istemiyorum. Değil mi Jade?"

"Bir kocayı tercih ederim," diye cevap verdi Jade, ses tonu hiçbir şeyi ele vermezken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. "İnsanlar alemindeki tüm çabalarımın rağmen, kronik olarak sadece penislere ilgi duyuyorum. Ama şu anda kimseyi tercih etmiyorum. Bağlılık korkunç bir kavram."

Benimkinden ziyade onların romantik yaşamları hakkında konuşma fikrine kapıldım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve davranışımın kaba olduğu konusunda giderek daha fazla endişeleniyordum. Hatta zalimce. Damen'in evlilik teklifini çoktan reddetmiştim. Geliştirmekte olduğumuz fiziksel ilişkiye devam etmem yanlış mıydı?

"Eğer ilgilendiğin bir şey değilse acele etmemelisin. Biriyle çıkıyor musun Cora?" İstedğim kelimeyi bulmaya çalışarak sordum. Çok insani bir kavram gibi görünüyordu ve buradaki normun ne olduğundan gerçekten emin değildim.

"Kur yapmak," diye düzeltti nazikçe. "Ve hayır. Kardeşim hayattayken bu fikirden gerçekten nefret ederdi. Sonra öldü ve bilirsiniz, bir hain ya da

Her neyse ve hatta benimle ilgilenen Shades bile geri adım attı."

"Onlarla konuşmamı ister misin?" Jade sertçe sordu. "Senin ağabeyine benzediğini düşünen herkes lanet olası bir aptaldır ve bunu onlara kendim söyleyeceğim."

Cora aceleyle, "Gerçekten sorun değil," diye cevap verdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Herkesi ikna etmek biraz daha uzun sürse bile, güvenilir olduğumu davranışlarımla kanıtlayacağım. Burası benim evim. Kalıcı bir itibar inşa etmek istiyorum."

"Ya senin hakkındaki fikirlerini hiç değiştirmezlerse?" Jade şüphe dolu bir sesle sordu.

Bazı açılardan Jade bana büyükannemi hatırlatıyordu. Nana inanılmaz zor zamanlar yaşamıştı ve her zaman en kötüsünü beklerdi. Gençken, neden her şeye -iyi şeylere bile- öfkeli olduğunu anlamamıştım ama şimdi biraz daha iyi anlıyorum. İyi bir şey olduğunda bile, bunun uzun sürmesini beklemiyordu. *Bir şey* ona zarar vermeden önce o ona zarar verirdi.

Bu durum yaşamayı kolaylaştırmıyordu ama en azından ben anlıyordum.

Cora kendinden emin bir şekilde, "Yapacaklar," diye cevap verdi. "Astrid işleri yoluna koyabiliyorsa, ben de kesinlikle koyabilirim. Ve benim kendimi kanıtlamam umarım bu diyara iyi niyetlerle gelen yeni eski Avcıların işini kolaylaştırır - ailelerinin sicili pek iyi olmasa bile. Burada örnek teşkil ediyoruz, değil mi? Yaptıklarımız *önemli*. İyi bir rol model olmak istiyorum."

Jade de ben de sessizdik ve onun Cora'nın sözlerini düşünüp düşünmediğini ya da bu sözlerden korkup korkmadığını merak ediyordum. Ben ikisinin arasında bir yerdeydim.

Belki de sadece egom konuşuyordu ama önemli olmak istiyordum. Şimdiye kadarki tüm hayatımı görünmez olarak geçirmiştım - hayatımın önümüzdeki birkaç on yılının bir anlamı olsun istiyordum. Kreşte etkileşimde bulunduğum çocukların hayatlarında bir fark yaratmak istedim. Onlardan farklı olmamın sorun olmadığını görmelerini istedim. Farklı olmanın kötü bir şey olmadığını.

Saraydaki yaşamın gerçekten bir parçası olmak istedim, böylece yeni eski Avcılar buraya geldiklerinde bunun nasıl bir şey olduğunu görebileceklerdi.

Ve ben çoktan başlamıştım. Bu temelleri zaten inşa ettiğimi ve bunların güçlü bir şey oluşturma potansiyeline sahip olduğunu fark etmek moral verici bir duyguydu.

Bölüm 22

DAMEN

I Ertesi gece yemeği için onu almaya gittiğimde Ris garip bir ruh halindeydi ama iyi anlamda garipti. Omuzlarını geriye itmiş ve başını dik tutarak her zamankinden daha oturaklı ve kendinden emindi. Saçına kattığı tuhaf rengin son kalıntıları da akmıştı ve

Doğal parlak, solgun saçları küre ışığında gümüşü bir parıltıyla parlıyordu.

Muhteşem. Iris muhteşem görünüyordu.

Eğer istediği bir şey olsaydı, görkemli bir prenses olurdu.

Belki bir gün. Umudunu kaybetme.

"Günün nasıl geçti?" Yatağının ucuna oturup Tilly'nin yan tarafını okşayarak sordum, o da tırıs tırıs gelip bacaklarıma yaslandı.

Iris saçını tararken durakladı ve boynunun pürüzsüz sütununu mükemmel bir avantajla sergileyecek şekilde saçını tek omzunun üzerinden çekti. Bakmamak için elimden geleni yaparak gözlerimi kısıtım. Bu ihtiyacım olmayan bir baştan çıkarmaydı.

"Aydınlatıcı," dedi uzun bir süre sonra. "Geçen her gün biraz daha büyük hayaller kuruyorum. Sanırım, neyin mümkün olduğunu bilmediğinizde,

her şey imkansız geliyor. Neyin *olabileceğini* öğrendikçe, ona ulaşmak daha cazip geliyor. Bu mantıklı mı?"

"Çok mantıklı," diye kabul ettim, sözleri beni kendi kayıtsızlığımı bir kez daha değerlendirmeye zorladı. Neyin mümkün olduğunu biliyordum. Güce sahip olmanın ne demek olduğunu biliyordum, bunun içinde doğmuştum. Ama ona karşı sorumlu davranmış mıydım? Sağladığı fırsatları değerlendirmiş miydim? Pek sayılmaz. Bunu Allerick'in alanı olarak görüyordum ve kendimle ilgilenmemi gerektirecek bir şey değildi.

"Damen?" Iris tatlı tatlı sordu. Adımı yumuşak bir şekilde söyleyişini ezberlemiştim, her gece uyumadan önce zihnimde tekrarlamak istiyordum.

"Evet, Iris?"

"Geçen gece dilinle yaptığın o şeyi biliyor musun?"

Bu sorunun geleceğini bir an bile tahmin edemediğim için neredeyse dilim tutulacaktı.

"Evet," diye . "Ne olmuş ona?"

Düşünceli bir şekilde alt dudağını çiğnedi. "Gerçekten eğlenceliydi." Bu kadın benim ölümüm olacaktı.

"Öyleydi, değil mi?" Bir an tereddüt ettim. "Tekrar yapmak ister misin?"

"Sadece sen istersen. Ya da başka bir şey yapabiliriz, bilirsin, eğlenceli."

"Herhangi bir isteğiniz var mı?" Sikim o kadar sertleşmişti ki konuşmakta zorlanıyordum. Aletim şu anda anatomimin düzgün işleyen tek parçasıydı.

"Şey, hayır. Seçeneklerin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Muhtemelen sizin de fark ettiğiniz gibi, daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

Bu bir tuzak mıydı? Buna cevap vermeli miyim?

"Neden arkana yaslanıp seninle ilgilenmeme izin vermiyorsun?" Aklıma gelen bir fikirle sordum. Hoşuna gideceğini düşündüğüm çok duyusal bir fikir.

"Tamam." Hiç tereddüt etmedi, utanmadı. Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kıyafetlerini çıkardı ve ben de aramızdaki mesafeyi kapattım, onu kucağıma alıp yatağa taşıırken çıplak tenini avuçlarımda altında hissetmenin tadını çıkardım - artık ağır perdelerden kurtulmuştu. Iris'in oraya kendi başına ulaşamayacağını düşündüğüm için değil, ona dokunmazsam öleceğimi düşündüğüm için.

Eğer Iris kör olmasaydı, bana izin verseydi her fırsatta ellerimi onun üzerinde gezdirmeye çalışırdım. En azından bu şekilde, aynı anda hem kibar hem de yardımcı oluyormuş gibi davranabilirdim.

Onu yatağa yatırdım ve o da dirseklerini dayayarak bacaklarını uzattı.

"Iris," diye mırıldandım, onu içime çekerken. Benim yanımda çok rahattı ve onunla ilgili her şey güzel olsa da, en güzel şey bu olabilirdi. Iris benim yanımda rahattı ve bu, gelecekte aramızda ne olsun, layık olmak için her gün çalışmaya devam edeceğim bir onurdu.

"Ne oldu?" diye sordu, başını yana eğdiğinde saçları ipek gibi dalgalanıyordu.

"Bir rüya gibisin."

Yüzü pembenin en ilahi tonuyla kızardı. "Benim vücudum seninkine kıyasla çok mu tuhaf görünüyor?"

"Farklı ama tuhaf değil. Sen çok... narinsin." Pençemi kalçasında gezdirdim ve teninin peşimden çakıl taşları gibi gelmesini izledim.

"Ve son derece yumuşak." Elim -onunkine kıyasla çok büyüktü- kolaylıkla kalçasının üst kısmına dolandı ve etinin yumuşaklığını hayranlıkla seyrederek onu sıktım. Gölgeler bu şekilde yaratılmamıştı.

Her iki bacağını da kavrayabilmek için yer ve ayak bileklerine kadar inerken hafifçe masaj yaptım. Iris'in kalçaları hafifçe ayrıldı, kaslarındaki gerginliği hafifletmek için zaman ayırdığımda sırtı kamburlaştı. Daha önce hiç masaj yaptırmış mıydı? Ona masaj yapmamakla büyük bir hata yapmışım.

"Çok zarif," diye mırıldandım pençelerimi ayaklarının üzerinde gezdirirken. Iris hemen kıkırdadı ve onları kaptı.

"Bu hiç adil değil. Gıdıklanıyor musun?" diye güldü.

"Hayır," diye cevap verdim şaşkınlıkla, hareketi tekrar denedim ama bu sefer daha yumuşak bir şekilde. "Dur! Bu daha kötü."

Anında durdum ve ellerimi kucağımda birleştirdim. "Özür dilerim. Acıyor mu?" "Hayır, hayır, hiç acımıyor. Gıdıklıyor. Sadece beni güldürüyor."

"Vücudun çok hoş," diye iç geçirdim, yeni bir şey keşfettiğim için heyecanlanmışım. "Bu gıdıklıyor mu?"

Gölgelerden yapılmış iki ekstra uzuv çağırdım ve onları Iris'in ayak tabanlarına sürtünmeden önce bacaklarının etrafında kısa bir süre dolanmaları için yönlendirdim.

Şaşkın bir kahkaha atarak tekrar tekmeledi. "Bunlar senin gölgelerin mi?"

"Evet. Onları seviyor musun?"

"Hem de çok." Bir an sessiz kaldı, kokusu şehvetli ve sarhoş edici bir şeye dönüştü. "Başka ne yapabilirler ki?"

Omurgamdan aşığı bir ürperti geçti. "Yapmalarını istediğıim her şeyi. *Sen ne istersen*

yapmalarını istiyorum."

"Beni onlarla keşfetmeye... devam edecek misin?"

Düğümüm şiddetle zonkluyordu. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söyle." "Söyleyeceğim," dedi Iris hevesle başını sallayarak.

Gölge uzuvları bacaklarına doğru yönlendirdim, bir an için iç uyluklarıyla alay ettikten sonra kalça kemiklerinin üzerinden geçirdim, göğüs kafesinde durdum ve sadece göğüslerinin alt tarafına hafifçe dokundum.

Çok fazla hareket yoktu, yeni bir şey denerken onu çok hızlı itmek istemedim. Yine de yeterince uyarım sağlıyor gibi görünüyordu. Dokunaçları, gitmelerini istediğı yere ulaşamayacak şekilde tuttuğumda Iris daha da yakınlaştı ve hafifçe sızlandı.

Ara sıra kalçalarını birbirine sürtüyor, aralarındaki acıyı biraz olsun dindirmeye çalışıyor, sonra tekrar açarak bana parlayan amının muhteşem görüntüsünü veriyordu. Benim için hazırladığı ziyafette ağızım sulandı ama kendimi henüz katılmamaya zorladım. Bu anın tadını çıkarmak istiyordum.

"Gölgelerini içime sokabilir misin?" Iris sordu. Neredeyse dilimi yutacaktım.

"Evet," diye boğuk bir ses çıkardım. "Bunu ister miydin?" "Bu şekilde hamile kalamam, değil mi?"

Iris'i bebeğimle birlikte hayal ederek yumruğuma karşı bir iniltiyi bastırdım. "Hayır, hayır. Bir gölge dokunaçtan değil. Bunun için benim dölüne ihtiyacın var."

"Keşke senin dölüne sahip olabilseydim," diye hülyalı bir şekilde iç geçirdi Iris.

" konuşmayı kesmezsen bir dakika içinde ayak bileğine bulaşacak," diye homurdandım ve sikimin tabanını agresif bir şekilde sıktım - ilerlemesine yardımcı olmak için mi yoksa kontrolümü kaybetmemi engellemek için mi, tam olarak karar veremiyordum.

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Bu iyi olurdu, değil mi?"

"Iris," diye inledim, yatağa bacaklarının arasına uzandım, yarı yarıya bacaklarının üzerine kapandım, kalçalarım kendiliğinden yatağa hafifçe çarpıyordu. Buradan amını çok daha iyi görebiliyordum, bu da kendimi tamamen küçük düşürmeme niyetime yardımcı olmuyordu. "Benimle mi alay ediyorsun?"

"Sanırım öyle, evet. Kontrolünü kaybetme, benim için tamamen çaresiz olma fikriyle ilgili bir şey... Bu çok çekici."

"Senin için kesinlikle çaresizim. Her zaman." Iris'in arzusunun kokusunu ruhumun derinliklerine gömebilmeyi ve orada tutabilmeyi umarak derin derin içime çektim. "Şimdi o kalçalarını aç ki seni gölgelerimle becerebileyim."

Hafif bir sızlanmayla bunu yaptı ve ben de ellerimle ayak bileklerini yukarı iterek ayaklarını yatağa yasladım.

"Şu haline bak," diye mırıldandım, bakışlarım sabitlenmişti. "Bu amcık kime ait olduğunu biliyor."

Iris boğuk bir anlaşıma sesi çıkardı, yatakta kıvranarak ağrıyan, muhtaç amını yüzüme biraz daha yaklaştırmaya çalıştı. Sabırsızlığına dudak büktüm, onu yerinde tutmak için ellerimi ayak bileklerindeki prangalar gibi kullandım.

"Beni aceleye mi getiriyorsun prenses?"

Ona öyle demek istememiştim. Ama öyle dediğim için de kızgın değildim. "Evet," diye yakındı Iris. "Çünkü çok uzun sürüyor."

Ciddi olmadığımı anlaması için dizinin iç öpmeden önce sahte bir hayal kırıklığıyla, "Çok açgözlü," diye iç geçirdim. Bu dünyada Iris'in beni hayal kırıklığına uğratacak yapabileceği tek bir şey bile yoktu. Bedenen ve ruhen bana sahipti.

Dokunaçlarım meme uçlarının etrafında dönüyor, sıkılıyor ve serbest bırakılıyordu ve ben üçüncü bir tane oluşturdum, bunun uyluklarının arasına fırçalamasına izin verdim.

"Oh!" Iris, ben klitorisile oynarken bir iniltiyle yatağa geri dönmeden önce irkildi. "Daha fazlasını yapabilir misin?"

"İstedığım kadar." Özellikle de arzusu zaten beni besliyor ve gölgelerimi kullanmamı kolaylaştırıyordu. Ondan aldığım güç daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. "Önce benim için bu şekilde boşalacaksın," diye talimat verdim, klitorisini uyaran ince gölge teline daha fazla güç göndererek onu daha sağlam hale getirdim. "Eğer amında bir dokunaç istiyorsan, bunu hak etmen gerekecek prenses."

Karışık bir tepki verdi, ellerim ayak bileklerini yerinde sabitlerken ve başka bir gölge uzuvları acımasızca meme uçlarıyla oynarken elinden geldiğince gölgelerime sürtünmeye başlamıştı bile.

Yavaş git, diye hatırlattım kendime. Kendini *kaptırma*.

Iris, gölgelerim gövdesini çaprazlama keserken, boğazından aşağı dökülürken, boynunu yakalarken çok güzel görünürdü...

Yavaşça.

Belki bir gün bana da bu ayrıcalığı tanırdı. Başkasına ait olduğu düşüncesine katlanamazdım.

"Damen!" diye inledi, güzel bir çığlıkla boşalırken topuklarını yatağa gömdü, aynı anda hem yaklaşmak hem de uzaklaşmak için kıvranıyordu. I

daha üretken bir vatandaş olmaya çalışıyordum, gerçekten öyleydim ama günümün her anını Iris'le yatakta geçirme fikri çok çekiciydi.

Ona zevk vermek bana çok verimli geldi.

"İşte böyle prenses. İyi değil misin? Bacaklarını benim için biraz daha açacak mısın yoksa ben mi açtırayım?"

Bir an durakladı, ağır ağır nefes alıyordu. "Yap beni."

Sikim, yatakta ıslak bir yama oluşturacak şekilde dölle doldu. Spermlerimin her damlasını Iris'in içine akıtmak istiyordum ama onu beceremeyeceğimi hatırlayacak kadar duyularıma hâkim olmayı başarmıştım.

İki dokunaç daha belirdi, Iris'in dizlerinin hemen üstünden uyluklarına dolandı ve bacaklarını daha da ayırdı. Hızlı bir tadımla kendimi şımartmama izin verdim, dilimi yavaşça akan uyarılmasında kaydırmak için yatağa doğru hareket ettim, klitorisinde durdum ve dilimle kabaca oynadım.

"Damen," diye sızlandı Iris. "Boşalırsam beni sikeceğini."

Ne zaman üstünlüğü ele geçirdiğimi düşünsem, gidip böyle bir şey söylüyordu ve ben de kendimi kaybediyordum. Iris'in daha önce hiç *siktir* dediğini duymuş muydum? Şimdi nasıl soğukkanlı, sakın ve akli başında görünecektim?

Cevap verecek kelimeleri bile bulamıyordum. Bir dokunaç klitorisinin etrafında dönmeye devam edebilsin diye geri çekildim, sonra kaygan girişini kızdırmak için daha kalın bir tane daha gönderdim.

"İstedğin bu mu?" Homurdandım.

"Evet. *Evet*. Lütfen."

"Peki o zaman. Bakalım beni ne kadar iyi karşılayacaksın."

Ben ileri doğru bastırırken Iris titreyerek nefes verdi, acele etmiyor ve vücudunun bana alışmasına izin veriyordu. Ne yazık ki, gölge uzuvlarımda hiçbir his yoktu - amının etrafımda sıkılaştığını *hissedemiyordum*. Ama bunu görmek ve Iris'in çıkardığı enfes sesleri duymak kesinlikle güzeldi.

Bir an durakladım. "Bu nasıl bir his prenses?"

"Güzel," diye fısıldadı, sırtını kamburlaştırıp kalçalarını kaldırarak. "Farklı. Hoşuma gitti. Biraz daha içeri girebilir misin?"

"Tabii ki." Onu biraz daha doldurdum, dokunacı kalınlaştırdım, böylece amı etrafına sıkıca gerildi.

"Ah evet," diye inledi Iris, parmakları beceriksizce altındaki battaniyeyi kavradı. "Bu *çok iyi*, Damen. Bunun yerine içimde senin sikin olsaydı ne kadar iyi hissedeceğimi hayal bile edemiyorum."

"Minx," diye şefkatle söylendim, ama şimdi yatağı kamburlaştırıyordum. "Şu anda sikim içinde olsaydı tam cümlelerle konuşamazdın."

Iris'in kalçalarının yuvarlanma hareketlerine uygun olarak dokunacı itmeye odaklandım, yavaşça, yavaşça, yavaşça yükseldim. Elim kendi isteğiyle sikimin etrafına dolandı ve Iris'in benim için yaptığı güzel resme bakarak sikimi kabaca yumrukladım.

Bu sefer boşalmadan önce odama dönebilmemin imkânı yoktu.

"Boşalacağım. Bu sefer farklı hissediyorum," diye inledi Iris. "Bir tür baskı var."

"Bırak olsun," diye yatıştırdım, boştaki elimle kalçasını okşadım. "Bırak, Iris. Seni tutuyorum."

Umutsuz, açgözlü bir nefes çekmeden önce ağzı sessiz bir çılglıkla açılarak sırtını kamburlaştırdı.

"İşte bu," diye teşvik ettim, manzaranın büyüüne kapılmışım. "Harikasin, Iris. Çok güzelsin. Siktir, inanılmazsın. *Sikeyim*. Boşalacağım."

Hiç şansım yoktu. Yumruğumun her tarafını bitirdim, şişmiş, ağrıyan düğümüne masaj yapmak için elimi aşağı doğru hareket ettirdim.

Iris kaşlarını çatı. "geleceğini sanıyordum?" Bu kadın benim ölümüm olacaktı.

Bu kez, Iris'in yanında uyandığımda, bir amaç duygusuyla uyandım.

Derin bir uykuya dalmıştı ve ben de sessizce yataktan kalkıp Tilly'yi dışarı çıkardım ve su kabını doldurduktan sonra koridora çıkıp üst kata yöneldim.

"Astrid," diye seslendim, koşarak ona ve kahvaltı salonuna giden Soren'e yetişmeye çalışıyordum. "Bana insan diyarından bir pizza temin edebilir misin?"

İşleri kızıştırmanın zamanı gelmişti.

Iris'in bana aşık olması *gerekiyordu*. Bu şarttı.

Astrid gözlerini kapadı ve derin bir nefes verdi. Genelde söylediğim her şeye verdiği tepkiye kıyasla bir ilerleme kaydediyor gibiydik.

"Bu çok mantıksız bir istek Damen," dedi sonunda. "Neden pizza istiyorsun? Burada tüm malzemelerimiz var, yap gitsin. Ya da birine emredin sizin için yapsın. Bu işler nasıl yürüyor bilmiyorum."

"Hiçbir Gölge bunu nasıl yapacağını bilemez," diye . "Ve Iris'e sürpriz yapmak istiyorum. Sence eski Avcılardan herhangi biri bunu bilir mi?"

Astrid omuz silkti ama açıklamam onu az da olsa ikna etmiş benziyordu. "Tallulah muhtemelen nasıl hamur yapılacağını biliyordur."

"Tamam. O zaman ona sorarım." Bu fikir beni biraz hayal kırıklığına uğrattı, çünkü Tallulah artık sarayda yaşamıyordu ve onun gelmesini beklemem gerekecekti. Evlerini ziyaret edip gelip benim için hamur yapmasını isteyebilir miydim? Evrin muhtemelen bundan hoşlanmazdı.

Astrid uzun bir süre bana baktı. "Ya da Ophelia sana yardım edebilir, sanırım. Yemek yapabilir."

"Mükemmel!" Hemen neşelendim ve baldızımın bir fincan çay karıştırdığı kahvaltı salonuna doğru ilerledim.

"Rahibe, bu sabah hizmetinize ihtiyacım var. Iris için pizza yapmama yardım eder misin?"

"Tabii. Yani, sanırım tüm malzemelere sahibiz, değil mi?" Onay için Astrid'e baktı. "Meera'nın domates bitkileri çok iyi gelişti, eminim bir sos yapabilirim."

"Bunu nasıl yapacağını biliyor ?" Astrid kuşkuyla sordu.

"Ne kadar zor olabilir ki? Domatesleri sos kıvamına gelene kadar ez. Eminim bir yolunu bulabilirim."

Belki de bu iyi bir fikir değildi. Belki de Astrid'e insan diyarına gidip bir tane satın alması için ısrar etmeliydim.

"Bütün bunlar kulağa çok romantik geliyor," diye ekledi Ophelia coşkuyla. "Şimdi de Iris'e kur mu yapıyorsun? O kur yapmayı hak ediyor."

Yaptığım şey bu muydu?

"Benimle evlenmek istemiyor," diye belirttim.

"O zaman seninle evlenmek istemiyordu. Bunu çok erken sordun," diye nazikçe azarladı Ophelia. "Iris'in buradaki hayata uyum sağlama konusunda hepimizden daha dik bir öğrenme eğrisi vardı. Yeni bir normale alışmak için zaman bulduğunda, kim bilir ne yapmak isteyecek?"

Bu konuşmanın bitmesini isteyerek onaylarcasına homurdandım. Herkes bana bakıyordu ve bu hiç hoşuma giden bir ilgi değildi. Herkesin esprilerime gülmesini, evlenme teklif ettiğim ve onun hayır dediği zamanı hatırlayıp bana belli belirsiz acıyan bakışlar atmamasını severdim.

Soren ve Astrid'in bu habere hiç şaşırmanın gibi görünmeleri de işin tuzu biberi oldu. Artık herkes başarısız teklifimi biliyordu.

"Artık başlayabilir miyiz? Iris'e kahvaltı hazırlamak istiyorum."

Ophelia bir gülümsemeyi bastırdı. "Pek kahvaltı yemeği sayılmaz. Ama yine de kavrulmuş et de değil ve ben buna alıştım, neden olmasın?"

Allerick ayağa kalkarken kaşlarını çattı. "Dünkü müzakerelerden sonra saraydaki havanın nasıl olduğunu tartışabileceğimizi umuyordum. Bazı bilgilerin çoktan sızdığını biliyorum."

"Sarayda sır olmaz." Omuz silktim. Hayatımız boyunca böyle olmuştu.

"Bazı endişelerimiz var," diye itiraf etti Soren, Astrid'in tabağına yemek doldururken. "Çoğunlukla hem sözlerini tutmaları hem de biz beslenirken bölgede devriye gezmeleri için Avcıların ellerine güvenmekle ilgili. Anlaşılabilir endişeler."

"Seni endişelendiren bir şey duydun mu?" Allerick ona sordu.

Soren başını salladı. "Hayır, sanmıyorum. Eğer bu birkaç ay önce olsaydı -Ophelia buraya ilk geldiğinde, evet, isyancıların bu bilgiyi daha fazla şiddet için gerekçe olarak kullanmasından endişe duyardım. Ama çoğunlukla, eski Avcılar artık buranın demirbaşı. Kesinlikle sarayda ve giderek daha geniş bir alanda. Enerji depoları azalıyor, evet, ama onlar sayesinde çok daha yavaş bir oranda. Hepsi de buradaki yaşama uyum sağlamak için yoğun çaba sarf ediyor. Artık bu planı uygulanabilir kılan bir güven seviyesi var."

"Harika, kulağa harika geliyor," diye araya girdim. "Artık gidebilir miyiz? Iris'in kahvaltısını hazırlamak istiyorum."

Allerick homurdandı. "Devam et o zaman. Seni böyle keyifsiz görmek çok güzel. Sana harikalar yarattığına inanıyorum."

"Hoşuna gitmesine çok sevindim," diye terslendim, başlangıçta ilişkisi hakkında ona pek çok kez dert yanmıştım, şimdi de bana karşılık vermesinden rahatsız oluyordum.

"Hadi," dedi Ophelia şefkatle ve beni odadan dışarı çıkardı. "Gidip Calix'i mutfakta rahatsız edelim."

"Sen burada olmasaydın bunu yapmazdım," diye itiraf ettim. "Eski Avcılara benden daha iyi davranıyor."

"Calix? Oh, o kocaman bir yumuşacık. Hepiniz çok dramatiksiniz."

Söz konusu yumuşak adam biz içeri girerken elindeki oyma bıçağını gölgeden yapılmış gibi çeviriyordu, sabırsızlığı yüzünden okunuyordu.

"Ne istiyorsun?"

Ophelia ellerini bir kez çırpıp ayaklarının üzerinde zıplayarak, "Damen'ın aşkına özel bir insan diyarı ikramı yapacağız," diye duyurdu. "Bize biraz yer ayırabilir misiniz?"

"Hayır."

Ophelia gözlerini devirdi. Bu çok insani bir hareketti ve omurgamda küçük bir tiksinti ürpertisi yaratmayı asla ihmal . Neyse ki Iris bunu hiç yapmadı.

"Caliiiiiiix," diye sızlandı, adını uzatarak. "Kötü davranma. Levana seni çok hayal kırıklığına uğrattırdı."

Tezgâhın küçük bir bölümünü eliyle işaret etti ama arkasını dönerken güldüğüne yemin edebilirdim.

"Mükemmel. Astrid'in topladığı küçük bir malzeme dolabı var, ihtiyacımız olanı alayım. Bak burada domates sosu var. Acaba Tallulah mı yaptı? Bir şeyler saklamaya başlayacağından bahsetmişti."

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?" Ophelia bir dizi yabancı malzemeyi tezgâhın üzerine bırakırken sordum, her birinde kendinden daha az emin görünüyordu.

"Elbette biliyorum. Daha önce hamur yapmıştım. Kesinlikle un ve su vardı. Maya da var. Miktarları tam olarak hatırlamıyorum ama gözümde canlandırabiliyorum."

"Bu girişime olan güvenimi kaybettim," dedim ona ciddiyetle.

"Ne yapıyorsun o zaman?" Calix karamsar bir şekilde omzunun üzerinden bakarak sordu.

"Yumuşak bir gözleme gibi," diye açıkladı. "zerine sos koymak için."

Homurdandı ve başka bir şey söylemeden çekip gitti. Ne kadar sevimli bir adam. "Bu un," diye açıkladı Ophelia, beyaz undan bol miktarda dökerek Bir kaseye toz. "Ve sanırım üstüne biraz maya dökeceğim..."

Iris'i amını yalayarak uyandırmalıydım. Bu çok daha romantik bir jest olurdu.

"Sonra biraz su ekleyeceğim ve hamur kıvamına gelene kadar ellerimle karıştıracağım. Evet! Ne kadar zor olabilir ki? Eski günlerde mikserler ve internet tarifleri olmadan da hamur yapıyorlardı. Bunu zebileceğime eminim."

"Burada kimi ikna etmeye çalışıyorsun?" Ben sordum.

"Duyma mesafesindeki herkes," diye beni temin etti Ophelia, beyaz toz kasesine yavaşça su eklerken.

Bir süre sessizce çalıştı ve bir şey yapıyor gibi görünüyordu... bir şey. İştah açıcı görünmüyordu ama kesinlikle bir şeye benziyordu.

Bir şeyler.

"Maya ölçümünü doğru yaptığımı sanmıyorum," diye mırıldandı Ophelia.

"Buyurun." Calix önümüze oval biçimli bir gözleme ikimiz de sıçradık.

"Bunu kullanın. Farklı ekmek tarifleri deniyordum."

"*Bunca* zamandır bu sende miydi?" Ophelia öfkeyle sordu.

Tamamen aynı fikirdeydim ama Calix'ten korktuğum için bir şey söyleyemiyordum.

"Ne bulacağını görmek istedim," diye cevap verdi, adımlarını hızlandırmadan önce kısık bir kahkaha atarak.

Ophelia başını sallayarak, "Levana'ya seni ihbar ediyorum," diye yakındı. "Tamam. Bir tabanımız var. Sosumuz var. Buz çukurlarında kesinlikle peynir var ve Meera'nın bahçesinde fesleğen var. Hadi yapalım şunu."

İstedğimden çok daha geç bir saatte, bu karışım her neyse ondan bir tepsiyle Iris'in odasına geri döndüm ve sabah uyandığım andan beri verdiğim tüm kararlardan pişmanlık duydum. Iris'le yatakta kalabilirdim. Ne düşünüyordum ki?

"İçeri girebilir miyim?" Kapıyı çalarak sordum.

"Damen? Evet, tabii ki."

"Her şey mi?" Tilly yatağın ucunda uyuklarken, onu yatağın üzerinde tamamen giyinik bir şekilde oturmuş, biraz gergin bir şekilde dudaklarını kemirirken bulduğumda sordum.

"yok. Ben iyiyim. Geri dönmene sevindim."

Bir an durakladım. "Yapmayacağımı mı sandın?"

"Bilmiyorum. Emin değildim. burada değildin..."

"Oh, prenses, çok özür dilerim. Size bir jest yaparak sürpriz yapmak istedim. Geriye dönüp baktığımda inanılmaz kötü bir fikir olduğunu görüyorum. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin benim fikir sahibi olmama izin vermesi gerektiğini düşünmüyorum."

Kokusu ve yüz ifadesi hemen aydınlandı ve onu bir daha asla uykuda ve yalnız bırakmayacağıma yemin ettim.

"Bana sürpriz mi yapmak istedin? Bu koku da ne?" Iris başını bir yandan diğerine çevirirken burnu büyüleyici bir şekilde seğirerek sordu.

"Sana pizza

yaptım." "Sen mi

yaptın?"

"Ophelia'nın yardımıyla," diye düzelttim. "Doğrusu, bana son derece iştahsız görünüyor. hiç et bile yok. Bu yemeğin amacının ne olduğundan tam olarak emin değilim ama size biraz neşe getireceğini umuyorum."

Iris güldü. "Tamam, tamam, bir deneyeyim. Bana neşe getirecek gibi kokuyor. Üzerine ne koydun?"

"Ophelia size bunun bir Margarita pizza olduğunu söylememi istedi çünkü elimizdeki malzemeler bunlardı. Ama aynı zamanda doğru peynir olmadığı için Margarita pizza olmadığını da söyledi."

"Bunlardan birini hiç denemedim, o yüzden daha da iyi."

Iris'in odasındaki küçük yemek masasında rahat etmesine yardım ettikten sonra, içinde pizzanın tamamının bulunduğu tepsiyi önüne koydum. Her ne kadar Iris'i mutlu etmek istesem de, o garip, etsiz pizzayı ağızıma atmayacaktım.

Kenarlarını yokladı, yavaşça bir parça aldı ve ısırmak için ağızına götürdü. Muhtemelen ona ne kadar pervasızca baktığımı bilmemesi iyi bir şeydi - başka tarafa bakamıyordum. Parlak, küt dişleri çok zarif ve çekiciydi. Yüzü de o kadar yumuşak ve etkileyiciydi ki, bazen onun farkında olduğundan bile emin değildim.

Iris pizzayı beğenmezse, yüzündeki ifadeye bakarak anında anlayacağımdan oldukça emindim.

Rahatlayıp daha büyük bir ısırık almadan önce belli belirsiz ısırdı ve hoşuna gittiğine beni tam olarak ikna etmeyen bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim, Damen. Bu çok güzel."

"Kesinlikle emin misin? İyi görünmüyor."

Iris gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Gerçekten de öyle!

Dokusu geçen sefer yediğimden biraz farklı ama sanırım burada aynı malzemeler yok. Gerçekten beğendim, sen de denemek istemez misin?"

"Kesinlikle olmaz. Burada bir tabak kavrulmuş et var, tercih etmez misiniz? Bu mu?"

Hâlâ gülümsemesini gizleyerek başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Yine de senin de yemek yemene sevindim. Yoğun bir sabah mı geçirdin?"

"Pizza yapmak bütün sabahımı aldı," diye itiraf ettim, tabağındaki eserin ne kadar üzgün görüldüğünü düşününce pek de etkileyici gelmedi. "Bugün için bir planın var mı? Kardeşim Theon'u ziyaret edecektim. İstersen sen de gelebilir misin?"

Kokusu o kadar şurup kıvamına gelmişti ki sanki tadına bakabilirmişim gibi hissettim. "Beni kardeşinle tanışmaya götürür müsün?"

"Tabii ki."

"Bu benim için çok şey ifade ediyor Damen. Sadece... saklanmamak. Bunun anlamı çok büyük, teşekkür ederim."

"Elbette," diye cevap verdim yavaşça, göğsümde küçük bir umut ışığı kabarıyordu. Belki de Ophelia haklıydı. Belki de Iris'in bir gün benim olma ihtimali vardı.

"Siz pizza yaparken Yara uğradı ve Alyndra'nın eve gitmesi gerektiği için daha sonra çocuk odasına yardım edip edemeyeceğimi sordu," dedi, plan yaptığı için biraz suçlu görünüyordu.

"Güzel," dedim kararlı bir şekilde. "Seni güvenilir bir yardım kaynağı olarak görmelerine sevindim, bu harika. Kardeşim hiçbir yere gitmiyor, Lindow'dan neredeyse hiç ayrılmıyor. Eğer istersen başka bir zaman bana eşlik edebilirsin."

Iris'in omuzlarındaki gerginlik hemen azaldı, yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. "Sabırsızlanıyorum."

Bölüm 23

IRIS

"Y Sen Iris olmalısın," dedi serin ve zarif bir ses, yerden kalkıp günün sonunda pantolonumu fırçalarken. "Ben Oleta. Jonan'ın annesiyim."

Ah.

Umarım yüzüm işbirlikçi davranıyor ve hakkında çok şey duyduğum Gölge'yle tanışma konusundaki heves eksikliğimi ele vermiyordu.

Hiç nazik .

Yine de Oleta hakkında duyduklarıma göre, o da pek nazik biri değildi.

"Jonan durmadan senden bahsediyor, biliyorsun," diye devam etti, cevap beklemeden. "Sana çok aşık."

"O harika bir çocuk."

Oleta bir an sessiz kaldı. "Sanırım. Çok konuşkan biri."

Bunu, bunun iyi bir şey olduğuna tam olarak ikna olmamış gibi söyledi.

"Çok hevesli ve her zaman yeni şeyler denemeye istekli. Yaptığımız örgülerden gerçekten keyif alıyor, hatta Orabelle'e nasıl yapılacağını bile öğretti."

"Onunla doğrudan konuştuğunu fark etmemiştim," diye cevap verdi Oleta kısık sesle.

"Ah evet. Jonan buradayken etkileşimde bulunduğu tek çocuktu."

"Anlıyorum. Kralın annesi ne yaptığınızla ilgileniyor muydu?

Bu... örgü işi mi?"

"Orabelle benim arkadaşım," diye teminat verdim ona.

"Doğru. İlginç. Bunu bilmiyordum. Prens Damen ile flört ettiğinize dair bazı söylentiler var."

Sessizliğin rahatsız edecek kadar uzun sürmesine izin verdim - Moriah'dan öğrendiğim bir numara. "Pardon, bunun Jonan'la ne ilgisi var?"

"Yok bir şey, yok bir şey," dedi aceleyle. "Sadece merak ediyorum, hepsi bu. Jonan senden ve tüm tuhaflıklarından o kadar çok bahsediyor ki. Ve şimdi de saraydaki her türden nüfuzlu Gölge'yle bağlantı kurduğunu duyuyorum. İnsan ne düşüneceğini bilemiyor."

Sanırım şimdi anladım. Jonan'dan benim hakkımda öğrendiklerine dayanarak beni göz ardı etmek istemiş. Ama kurduğum arkadaşlıklar nedeniyle, bunun onun çıkarına olmayabileceğinden endişeleniyordu.

"Sanırım kendi kararını kendin vermek zorundasın," dedim tatlı bir sesle, Jonan odanın öbür ucundan koşarak gelip annesine avazı çıktığı kadar bağırarak gününü anlatırken.

Çabuk öfkelenen, hatta sinirlenen biri olduğumu düşünmezdim ama bu konuşma bende belirgin bir şekilde olumsuz duygular uyandırdı.

İkisi oradan ayrıldı, ebeveynler çocuklarını almak için geldikçe kreş bugünlük boşalıyordu. Eadlin'in ailesi de neredeyse onun kadar sessizdi ama etraflarında olmak çok hoştu. Bu tatlılığı nereden aldığını anlayabiliyordum.

"Bugün yardım ettiğin için çok teşekkür ederim Iris," dedi Yara, tahta blokları toplarken etrafımda dolaşarak. "Prens burada daha kalıcı bir şekilde çalışmakla ilgilenebileceğinden bahsetti. Gerçek bir çalışan olarak?"

Damen ne zaman bir şeyler söyleyecek zaman bulmuştu ki? Söylediğim şeylere öncelik vermesi ve onları gerçekleştirmeye çalışması göğsümün iyi bir şekilde ağrımasına neden oldu. Bana yaptığı pizza hakkında çok fazla düşünürsem gözyaşlarına boğuluyordum.

Aslında tadı pek güzel değildi ama çok *düşünceliydi*.

"Eğer sorun olmazsa," diye tereddütle cevap verdim. "Resmi bir iş deneyimim ya da eğitimim olmadığı için minnettarım."

"Başladığımızda hiçbirimiz bilmiyorduk. Sadece yol boyunca öğrendik ve sen de öğreneceksin," diye beni rahatlatı Yara. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve bu çok rahatlatıcı bir sestti. "Çocuklar sana bayılıyor, burada kaldığını duyunca çok mutlu olacaklar. Ve çocuk odasına gerçekten özel bir şey kattın, biliyorsun. Bunu söylemem hainlik olabilir ama kraliçenin programı yoğunlaştığında ve artık çok sık ziyaret edemediğinde *üzülmüştüm*. Siz olsaydınız yıkılırdım."

Onun sözleri karşısında ağlamaklı olduğum için utanarak gözyaşlarımı aceleyle sildim. *İstenmek* çok güzeldi.

"Gerçi bu yine de olabilir," diye ekledi Yara şefkatle. "Bana öyle geliyor ki prenses olma yolunda ilerliyor olabilirsin, bu durumda programın şüphesiz hızlanacaktır."

"Oh." Garip bir şekilde güldüm. "Bundan emin değilim. Ama ne olursa olsun, ben burada olmak . Bundan asla vazgeçmem."

"Güzel. Doğruca yemek salonuna mı gideceksiniz? İsterseniz size eşlik edebilirim. Ben burada yemek yemem - kral yiyebileceğimi söyledi ama ben evime, ailemin yanına dönmeyi tercih ederim."

Yemekhaneye doğru ilerlerken kendisinden çok daha küçük olan erkek kardeşinden ve onunla birlikte yaşayan ve günlerini bahçeyle uğraşarak geçiren yaşlı babasından bahsetti.

Yara utangaç bir tavırla, "Ziyarete gelmelisin," dedi. "Saray kadar büyük değil tabii ki. Sadece küçük bir ev-"

"Ziyaret etmeyi çok isterim, Yara. Teşekkür . Bu çok nazık bir teklif."

"Benim için zevktir. Ailem sizin hakkınızda çok şey duydu, sizinle tanışmayı çok isterler. Neyse, şimdi sizi burada bırakayım. Prens size doğru geliyor."

Ne güzel. Bugün onu özlemiştim, son zamanlarda birlikte o kadar çok zaman geçirmiştik ki bu bana aptalca gelmişti. Hiçbir zaman yeterli gelmedi.

Yara güldü. "Bunu duyduğuna sevindin mi diye sormama gerek yok, kokun seni ele veriyor. İyi akşamlar, Iris."

"Sen de," diye cevap verdim, yüzüm kızarmıştı.

"Bugün kıpkırmızı olmuşsun," dedi Damen, parmak eklemiyle yanağıma hafifçe dokunarak. Kalabalık koridorda etrafımız Gölgele tarafından sarılmıştı ve kalabalığın önünde yüzüme bu kadar kolay dokunmasına şaşırılmışım. Hoş bir şaşkınlık.

Nefret etmediğim bir şekilde bölgesel hissettirdi.

"Günün nasıl geçti?" Yüzümün *neden* kızardığını açıklamak istemeyerek .

"Tamam." Damen elimi tuttu, ama Tilly'yi selamlamak için eğildiğini ve sessizce ne kadar güzel olduğunu mırıldandığını hissettim. Kalbim buna zar zor dayanabildi. "Theon varlığımdan şikâyet etti ama ben de ziyaret etmesem şikâyet ederdi, o yüzden endişelenmiyorum. Bu arada senin için başka kıyafetlerim de var, çalışanlardan biri onları odana getirdi."

"Benim için mi?"

"Evet. Verity'ye senin dökümlü elbiselere düşkün olduğundan bahsetmiştim ve elinde bol miktarda yedek elbise vardı. Kendini suçlu hissetme, bunu yüzünde görebiliyorum. Giysilere ayrılmış koca bir odası var ve Astrid de Elverston Evi için eşya tedarik etmekle meşgul. Sana yeni bir şeyler alması biraz zaman alabilir."

"O zamana kadar Verity'nin kıyafetlerini ödünç alırım," diye cevap verdim, alt dudağımı çiğneyerek. Bu gerçekten de büyük bir dayatma gibi geliyordu ve Verity ile arkadaşlık kuracak kadar çok zaman geçirmemiştim.

"Elbette," diye yanıtladı Damen, biraz fazla rahat bir şekilde.

"Normalden daha mı yoğun?" Gürültü seviyesinin normalden çok daha yüksek olduğunu fark ederek sordum. Genelde yemek salonuna kolayca süzülerek girerdik ama bugün etrafımızdaki cesetler yüzünden her seferinde ancak bir iki adım atıyor gibiydik. Tilly bacağıma yapışmıştı ve ben de onu cesaretlendirmek için kulaklarının arasını kaşıdım. Burada yaşayan Gölgele'ın artık ona alışmaya başladığını tahmin ediyordum, çünkü her zamankinden çok daha az *ooh* ve *aah* vardı.

Bu oldukça hoş bir duyuydu. O da buranın demirbaşı olmaya başlamıştı.

"Evet," diye kabul etti Damen, sesi aniden gergin çıkmıştı.

Yan tarafına hafifçe dirsek attım. "Bana yine bir şeyler anlatmayacak mısın?" "değil," diye cevap verdi aceleyle. "Endişe bu kez benim için, Sen. Ophelia'ya Ruvyn'in gelip Gölgele ve Avlananlar üzerine yaptığı araştırmadan elde ettiği bulguları sunmasının iyi olabileceğinden bahsetmiştim ve o da bunu beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde gerçekleştirdi. Ve sanırım haber yayılmış olabilir... Burada sarayda ikamet etmeyen soylu ailelerden gelen pek çok Gölge var. Calix muhtemelen besleyecek fazladan boğazların aniden çoğalması karşısında altına sıçıyordur," diye mırıldandı, bu konuda biraz suçlu gibiydi.

Damen'ın bu kadar kararsız olması hiç hoş değildi. Ona sarılıp şüphelerimi gidermek istedim ama bunu tüm akranlarının önünde takdir edeceğinden emin değildim.

"Eminim Calix bu kadar ilgi göreceğini tahmin edemeyeceğini biliyordur." Tüm bunlar artık tarih olmamış mıydı? Geçmişte olanlarla ilgilendiğimi sanıyordum ama daha çok geleceğe odaklanmıştım.

"Beklediğimden daha popüler. Ruvyn ve Itrodaris'teki bazı meslektaşları daha önce görülmemiş eski belgeleri ortaya çıkarıyor ve tercüme ediyorlar. Görünüşe göre daha önce yanlış yerlere bakıyorlarmış ama artık bir şeyleri nerede bulacakları konusunda daha iyi bir fikirleri var."

Damen'ın sesindeki tuhaf tonun ne olduğunu anlamaya çalışarak, "Bu iyi bir şeye benziyor," diye cevap verdim. Tam olarak sıkıntı değildi ama bir uyumsuzluk notası vardı.

"Sanırım söyleyeceklerinin duyulması zor olabileceği şimdi aklıma geldi ve bunu öneren kişi ben olduğum için kendimi sorumlu hissediyorum. Riskli bir şey yapmaya alışık değilim. Fark ettiğimden çok daha fazla baskı var."

Onun şaşkın ses tonuna gülmek için dudaklarımı birbirine sıkıca bastırarak onaylarcasına mırıldandım.

"Gülümsüyorsun," dedi Damen şefkatle, omzuyla hafifçe vurarak. "Kulağa çok şımarık ve prens gibi mi geldim?"

"Biraz," diye itiraf ettim. "Ama bence kendini konfor alanının dışına itiyor olman harika bir şey. Ve belki Ruvynin söyleyeceklerini duymak zor olacak ama bu duymamamız gerektiği anlamına gelmiyor. Gerçeklerden saklanmanın hiçbir yararı olmaz, ninem hep böyle derdi."

Gerçi bunu hep mırıldanarak, mutsuz bir şekilde söylerdi. Ve çoğunlukla Moriah'ya kızdığında söylerdi. Geriye dönüp baktığımda, acaba beni kastetmiyor muydu diye düşündüm. Kendince, elinden geldiğince bana arka çıkmıştı.

"Umarım kalabalıktaki tüm Gölgele ninen kadar bilgedir."

"Muhtemelen bundan biraz daha akıllı olmalarını ummalısın," diye itiraf ettim, Nana'nın çoğunlukla iyi niyetli olmasına rağmen değişimden nefret ettiğini ve Shades'ten daha da çok nefret ettiğini biliyordum.

Damen güldü ve kolumu nazıkçe sıktı. "Beni neşelendirmek için gerçek bir yeteneğin var, biliyorsun."

"mi? çoğu zaman neşeli görünüyorsun."

Damen mırıldandı. "Haklı olabilirsin. Çoğu zaman neşeli olabilirim - bu sadece benim mizacım, tıpkı kardeşlerimin her zaman asık suratlı ve mutsuz olması gibi. Belki de senin bana hissettirdiğin şey *mutluluktur*. Bu farklı bir şey."

Midemde bir çarpınma hissi vardı ve kokumun herkesin algılaması ve analiz etmesi için hastalıklı tatlı ve ilginç bir şey yayınladığını hayal ettim.

"Allerick tüm bunları destekliyor muydu?" Birden telaşlandığımı hissederek ve konuyu değiştirmek isteyerek sordum.

"Evet," dedi Damen, şaşırmış bir sesle. "Sanırım her zaman zamanımı daha çalışkan kullanabileceğimi düşündüğünü biliyordum ama bunu yaptığımda bu kadar desteklemesini beklemiyordum. Belki de ağabeyime yeterince değer vermedim."

Damen'ın kolunu nazikçe sıktım.

Kargaşa içindeki sessiz sohbet anımız, Shades'in Damen'ı selamlamasıyla sona erdi, ancak şaşırtıcı sayıda kişi artık beni tanıyor ve merhaba demek istiyor gibiydi.

"Bu gece en üst masada oturmamızın bir sakıncası var mı?" Damen yemek salonuna girdiğimizde sordu.

Uzun bir nefes verdim. "Dışarıda dururken bundan bahsedemez miydin?"

"Muhtemelen yapmalıydım." Kolumu hafifçe sıktı. "Bundan kurtulabileceğimi sanmıyorum -Ruvyn teknik olarak benim misafirim ve yukarıda olacak. Ama istersen seni Meera ve Verner'in oturduğu yere kadar götürebilirim ve daha sonra buluşuruz."

Bu çok düşünceli bir teklifti. Ama her zaman düşünceli davranan tek kişinin Damen olmasını istemedim.

"Seninle otursam daha iyi hisseder misin?" Ben sordum. "Elbette, ama-"

"O zaman ben de seninle otururum." Bir an durakladım, sakın bir nefes aldım. "Sadece kendimi utandırmama izin verme, tamam mı?"

"Asla," diye yanıtladı Damen hararetle. "Benimleyken bu konuda asla endişelenmene gerek yok. Teknik olarak büyük girişimizi yapmadan önce herkes oturana kadar beklememiz gerekiyordu, ancak bu kürsüye ilk çıkışınız için biraz fazla baskı gibi geldi. Şimdi yukarı çıkarken

Herkes oturacak yer bulmakla meşgul, bırakın Allerick ve Ophelia resmi yürüyüşü yapsın."

"Aldırırlar mı?"

"Muhtemelen hayır. Her iki durumda da pek umurumda değil. Hadi, Tilly," dedi Damen, kolumu kavradı ve bizi odanın uzunluğuna götürdü. Etrafımızda konuşmalar, şamatalı kahkahalar ve kadeh şingirtıları vardı. Damen herkesi tanıyordu ve konuştuğu her Gölge'yle beni tanıştırmaya özen gösteriyordu. İlk kez benimle vakit geçirmek için sosyal hayatının ne kadarından vazgeçtiğini düşündüm.

"Tamam, dört adım yukarı," dedi Damen sessizce, kolumu sıkıca tutarak. "Baston ister misin?"

"Evet, lütfen."

Gölgelerden yapılmış bir tanesi hemen elimde belirdi ve basamakları ne kadar zarif bir şekilde çıktığım konusunda kendimi etkiledim.

"Benimle Ophelia'nın arasına oturacaksın. Ruvyn benim diğer tarafımda, Allerick de Ophelia'nın diğer tarafında olacak. Genelde ortada otururdu ama Ophelia senin yanına oturmak istedi ve görünüşe göre kraliçe ne isterse onu yapabiliyor, bu yüzden şimdi o uçta oturuyor."

Mecbur olduğumdan daha fazla dikkat çekmek istemediğim için sessizce kıkırdadım.

"Herkes bana mı bakıyor?"

"Hayır," diye yalan söyledi

Damen.

"Bu hiç inandırıcı değildi."

"Onlar sadece senin güzelliğine hayranlık duyuyorlar." Ayağımla bileğini dürtmek istedim ama onun yerine Tilly'nin yanına çarptım. Uzun bir iç çekişle pozisyonunu , ayaklarımı yerinde tutmak istercesine yarı yarıya üzerime sarktı.

"Tilly çok rahat," diye belirtti Damen. "Gölgeler âleminde ona eşdeğer bir yaratık yok; sahip olduğumuz her şey çok daha vahşi. Theon ve Verity'nin bir kedisi var. İnsan diyarından gelen evcil hayvanı. Sanırım gayet yeterli ama Tilly'den çok daha aşağı seviyede."

"Tilly kendi başına bir ligde ama ben hep bir kedi istemişimdir." Damen iç çekti. "Bunu listeye ekleyeceğim."

"Bu bir rica değildi!"

"İstekte bulunmuyorsunuz. İnisiyatifimi kullanmak zorundayım ve bu çok şekilsiz."

Başımı salladım. "Sana gayet iyi rehberlik ediyor gibi görünüyor."

Kral ve kraliçe girişlerini yaparken gürültü saygılı bir mırıltıya dönüştü ve Damen bana Ruvyn'in dehşete düşmüş bir halde arkalarından geldiğini söyledi. Onun nasıl hissettiğini biliyordum. Bir noktada Damen'in elini masanın altından tutmuş ve can havliyle ona tutunmuştum ama bunu ne zaman yaptığımı bile hatırlayamıyordum.

"Selam, Iris!" Ophelia neşeyle koltuğunu geri çekti ve gürültü seviyesi tekrar yükselirken hafifçe omzuma dokundu. "Burada olmana çok sevindim. Sen nasılsın?"

Allerick benim yerime "Gergin," diye cevap verdi.

Ophelia dudak büktü. "Birinin kokusu hakkında bu Gekilde yorum yapmak görgüsüzlüktür, Allerick. Sen daha iyi bilirsin."

"Sorun değil," diye onu temin ettim. "Zaten muhtemelen dürüstçe cevap vermezdim."

"Şimdi Ruvyn'i tanıştırmaya gidiyorum," dedi Damen, parmaklarını demir pençemden dikkatle çekerek. "Hemen döneceğim."

Başımı salladım, sadece yanımda durmasına rağmen onsuz kendimi biraz eksik hissediyordum. Ne zaman bu kadar muhtaç olmuştum? Daha da kötüsü, değişmek bile istemiyordum. Gerçekten istemiyordum.

"Sakin olun!" Damen seslendi, oda sessizleşmeden önce sözlerinin ardından bir kahkaha tufanı koptu. "Bugün özel bir konuğumuz var - eski bir dostum ve Itrodaris'te tam zamanlı akademisyen. Ruvyn, Gölgele ve Avcılar arasındaki geçmişe dair devam eden araştırmalarındaki yeni gelişmeleri paylaşmak üzere geldi. Ya da daha doğrusu o zamanlar bilinen adıyla Avlananlar. Teşekkür ederim, Ruvyn."

Damen tekrar yerine oturdu, elimi tekrar tuttu ve parmaklarımızı birleştirerek kalçasına yasladı.

Çok güzel bir kalçası vardı.

Dikkat dağıtacak kadar güçlüydü.

Bunu düşünme, kral zaten kokunu .

Ruvyn boğazını temizledi ve gerginliği buradan bile hissediliyordu. Filmlerden edindiğim izlenim, akademisyen olmakla topluluk önünde konuşmacı olmanın aynı şey olmadığı yönündeydi. Belki de Ruvyn birincisinde ikincisinden daha rahattı.

"Beni bugün buraya davet ettiği için Prens Damen'a teşekkür etmek isterim," diye başladı rahatsız bir şekilde. "Benim adım Ruvyn. Itrodaris'te yakın zamanda ortaya çıkarılan Torlen Belgeleri üzerinde çalışan akademisyenlerden biriyim.

Adını keşfedildikleri aile mülkünden almıştır. Bu kayıtlar yüzyıllar öncesine ait olup Torlen Malikanesi'ndeki özel bir kütüphanede muhafaza edilmekteydi. Kendileri bunları incelenmek ve muhafaza edilmek üzere Itrodaris'e bağışlama nezaketini göstermişlerdir. Bunlar bugüne kadar Gölgeleler ile o zamanlar *Avlananlar* olarak bilinen grup arasındaki ilişkiye dair elimizdeki en sağlam kayıtlardır. Ayrıca ilişkinin ne zaman ve neden bozulduğuna dair bazı kanıtlara da işaret ediyorlar."

Ruvyn kalabalığın arasında ilgi mırıltıları yükselince bir an durakladı ve tekrar konuştuğunda sesi biraz daha kararlıydı.

"Çeviriler hala devam eden bir çalışma, ancak şu ana kadar bulduğumuzun bir kısmını paylaşabilirim." Boğazını temizledi. "Anladığımız kadarıyla Avlananlar çoğunlukla Mistwood, Bremrus ve Bolsfort'ta ikamet ediyordu. Diyarın bu bölgelerini araştırmaya başladığımızdan beri, elimizdeki kanıtlarda önemli bir artış olduğunu gördük."

Bu sözler benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ama salonun geri kalanı için bir anlam ifade ettiği açıktı.

"Neyi kaçırıyorum?" Damen'a doğru eğilerek sordum. Herkes birbiriyle konuşurken odada bir gürültü patlaması oldu ve kelimeleri çıkaramasam da bazılarının sesi kesinlikle hararetiydi.

"Hımm," diye başladı Damen, sesi hiç duymadığım kadar kararsız çıkıyordu. "Görünüşe göre diyarın en çok Avcıya sahip olan kısımları, diyarın... şey, gücü kanallı etmek için en az kapasiteye sahip olan Gölgelelerin bulunduğı kısımları," diye garip bir şekilde sözlerini tamamladı.

En az kapasite... En zayıf Shades gibi mi? Bu kulağı yeterince mantıklı geliyor. Gölgelelerin yapabildiğini avcılar yapamazdı. Eğer birlikte çocukları olduysa, o zaman bu çocukların gölge kullanma yeteneklerinin Gölge ebeveynlerine kıyasla seyrelmiş olabileceğı bana mantıklı geldi.

Ancak ne kadar düşünürsem düşüneyim, resmin tamamını göremediğim açıktı çünkü herkesin neden aniden bu kadar tedirgin olduğunu anlamıyordum.

"Bir teoriye göre bu bölgelerde yaşayanlar, ortak soyları nedeniyle şu anda Avcılar olarak adlandırdığımız grupla daha fazla özellik paylaşıyor."

Ruvyn cesurca dikkatlerini yeniden toplamaya çalışırken odadaki gürültü seviyesi arttı.

Daha fazla özellik paylaşıyorlardı... Yani, daha insan mıydılar? Jonan gibi genç Gölgeleler her yere çılgınca gölgeleler savururken, bunaldığında kucağıma kıvrılan küçük Eadlin'i düşündüm.

Bu, onun *asla* kendi gölge büyüüne sahip anlamına gelmiyordu, ama anladığım , Jonan'ınki kadar güçlü ya da mevcut olmayacaktı.

"Yani Avcıların soyumuzu sulandırdığını mı söylüyorsunuz?" diye seslendi kalabalıktan biri. "Bizi zayıflatıyorlar mı?"

"Kahretsin," diye mırıldandı Damen.

Allerick kuru bir sesle, "Bok doğru," diye onayladı.

Tamam. Şimdi meseleyi biraz daha net anladım.

"Bir şey söylemeli miyiz?" Ophelia tereddütle sordu. "Şu anda konuşursam işler daha da kötüleşir mi?"

Allerick karanlık bir ifadeyle, "Bu odadaki herhangi birinin karımla tartışmaya girmesi hiç akıllıca olmaz," diye cevap verdi.

"Bu diyar için ne anlama geliyor?" diye bağırdı bir başkası, sesi biraz daha histerikti.

"Neden bu kadar üzgün olduklarından pek emin değilim," diye sessizce Damen'a itiraf ettim, ama cevap veren Ophelia oldu.

"Gücü kanalize etme yeteneği daha az olanların fikirlerinin daha az... önemli olduğunu düşünen bazı Gölgeler var. Sanırım Gölgeler ve Avcıların ne kadar uyumlu olduğuna dayanarak - çiftleşme ısırıkları ve benzeri şeylerle - sahip olduğumuz herhangi bir çocuğun *güçlü* olacağı varsayımı vardı. Şimdi Avcı kraliçeleri için biraz pişmanlık duyuyor olabilirler," diye bitirdi gergin bir kahkaha atarak.

Allerick yumuşak bir sesle, "Bu tavrın benim sarayımda hoş görüleceğine bir an bile inanma," diye cevap verdi, ama sesinde daha önce hiç duymadığım bir sertlik vardı. "Bir şey söyleyeceğim-"

Ama Damen çoktan ayağa kalkmış, boğazını temizlerken elimi tekrar bırakmıştı. Büyük bir jest değildi ama ses tonundaki ciddiyet oradan bile anlaşılıyordu. Damen'ın genellikle bu kadar ciddi olmaması da muhtemelen buna yardımcı oldu; oda bir anda ürkütücü bir sessizliğe büründü.

"Bugün hanginiz bahçelerde yürüyüşe çıktınız?" Damen kayıtsızca sordu. "Saray bahçeleri olmak zorunda değil, duyduğuma göre herhangi biri de olur."

Birkaç gergin mırıldanma oldu.

"Renkli çiçeklerin tadını çıkardınız mı? Yeşil yapraklar? Gölgeler aleminde var olabileceğini hiç düşünmediğimiz şeyler?"

Sessizlik.

"Bugün enerji depolarından kim beslendi?" Damen sordu. Ses tonunu aynı anda hem rahat hem de sert hale nasıl getirmişti? "Birçoğunuzun beslendiğini biliyorum. Bir süredir tamamen onlara bağımlıyız. Eski avcılarımızın bunları bizim için dolu tutması çok nazik bir davranış."

Sessizlik biraz daha gerginleşti.

"Mistwood, Bremrus ve Bolsfort diyardaki yiyeceğin neredeyse tamamını sağlıyor. Eski Avcılar şu anda neredeyse tüm gücü sağlıyor. Burada değerli olanın *biz* saray mensupları olduğu izlenimine kapılan varsa, dünyaya ne kattığınızı düşündüğünüz konusunda ciddi bir öz değerlendirme yapmanızı tavsiye ederim. Birbirimize karşı savaşıyoruz. Fiziksel gücümüz ve gölgelerle olan bağlantımızın gücü, her Gölge'nin savunmasız olduğu eşitleyici bir arena olan insan alemindeyken anlamsızdır. Seni üstün kılan ne, hm? Ayağa kalkın ve bir cevabınız varsa şimdi söyleyin, duymaya çok istekliyim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve tek ürperenin ben olmadığını görmek beni şaşırtmadı.

Kimsenin yanıt vermediği uzun bir anın ardından Damen hafifçe, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Ruvyn, geldiğin ve bulgularını bizimle paylaştığın için teşekkür ederim. Diğer herkes gölge diyarın yiyecek yetiştiren bölgelerinden gelen yemeğin tadını çıkarsın ve çenesini kapatsın. Zayıflamış soylar hakkında tek bir mırıldanma duyarsam, bunu bir düello izleyecektir. Hadi şu sözde üstün yeteneklerinizi test edelim."

Ve böylece oturdu, bir tabağı gürültüyle masaya sürükledi ve önce benim tabağımı doldurmak için eğildi.

Allerick, "ğerefine," diye söylendi, sesi kendi standartlarına göre neredeyse memnun gibiydi. Sessiz kadeh tokuşmaları duyuldu ve Ophelia'nın kadehini kaldırıp kaldırmadığını merak ettim. Damen'ın doğaçlama konuşması sırasında nefes alış verişleri çok sıkışmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" Damen'a, Ophelia'ya kocasıyla biraz vakit geçirme fırsatı vererek sordum. "Bu çok cesurcaydı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kadehindeki şarabı salladığını duydum. "Cesurca gelmedi. Çok açıktı."

Damen'a aşık olduğum anı tam olarak saniyesine kadar tespit edebiliyordum ve tam da o andı. Artık aklımda hiçbir şüphe, hiçbir tereddüt yoktu. İliklerime kadar biliyordum ve bu dünyadaki en güzel duyguydu.

Keşke *onun* aşk ilanını çoktan reddetmemiş olsaydım. Titrek bir nefes verdim, iştahımı kaybetmiş olmama rağmen dalgınca bir parça et çiğnedim. Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Bölüm 24

DAMEN

"A İyi misin?" Yemekten sonra onu kenara çekerek Ruvyn'e sordum. Astrid, Ophelia'yı köşeye sıkıştırmış ve ona acilen fısıldıyordu; Iris de yanında durmuş, Ophelia'ya yatıştırıcı gibi görünen sözler söylüyordu. İkisini de. Yemekte bazı saray mensuplarının yaptığı aşağılık yorumlar yüzünden paniğe kapılacak biri varsa o da Astrid'dir diye düşündüm. Her yerde tehlike görmeye hazırdı ve haklı olarak da öyleydi. "Özür dilerim, umduğum gibi gitmedi."

Ruvyn düşünceli görünüyordu. "Hayır mı? Sanırım beklediğim gibi gitti."

"Ve yine de bunu yapmaktan hiç çekinmedin mi?"

"Ben bir tarihçiyim. Geçmişteki olayları yargılamak bana düşmez, sadece elimden geldiğince bu olayların ne olduğunu ortaya koymak, etrafımdaki dünya tarafından şekillendirildiğim için asla gerçekten tarafsız olamayacağımı kabul etmek. Bazen araştırmalarımda bulduğum şeyler hoş olmayabiliyor. Bu onları gerçek dışı yapmaz. "Keşke daha karizmatik bir konuşmacı olsaydım," diye ekledi pişmanlıkla. "Onların tepkisini bekliyordum ama yine de buna başarılı bir şekilde karşı koyamadım."

"Bazı yetenekleri geri kalanımıza bırak, Ruvyn. O kadim metinleri tercüme edebilmiş olman çok daha etkileyici bir yetenek." Eğer kızabilirseydi, .
"Şimdi Itrodaris'e dönecek misin? Bir içki için bana katılmaktan memnuniyet duyarsınız."

Beni geçip odayı taradı. Özellikle de eski Avcıların her zaman oturduğu yere.

"Özellikle birini mi arıyorsun?" Alay ettim.

Suçlulukla başladı, gölgeler utanç içinde dalgalanıyordu. Gölgele de doyurucu görünüyordu, sanki son zamanlarda çok iyi beslenmiş gibiydiler...

"Buraya son gelişinizden biraz daha küçük bir eski Avcılar kalabalığı," diye gözlemledim, onun acısına son vermeden önce biraz eğlenmeye izin verdim.
"Sanırım birkaç gün içinde Gölgele ve Avcılar arasındaki yeni anlaşmayı sonuçlandırmak için daha büyük bir grup burada olacak."

"Bu çok hoş," diye mırıldandı Ruvyn.

"değil mi? Umarım geri gelir ve merhaba dersiniz. Bana tabii ki.
Kimden bahsettiğimi sanıyordun?"

Gözlerini kısmıştı. "Çok sinir bozucusun. O tatlı kadın neden seninle uzaktan yakından ilgileniyor ki?"

Canlandım. "Sence öyle mi?"

Ruvyn alay etti. "Bence bu herkes için açık, yine de ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Yemekte kulak misafiri olduğum kadarıyla çok tatlı biri. Nazik. Yardımsever. Nazik. Dünyayı merak ediyor ve ona katılmak istiyor."

"Benim o şeyler olmadığımı mı söylüyorsun?"

Ruvyn buna bir cevap vermeye bile tenezzül etmedi, sadece baktı. Bu haklıydı çünkü geçmişte kesinlikle bunların hiçbirini ama şimdi daha iyisini yapmaya çalışıyordum. Iris ne kadar tembel olduğumu fark etmemi sağlamıştı ve artık o Shade olmak istemiyordum.

Iris asla daha iyi olmamı istememişti. Onun huzurunda olmak bunu kendim için istememi sağladı.

"Üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandım, birdenbire son on yıldır keyifsizliğimle nasıl eğlendiğimden, başkaları etrafımda daha iyi olmak için çabalarken benim herkesle ve her şeyle ne kadar ilgisiz olduğumla gururla övündüğümünden biraz utandım.

"Bunu görebiliyorum," dedi Ruvyn uzun bir süre sonra, beni alışık olduğumdan biraz daha yakından izleyerek. "Bunun için mutluyum, sende her zaman yetenek ve kabiliyet vardı Damen. Sadece bunu göreceğ güce sahip değildin.

aracılığıyla. Ve artık biliyorsun. Şimdi Itrodaris'e dönüyorum - bu benim için gün boyunca fazlasıyla yeterli bir konuşma oldu. Akşamınızın tadını çıkarın."

O gider gitmez Iris'in yanına döndüm, oldukça çalkantılı geçen bir yemekten sonra onu kontrol etmek istiyordum. Onu benimle üst masaya oturmaya davet etmek için onca gecenin arasında.

Yine de bunu mükemmel bir şekilde halletmişti, çünkü elbette halletmişti. Iris zeki ve uyum sağlayabilen biriydi ve kendisine hiçbir meydan okumadan kaçmazdı.

"Ama Gölgeler güce değer verir, bunu herkes bilir," diyordu Astrid Ophelia'ya. "Gölgeler Diyarı'nın kralının zayıf bir Avcıyla genlerinin karışması birilerinin kesinlikle sorun çıkaracaktır."

Soren eşinin yanında dururken yüzünü buruşturdu. Onun da aynı endişeleri taşıdığından şüpheleniyordum ama Ophelia'nın duygularını incitmemek için bunları kendine saklamak niyetindeydi. Kız kardeşi ona gerçeği söylemekten çekinmiyordu.

Allerick'in gölgeleri kızgınlıkla titredi. "Benimle bir sorunları varsa, tahtım için bana meydan okuyabilirler."

Astrid dikkatini Ophelia'ya vermeden önce başını hafifçe sallayarak, "Kimse sana meydan okuyamaz, en güçlü sensin," dedi. "Önümüzdeki kısa süre boyunca korumasız hiçbir yere gitmediğinden emin ol. Ya da sonsuza kadar."

Ophelia biraz ÇaGkın bir ifadeyle, "Yapmayacağım, yapmayacağım," diye cevap verdi. Muhtemelen Allerick arkasında durduğu ve özel muhafızı Levana da yakınında durduğu için. Ophelia neredeyse hiçbir zaman yalnız değildi. Yine de hatırlatmaya değirdi.

"Iris, gitmeye hazır mısın?" Koluna dokunarak sordum.

"Evet, sanırım öyle." Sesime doğru döndü ve bana usulca gülümsedi. Muhtemelen hayal görüyordum ama gülümsemesi bu gece biraz farklı görünüyordu. Aynı anda hem daha sevecen hem de daha emin değildi.

Muhtemelen sadece Ruvyn'in sözleriydi. Yalnız kaldığımızda bunu ona sorardım.

"Seni geri götüreyim," diye teklif ettim ve Tilly'nin başını hızlıca kaşımadan önce elini kolumun kıvrımına sıkıca soktum.

Allerick itiraz edecek gibi görünüyordu -muhtemelen akşamki gelişmeleri tartışmak istiyordu, ama Ophelia onu susturarak gitmemi işaret etti. Gerçekten de en sevdiğim kardeşimdi.

"Arkadaşın iyi mi?" Küçük gruplar halinde kümelenmiş, son olayları tartışan Gölgelemlerle dolu koridorda ilerlerken Iris sordu. Akıllıca, ben kulak misafiri olduğumda hepsi sustu.

"Öyle. Böyle bir tepki olasılığını zaten düşünmüştü." "O zaman yine de herkesin önünde ayağa kalkarak çok cesur davrandı."

"Öyleydi," diye kabul ettim, dünya ona bu kadar az merhamet gösterirken Iris'in merhametine sürekli hayret ediyordum.

Iris odasının kapısını açar açmaz Tilly içeri fırladı ve Tilly'yi avluya çıkarmak için odayı geçmeden önce Iris için hızlıca bir gölge bastonu oluşturdum.

"Biraz kalır mısın?" Iris ayakkabılarını çıkarıp yatağa doğru ilerledi, yavaşça tırmandı ve bacak bacak üstüne atarak ortasına oturdu.

"Tabii ki. Ne yapmak istiyorsun? Çok stresli bir akşam geçirdim, biliyorsun. Sanırım yürüyemeyecek kadar boşalana kadar amını yalamak beni çok daha iyi hissettirir," dedim ciddiyetle.

Iris güldü, sesi tüm odayı aydınlattı. "Çok cazip ama regl dönemimdeyim."

İnledim. Gölge dişilerde de vardı ama duyduğum kadarıyla insan kadınlar kadar sık olmuyordu. Nasıl başa çıktıklarını bilmiyorum - Ophelia bu konuda oldukça açık bir şekilde şikâyet ediyordu ve kulağa dayanılmaz geliyordu.

"Başka şeyler de yapabiliriz, değil mi? Eğer istersen," diye ekledim. "Ya da çay ve kek için mutfığa inip sana yine kitap okuyabilirim."

Iris'in kokusu hoş bir şekilde tatlandı. "Çok harikasın. Belki... Seni boşaltabilirim? Bunu gerçekten istiyorum. Regl olduğumda uyarılmadığımdan değil, bazen normalden daha fazla uyarılıyorum."

Aletim umutla kıpırdandı. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Hayır, hayır, seni beklemezdim," dedi Iris telaşla, yüzü kıpkırmızı kesilerek.

"Biraz kandan korkmadığımı biliyorsun, değil mi?" Emin olmak için sordum. "Eğer amcığının ilgimi çekmek için can atıyorsa, beni senden uzak tutmak için bundan çok daha fazlası gerekir, Iris."

Nefesimi içime çektim, onun uyarılma kokusu bir anda odayı doldurdu.

"Seks yapabilir miyiz?" Iris törpüledi. "Lütfen, Damen. Sadece... Sana ihtiyacım var. Ve

Muhtemelen adet dönemimde hamile kalmayacağım. Belki."

"Iris," diye inledim, o tatlı kokunun kaynağını içime çekmek isteyerek yaklaştım. "Burada sorumluluk sahibi biri olup sizinle tartışmam. Ben

seni hamile bırakma fikrine çok düşkünüm. Eğer bana izin verirsen, sana istediğin kadar çocuk yaparım."

Titreyerek nefes verdi. "Bu erkek ve kız arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Elbette." Bu, Iris'in kafamda canlandırdığı şey için kulağa biraz dayanıksız geliyordu ve kesinlikle insani bir terimdi - *çocuk değildim - ama* alabildiğimi alırdım.

"Ve benimle seks yapacaksın, değil mi?" diye bastırdı, sesi bu sefer biraz daha sertti.

" geldiğinde sık."

"Tamam, güzel."

"Muhtemelen seni düğümlememeliyim," dedim üzümlere. "Çünkü hamilelik gerçekten daha ciddi konuşmamız gereken bir konu. Ben çekileceğim. Her şey yoluna girecek."

"Tamam." Gözlerini kırıştırarak bana baktı, parmakları yanında battaniyenin üzerinde esniyordu. "O zaman ne bekliyorsun?"

Onun hevesine sırtarak yatağa tırmandım ve gömleğinin alt kısmına uzanarak başının üzerinden çektim. "Seni bekletmekle ne büyük kabalık ettim prenses. Bunu telafi etmeme izin verecek misin?"

"çalışman gerekecek," diye burnunu çekti Iris kibirli bir şekilde, muhtaç ifadesi ve boynuna kadar inen pembe kızarıklık olmasa *neredeyse* huysuz prenses rolüne . Tekrar konuşmadan önce bir an için daha da derinleşti. "Bir havlu ya da başka bir şey koyabilir misin?"

Güldüm ve yataktan kalktım. "Saray personeli düşünceli davranışınız için size minnettar olacaktır."

Iris'in kafasından çıkmasını ve kendini bırakmasını ne kolaylaştıracaksa onu yapardım.

Tuvaletten birkaç havlu getirdim ve o soyunmayı bitirirken havluları serdim. Çenesinin kıvrımlarını önce dilimle, sonra da dişlerimin sivri uçlarıyla yumuşak bir şekilde , başımı onunkinin yanında tuttum ve bakışlarımı yüzünden ayırmadım çünkü utandığı belliydi.

Sorun değildi. Yakında onu rahatlatacaktım.

"Seni öpebilir miyim?" Iris fısıldadı, ellerini omuzlarımda gezdirdikten sonra saçlarıma ve boynuzlarımda dibine kadar götürdü.

Mırıldanarak onayladım. "Bu öpüşme olayını duymuştum. Dişlerime dikkat et prenses."

"Bana böyle hitap etmemelisin."

"Başka kimseye öyle demeyeceğimden eminim."

O benimle tartışmadan dudaklarımı onunkilere bastırdım ve onunkilerin ne kadar yumuşak olduğuna şaşırdım. Iris'le ilgili her şey yumuşak, sıcak ve davetkârdı. Kendimi onun kucağına bırakmak ve sonsuza dek orada kalmak istiyordum.

Onun tatlı ağzının tadına bakma dürtüsü aniden bastırdı. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Eğer ona sahip olamazsam ölebilirdim.

Dilim alt dudağında gezinirken Iris'in nefesi kesildi ve açgözlülükle daha fazlası için ağzını açtı.

"İşte bu," diye cesaretlendirdim, elimi başının arkasına kaydırdım ve saçlarını onu yerinde tutacak kadar sıkıca kavradım. "Bana daha fazlasını ver. Bana her şeyi ver prenses."

İnledi, beni daha yakına çekmek için boynuzlarımı sıkıca kavradı, dilini benimkine sürttü, keşfinde daha cesurlaştıkça ara sıra dişlerimin uçlarına dokundu.

Öz-bilinç unutulmuştu, Iris kucağıma tırmandı ve amını umutsuzca ağrıyan sikime sürttü. Kayganlığı beni kapladı ve bölgesel içgüdülerimi tehlikeli bir şekilde yüzeye yaklaştıracak şekilde kokusuyla beni işaretledi.

Onu

düğümleme.

Onu ısırma.

Kahretsin, kendimi kontrol etmeye çalışırken *iki* şeyi nasıl hatırlayabilirdim ki?

"Seni *şimdi* istiyorum," dedi Iris, ellerimi kışına doğru kaydırıp bana sürtünmesi için ona daha iyi bir kaldıraç sağlarken başını geriye eğerek. "Lütfen, Damen."

Bunu gerçekten yapıyor muyduk? Muhtemelen ilişkimizin ileriye dönük olası sonuçlarını düşünmeliydim. Ama bu Gelecek Damen için bir sorun olacaktı çünkü sikim düşünme havasında değildi ve şu anda tüm kararları o veriyordu.

Yumruğumu şaftımın etrafına sardım, düğümümün gelişen şişmesini sıktım.

Onu düğümleme.

"Bu amcık benim için hazır mı?" Sikimin ucunu girişine dayayarak sordum, sadece bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir iniltiyi bastırdım.

Iris cevap bile vermedi -sözlü olarak değil. Omuzlarımdan tuttu ve en azından ilk başta yerçekiminin işi yapmasına izin vererek yavaşça aşağı indi. Sonunda

Omuzlarımı sıkarak beni cesaretlendirdi ve ben de kalçalarını tutarak içime girmesine yardımcı oldum.

"Kahretsin, Iris," diye homurdandım, yavaşça içeri ittim, vücudunun bana uyum sağlamak için gerildiğini hissettim. "*İnanılmaz* hissediyorsun. İyi misin prensesim? Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel," diye cevap verdi. Her titrek nefesi göğüslerinin olağanüstü bir şekilde yükselmesine neden oluyordu.

Neredeyse boş olan güç rezervlerim, Iris'in şehvetinden beslenirken neredeyse ezici bir hızla doldu. İnsan aleminde beslendiğim tüm korkulardan daha saf, daha tatmin edici, daha *çökmüştü*.

Buna kolayca bağımlı olabilirim.

"Daha da iyi olması için ne yapabilirim? Uzanmak ister misin?"

Iris gülümsedi ve eğilerek beceriksizce burnumun ucunu öptü. "Evet, lütfen." "Dayan prenses." Bir kolumu beline dolayarak onu Güvenli bir şekilde yerinde duruyordu, olması gereken yerde olduğunu çok güçlü bir şekilde hissediyordum ve sırtüstü yatana kadar bizi dikkatlice yuvarladı ve ellerim başının her iki tarafında desteklendi.

"Yaklaş," diye fısıldadı Iris, ellerini göğsümde gezdirirken. "Sana sarılmak istiyorum."

Hay sikeyim. Belki de onu ısırmalıyım. Muhtemelen bir gün beni affeder, değil mi?

Hayır. Iris'in bana bir saniye bile kızgın olması fikri acı vericiydi. Onun hayatında bir başka boğucu varlık olmayacaktım - zaten bunlardan çok vardı.

Ağırlığımı ön kollarımın üzerine vererek göğsümü onunkine yaklaştırdım ve Iris hemen yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, kollarını olabildiğince bana doladı, tırnakları sırtımı tırmaladı.

Bırakırsa ölecekmiş gibi bana tutunmuştu. Bu hissi biliyordum.

Ne kadar yakın olursa olsun, ben daha fazlasını istiyordum. Ona geri alınamayacak bir şekilde bağlanmak istiyordum.

Bu sadece bir istek değildi. Bir ihtiyaçtı. Daha önce hiç yaşamadığım bir arzuydu.

Dudaklarımı saçlarına bastırmak için başımı çevirdim, yüzünü kendime yakın tutmak için bir elimi boynunun altına kaydırdım.

"Iris," diye inledim, kalçalarımı salladım, her harekette pelvisimi klitorisine doğru sürttüm. "Prensес. Sana kafayı takmış durumdayım, bunu biliyor muydun?"

Omzuma doğru hararetle başını salladı, sanki benim onu işaretlemek istediğim kadar o da beni işaretlemek istiyormuş gibi kendi narin dişleri ve diliyle tenimi okşadı.

Bu his *de neydi*? İstemekten neredeyse çılgına dönmüştüm.

"Senin de bana takıntılı olmana ihtiyacım var," diye mırıldandım, elimi kaydırarak ipeksi saçlarını tekrar nazikçe çekebildim, pençelerim hafifçe kafa derisini çiziyordu.

Iris hareketlerime ayak uydurabilmek için topuklarını şilteye yerleştirerek, "Yapıyorum," diye sızlandı. Daha derine indiğimde ikimiz de nefes aldık, amcığı şaftımın tabanı etrafında sıkıca kenetlendi.

"Olsan iyi olur. Önemli olan her yönden benimsin, Iris. Gitmene izin vermeyeceğim."

Iris açgözlülükle inlerken saçlarını tutarak başını yana doğru çektim, dilim açıkta kalan boğazındaki bir noktayla alay etti.

Onu ısırma.

Ama onu ısırarak olsaydım, tam olarak oraya koyardım. Güzel ve yükseğe, öne ve ortaya, böylece kimse onu kaçıramazdı.

"Gitmeme izin verme," diye fısıldadı Iris, tırnaklarını elinden geldiğince derime geçirerek. "Lütfen gitmeme izin verme."

"Asla." Benim yapacağımdan mı endişeleniyordu? Iris'i yalnız bırakacak kapasitede değildim. Ve sonra hiçbir kelime yoktu, çünkü hiçbir şey yeterli değildi ve hiçbir şeye ihtiyaç yoktu. Teninin tenime verdiği his, nefesinin boynuma değmesi, kulağıma gelen sessiz, çaresiz inlemeleri... Her şeydi. O her şeydi.

Her şeyi.

Çiftleşme işareti olsun ya da olmasın, Iris kalbime ve ruhuma işlemişti. O kadar derine işlemişti ki bırakmam mümkün değildi.

"Düğümünü istiyorum," diye sızlandı Iris, amcığı etrafımda sıkıca kenetlenmişti. "Lütfen, Damen."

Kahretsin. *Onu düğümleme.*

Ama düğümlemek .

Ne yapmam gerekiyordu? Ona hayır mı diyecektim? Bu fikir çok saldırgandı. "Bana hiçbir şey için yalvarmak zorunda olmadığını biliyorsun. Emin misin?"

"Evet!" Bacaklarını belime doladı, sanki çekileceğimden endişeleniyormuş gibi topuklarını belime bastırdı. Muhtemelen çekileceğimi söylediğim için, gerçi bu şimdi çok uzun zaman önce söylenmiş ve aptalca bir söz gibi görünüyordu.

Klitorisine daha sert bastırdım, benden önce boşalmasını istiyordum. Ondan beslenmenin verdiği güçle o kadar dolup taşmışım ki

gölge uzuvları, onları her yere gönderiyor. Kollarını, ayak bileklerini sardılar, dönerek meme uçlarını okşadılar ve boynunun etrafında zarif bir yaka oluşturdular.

"Ağzımda bir tane istiyorum," diye fısıldadı Iris. Hay sikeyim.

Kalınlaşan bir gölgeyi açık ağzından boğazına doğru gönderdiğim an, işim bitmişti ve o da bitmişti. Iris etrafımda o kadar sıkı kenetlendi ki neredeyse acıtacaktı ve kalçalarımı öne doğru yuvarlayarak şişen düğümümü yerine oturttum ve onu müstehcen miktarda dölle doldurdum. Konsantrasyonum dağıldığında gölge dokunaçlar kayboldu, ikimiz de sert nefes aldık ve zevk bizi alıp götürürken birbirimize yapıştık.

Bu sefer mırıldanmamı kesmedim, gürleyerek canlandı ve odayı memnuniyetimin sesiyle doldurdu.

Devam etmek yoktu. yoktu. Bununla ilgili hiçbir şey geçici değildi.

Bunu kalıcı hale getirmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

Bölüm 25

IRIS

"Yıkanmam gerek," diye mırıldandım uyuklu bir şekilde, başımı Damen'in omzuna yaslamış uyukluyordum. istemediğim bir seks sonrası sersemliği içindeydim ve bir banyonun bunu mahvedeceğini biliyordum, ama çok Kalçalarımın ne kadar ıslak ve yapışkan olduğunun farkındaydım.

"Seni ben taşıyım," dedi Damen kolayca, kayarak yataktan indi. Beni kollarına almadan önce üzerinde uzandığım havluyu belime sararken kibarca hiçbir şey söylemedi.

"Senin için çok ağır değil miyim?" Damen alay etti.

"Hayır."

"Çok güçlü olmalısınız. Kreşteki bazı büyük çocukları kaldırmakta zorlanıyorum."

"Muhtemelen kaslarını güçlendirmek için pek fırsatın olmadı, Iris," diye nazikçe işaret etti.

Doğru. Hayır, kaldırmamıştım. Tavan arasındayken hiç ağır bir şey kaldırmak zorunda kalmamıştım. Nana ara sıra egzersiz yapmamız gerektiğini söylerdi ve kısa bir yürüyüşe çıkardık, ama film montajlarındaki insanlar gibi antrenman yapmadığımı biliyordum.

"Belki ben başlayabilirim?" Yüksek sesle merak ettim. "Çocukları kaldıramayacak kadar güçsüz olmak istemiyorum."

Damen boğazını temizlemeden önce *çocukların yürüyebileceği* gibi şüpheli bir şey mırıldandı. "Astrid ve Soren dövüşmeyi öğrenmek isteyen eski Avcılar için eğitim seansları düzenliyor."

"Bunu yapamam, Damen. Yük olurum."

Damen'in kolları etrafımda sıkılaştı. "Sen asla bir yük değilsin. Soren ve Astrid yaptıkları işte harikalar; sana göre uyarlayabilirler, sorun değil. Dövüşmeyi öğrenmek ister misin?"

Başımı salladım, ani bir duygu seli konuşmamı zorlaştırdı. Kendimi savunmayı öğrenmek, yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir yetenektir. Bunu her şeyden çok istiyordum.

Nana bunu onaylamazdı elbette. Dövüşmek nazık bir davranış değildi. Bunun kabul edilebilir tek şekli Gölgeler'i öldürmektir ve tabii ki bununla hiç ilgilenmiyordum.

Tamamen bencilce bir nedenle dövüşmeyi öğrenmek istedim: kendimi güvende tutmak için. Ve belki de...

Belki de bu iyiydi.

Belki de zaman zaman bencil olmak beni kaba, zor ya da sevgiye daha az layık yapmıyordu.

Belki de ninem bu konuda yanılmıştı -ve başka birkaç konuda daha. Bu özgürleştirici ve korkutucu bir düşünceydi.

"Ah, Iris," diye mırıldandı Damen, merdivenleri tırmanıp tuvalete girerken beni sıkıca kavradı. Beklediğim gibi beni küvete bırakmak yerine o da benimle birlikte küvete girdi, böylece soğuk taş yerine sadece onun sıcak tenine dokunmuş oldum.

"Komik mi kokuyorum?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak sordum. *Bunalmak için onca zaman varken, Iris. Ne kadar da seksi değilsin.*

Damen havluyu dikkatlice açıp suyu açmadan önce bir kenara atarak, "Tıpkı senin kafanda bir sürü şey olduğu gibi," diye beni temin etti. Neyse ki, küveti doldurmak yerine iğrençlikten arınabilmem için suyu biraz akıtacakmış gibi görünüyordu. "Ayrıca çok sevdiğim ve yıkadığım için üzüldüğüm kokumla da kaplanmışsın."

Sınırlı cesaretimi topladım. Bildiğim her şeyi geride bırakıp buraya gelmenin bu kadar kolay olmasına rağmen duygularım hakkında konuşmanın şimdiye kadar karşılaştığım en korkutucu ihtimal olması komikti. "O zaman beni tekrar örtmen gerekecek."

Damen mırıldandı, beni göğsüne yaslanacak şekilde ayarladı ve burnunu boynuma bastırdı. "Bu hoşuna gider miydi? Ne de olsa ben senin erkek arkadaşınım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ellerimi onun sert kalçalarında dalgınca gezdirerek şüpheyle sordum.

"Sadece birazcık. Bana bir *erkek çocuğu* olarak hitap edilmeyeli uzun zaman oldu." "Gölge-arkadaş o zaman?"

Damen kahkaha attı, ses lavaboda yankılandı. "Bana ne istersen diyebilirsin, Iris. Benim için önemli olan senin benim olman ve benim de senin olmam. Seni paylaşmayacağım."

Bu sözler omurgamdan aşağı *bir* titreme gönderiyor. "Yapmak zorunda değilsin."

Beni arkama yaslanmaya teşvik etmeden önce onaylayan bir ses çıkardı, dizlerimi nazikçe ayırdı ve aralarına ıslak bir bez koydu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandım, utanıp utanmayacağıma karar vermeye çalışıyordum. Seksin mekaniğini biliyordum ama sonrasında ne olduğuna dair normları bilmiyordum. Ve bilseydim bile, insanlar âlemindeki normlar burada geçerli olmayabilirdi.

"Seni berbat ettim, seni doğru olur. Ağrın var mı?" "Biraz hassas," diye itiraf ettim.

Damen beni özür dileyen bir şekilde sıktı. "Biraz şifa çayı getirmeceğim." Bir an tereddüt etti. "Hiç pişmanlık duymuyorsun, değil mi?"

"Yok," diye kesin bir dille cevap verdim. "Sen istiyor musun?" "Tabii ki hayır."

Biraz nefes verdim. "Tekrar yapabilir miyiz?"

Kahkahalarla sarsıldı. "Canın acımayana kadar bekleyelim, olur mu? Bu gece elimizi yüzümüzü yıkayıp çay içeceğiz ve dinleneceğiz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa inanılmaz geliyor."

Sormak istediğim soruyu soracak cesaretim yoktu. Damen'ın teklifini reddetmemin evliliğin -ve evlenmenin- bizim için sonsuza dek masadan kalktığı anlamına gelip gelmediğini öğrenmek için.

Bir amaç duygusu bulmam gerektiğini söylemişim ve geriye dönüp baktığımda o da öyle düşünüyordu. O zamanlar bana evlenme teklif eden Damen'ın şimdiki Damen olmadığı giderek daha iyi anlaşılıyordu.

Kendine daha çok gelmişti. Hayatta daha net bir yön duygusu vardı. Kim olduğunu biliyordu ve gerektiğinde konuşmaktan korkmuyordu.

fırsat bunu gerektirdi.

Damen'dan hep *hoşlanmışım*. Ve yakınlaşmaya başladığımızdan beri, ondan kesinlikle etkilenmişim. Ama şimdi bundan daha fazlasını hissediyordum. Etrafta olmadığına onu özliyordum. Yakınımdayken her şey daha kolay geliyordu. Daha iyi.

Ve onun hayatına devam etmesi, başka birini bulması, ona evlenme teklif etmesi fikri... Dayanılmazdı. Gıda zehirlenmesi geçirdiğim zamanki gibi midemi bulandırıyor.

Ondan vazgeçerken nelerden vazgeçtiğimi bilmiyordum ve şimdi ona aşkıttım ve bu konuda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Belki de şu anda bu konuda endişelenmeme gerek yoktu. İşler iyi gidiyordu. Sadece... dedikleri gibi *akışına* bırakabilirdim. Şu ana odaklanabilirdim. Gelecek için endişelenmeyebilirdim.

Bunu yapabilirim. *Sakin* olabilirim. *Çok* rahat olurdum.

Damen fısıldayarak, "İnsan diyarına yapacağımız ilk beslenme yolculuğu için gerekli hazırlıkları yapmam gerekiyor," dedi ve beni nazıkçe göğsünden kaldırıp yatağın benim tarafıma doğru döndürdükten sonra battaniyeleri sıkıca üzerime örttü. "Tilly için dış kapıyı açacağım. Sen uyumaya devam et prenses."

"Tamam," diye mırıldandım yastığa doğru, Damen'ın bedeni etrafımı sarmadan soğuktan korunmak için battaniyenin içine daha da gömüldüm.

O gittikten kısa bir süre sonra uyumaktan vazgeçtim ve güne hazırlanmak için yataktan çıktım. Odamı yeniden düzenlediği ve perdeleri yataktan kaldırttığı için bu süreç çok daha sorunsuzdu. Ne zaman elimi uzatsam ve perdelerin yerinde olmadığını görsem göğsümde küçük bir kıpırtı oluyordu, ardından hafif bir panik hissi geliyordu çünkü aşık olmak tahmin ettiğimden çok daha korkutucuydu.

Rahatla, diye hatırlattım kendime. *Rahatlayacaksın. Şu ana odaklanıyorsun. Bu anın tadını çıkarıyorsun.*

"Tak, tak," diye seslendi Hela, elinde kahvaltıyla içeri daldı. "Ziyaretçileriniz var. Daha fazla çay ve yemek için aşağıya döneceğim."

Cora telaşla, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Seni dışarı atmak istemiyoruz. Ben Cora, Iris. Jade de burada. Seni kötü bir zamanda mı yakaladık? Daha sonra tekrar gelebiliriz-"

"Hiç de değil. Lütfen oturun. Hepimize yetecek kadar yer minderi var, değil mi?"

Hela sert bir sesle, "Var," diye onayladı. "Ve birazdan daha fazla kahvaltıyla döneceğim."

Oturduklarını duyarak yanlarına gittim ve Cora beni hemen boş mindere yönlendirdi. Tilly onunla benim aramda kıpırdandı, çenesini bacağıma dayadı ve kahvaltı tepsisine doğru çılgınca kokladı.

"Buraya taşındığımızdan beri çok şımartın," dedim ona alaycı bir sertlikle.

"Şurada küçük bir kâse sade et var," dedi Jade tırnağıyla yan tarafa vurarak. "Bu Tilly için mi?"

"Muhtemelen," diye hayıflanarak itiraf ettim. "Şu anda oldukça şımartılmış bir prenses.

Bunu onun için yere bırakabilir misiniz?"

"Sorun değil," diye Jade. Ödülüne ulaşmak için beceriksizce arkamdan koşarken Tilly'nin başı hiç orada olmamış gibi bacağımdan kayboldu.

"Sizi bu sabah bu kadar erken saatte saraya getiren nedir?" Hela sessizce ikinci bir tepsi dolusu eşya bırakıp giderken sordum.

"Erken olduğu için geldik," diye yanıtladı Jade. "Dışarı çıkıp daha çok şey keşfetmeye çalışıyorum. Buraya alışmaya çalışıyorum. Ama koridorlar kalabalık olmadığında bunu yapmayı daha kolay buluyorum."

"Çok anlaşılır," dedim sempatik bir şekilde. Çoğunlukla, tavan arasındaki sessizlikten çok farklı olduğu için koşuşturmayı tercih ediyordum. Ama hepimizin değişimle farklı şekilde başa çıktığını ve bunun nasıl bunaltıcı olabileceğini kesinlikle anlayabiliyordum.

"Ziyarete gelip gelmemekte kararsızdık," diye söze başladı Cora, sesi aldatici bir şekilde hafifti. "Bu sabah zaten bir ziyaretçiniz olduğu için uyanık olabileceğinizden şüphelendik."

Jade güldü. "Çekingen olma Cora. Iris, prensi bu sabah senin odandan çıkarken gördük. Ya da en azından koridoru terk ettiğini ve görünüşe göre burada kalan tek kişi sensin."

Yüzüm alışılmadık bir şekilde ısındı. "Evet. Damen dün gece burada kaldı." "kızım," dedi Cora, etkilenmiş bir ifadeyle. "Prense kur mu yapıyorsun?"

"Umm." Yanaklarım daha da ısındı. Biri ıslık çaldı, muhtemelen Jade. "O benim... erkek arkadaşım mı? Bunun kur yaptığımız anlamına gelip gelmediğini bilmiyorum. Buraya taşındığımda bana çok erken evlenme teklif etti." Kalın kalın yutkundum. "Hayır dedim."

"Belalı," diye mırıldandı Jade.

"Neden?" Cora merakla sordu. "Yani, eğer yatıya kalıyorsanız ondan en azından biraz hoşlanıyorsunuz gibi görünüyor."

"Ondan çok hoşlanıyorum. Hem *de çok*. O zamanlar evlilik çok büyük bir adım gibi geliyordu - daha yeni tanışmıştık."

"Evet, çaylak hemen evlenme teklif ediyor," diye onayladı Jade, bu da hayır demek konusunda kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Konuyu diğerlerine açmamıştım çünkü hiçbir referans çerçevesi olmadan garip davrandığımdan ve bunun için hakkımda kötü düşüneceklerinden endişe ediyordum.

"Yine de romantik," diye iç geçirdi Cora.

Jade homurdandı. "Yabancılarla evlenme teklif etmeyi normalleştirmeyelim."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz," diye güldü Cora. "Şimdi evlenme teklif etse ne derdin Iris?"

"Evet, tabii ki. Bir kalp atışında. Ama bunun olmasını beklemiyorum - onu reddederek duygularını incittiğimi hayal ediyorum ve bunu neden tekrar yaşamak istemediğini anlıyorum."

"Daha çok egosunu incitmek gibi," diye alay etti Jade. "Geri dönmeye devam ettiğine göre belli ki hâlâ seninle ilgileniyor. Ona tekrar deneyip denemeyeceğini sordun mu?"

Tereddüt ettim. "Sanırım bir korkak olabilirim. Eğer hayır derse, o zaman her şey değişecek. Artık bu konuyu görmezden gelemeyiz. Belki de onu tamamen kaybetme riskini almaktansa elde edebildiğim kadarını elimde tutmak ve bununla tatmin olmak daha iyidir. Anı yaşamak, anlıyor musun?"

"Bu korkakça görünüyor," diye onayladı Jade. Hafif bir gümbürtünün ardından sessiz bir küfür duyuldu.

"Bu çok anlaşılabilir bir korku," dedi Cora yumuşak bir sesle. "Ama bu çözülmemiş konu kafanızın üzerinde asılı dururken gerçekten anı yaşıyor ve onunla geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarıyor musunuz? Anlıyorum, ben de zor konuşmalar yapmaktan hoşlanmıyorum ama eğer onu seviyorsan..."

Kelimeleri havada asılı bıraktı ve ben de sessiz bir hayal kırıklığı sesi çıkardım. "Onu seviyorum."

"Evet, biliyorsun!" Cora hevesle çay bardağını benimkine vurarak masaya vurdu. "O zaman erkeğini bulmalısın. Ona her zaman evlenme teklif edebilirsin, biliyorsun. Bu her zaman bir seçenektir."

"Öyle mi?" Bu fikir daha önce hiç aklıma gelmemişti. En azından Nana'nın izlediği filmlerde, bu bir seçenek olarak hiç ortaya çıkmamıştı.

"Elbette," diye yanıtladı Jade. "Teklifi romantik miydi? Ona uymak için her şeyi yapman gerekir miydi?"

Alt dudağımı kemirdim. "Çok hevesliydi ve soruyu olabildiğince çabuk sormaya hevesliydi."

"Yani, hayır o zaman," diye güldü. "bir şey var, değil mi?"

Tek düşündüğüm buydu. Kahvaltayı bitirdik ve çocuklara kendi çocukluğumdan bazı tekerlemeler öğretmek niyetiyle kreşe doğru yol aldım, ama aklım orada değildi.

Eadlin'in küçük pençeleri kafama inip bazen yaptığı gibi kafatasımı okşayınca irkildim.

"Boynuz mu arıyorsun? Bende hiç yok, unuttun mu?"

Belli belirsiz endişeli bir şeyler mırıldandı, saçlarımla oynamadan önce biraz daha aradı.

"Oh!" diye bağırdığını duydum Yara'nın, kapıyı açarken. "Nedir bu?" "Bir enstrüman. Iris için," diye homurdandı biri. Donup kaldım.

Bir enstrüman mı?

"Iris," diye seslendi Yara belli belirsiz. "Burada senin için çok büyük... bir şey var.

İpleri var."

"Arp mı?" Nefes aldım. "O buraya nasıl geldi?"

"Sanırım böyle bir şeyi kimin ayarlamış olabileceğini biliyorum," dedi eğlenerek. "Size getirelim mi?"

"Tamam." Sandalyenin kenarına doğru kaydım ve Eadlin kucağımdan inerek saçlarımla oynamak için koltukta arkamdaki boşluğa kaydı. Pençeleri düşünüldüğünde bu biraz riskliydi. En küçüğü olmasına rağmen, Eadlin genellikle pençeleri konusunda en dikkatli olanıydı.

Titreyerek nefes verdim, arpı getiren kişiye doğru pozisyona yerleştirmesi için yardım ettim ve duruşumu ona göre ayarladım. Çekingen bir şekilde uzandım, ellerimi pürüzsüz, parlak ahşap çerçevede aşağı yukarı kaydurdım, parmaklarımı tellerde gezdirdim ve ayaklarımla pedalları buldum.

"Nasıl çalışıyor?" Jonan beni şaşırtarak sordu. "Dokunabilir miyim?"

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı Yara benim yerime. "Ona sadece Iris dokunabilir." "Senin için bir şeyler çalayım mı?" Jonan'a sordum.

"Evet." Beni ve muhtemelen herkesi şaşırtacak şekilde cevap veren Jonan değil, Eadlin oldu.

Ona gülümsemek için koltuğumda biraz döndüm. "Tamam o zaman."

Ninemin en sevdiği müzik parçası her zaman Fındıkkıran'dan *Çiçeklerin Valsi* olmuştu ve birkaç dakika kendimi toparladıktan sonra çalmaya başladım. En iyi performansım değildi, paslanmışım ve bu arp

Benimkiyle tamamen aynı hissettim ama tekrar oynamak *çok* güzeldi. Kendimi rahat ve yetkin hissetmek ve gerçekten aşına olduğum bir şeyi yapmak.

Bitirdiğimde çocuk odası ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Eadlin'in elleri bile saçlarımda hareketsiz kalmıştı.

"Iris," diye nefes aldı Yara. "Bu... daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Bu enstrüman burada kalamaz, yemek salonuna gitmeli. Herkes için çalmalısın. Saray sana tapacak."

"Hayır," dedim aceleyle, bu fikir karşısında biraz dehşete düşmüştüm. "Belki bir gün.

Ama şimdilik burası benim için mükemmel bir izleyici kitlesi."

"Başka bir şarkı!" Jonan bileğimden tutup elimi tekrar tellerin üzerine koyarak talep etti. "Bir tane daha çal, Iris. Lütfen," diye ekledi, biraz isteksizce.

"Lütfen dediğinize göre..." Güldüm. "Pratikten biraz uzağım ama *Greensleeves*'i deneyelim."

Bölüm 26

DAMEN

"N bir hafta mı?" Allerick doğruladı, gölgeleri huzursuzca yer değiştiriyordu. "Bu kadar çabuk mu?"

"Küçük bir grupla başlamanın en iyisi olacağı düşünülüyor Bu öğleden sonra Tallulah, Harlow ve Sebastian'la tüm bunları konuştuktan sonra, baskının artmasına izin vermektense hemen başlayalım," diye açıkladım. "Gidemezsin tabii ki. Bu çok riskli. Biz bekârlar daha vazgeçilebiliriz," diye şaka yaptım.

"Bu doğru değil," diye sertçe yanıtladı Allerick. "Ve sen de pek tek sayılmazsın. Daha önce hiç kimse yüksek masada senin yanında oturmadı."

"Ne olursa olsun. Eğer ben ölürsem, Iris bir eş bağının kopması durumunda çekeceği acıyı çekmeyecek, herhalde." Allerick aynı fikirde değilmiş gibi bir ses çıkardı. Çiftleşmiş bir çiftin yarısı öldüğünde ne olduğunu tam olarak bilmiyorduk ve umarım bunu öğrenmemiz için onlarca yıl geçmesi gerekecekti. "Anlaşmaya göre kendi eski avcılarımız da güvenliği sağlamak için gelecek, yani en azından bir çift orada olacak. Astrid'in onun yerine başkasının gitmesine izin vereceğinden şüpheliyim."

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti Allerick. "Ve eğer o giderse Soren geride kalmayacaktır. Selene hamile, geride kalması gerekecek ve Austin'in zaten güvenlik açısından pek bir şey sağlamayacağından şüpheleniyorum."

Homurdandım. Tallulah ve ben geziye katılacak en uygun eski Avcıları tartışırken Austin'in adı bile geçmemişti. İnsanlar aleminde fazla tanınabilir olması bir yana, o bir aşıktı, savaşçı değil.

"Andrus bizimle gelmeye çoktan gönüllü oldu -muhtemelen doğru düzgün beslenmeye ihtiyacı olduğu için, ama aynı zamanda şüphesiz bu küçük partinin bir parçası olmanın ona zafer getireceğini umuyor. Bence Muhafızların eğitilmiş üyeleri olan iki ya da üç Gölge daha sayımızı artırmak için en uygun miktar olacaktır."

"Önümüzdeki hafta Modra Bayramı'ndan hemen önce olacak."

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş yani? Kutladığımız bir şey değil ki." Artık kimsenin kutladığından emin değildim; bu çok eski bir uygulamaydı. Hatırladığım kadarıyla, son Modra'dan bu yana krallıktaki tüm yeni yaşamı kutlamak için verilen bir ziyafetti - çoğunlukla çocukları ve anneleri kutlamak için. Babamızın hükümdarlığı sırasında kesinlikle kabul edilmemişti. Ne çocuklarını ne de annelerini çok az tanırdı.

"Ophelia onu geri getirmenin iyi olacağını düşündü. Şu anda Vespera ve Cosima ile düzenlemeler konusunda irtibat halinde."

"O zaman bu ziyafet başarıımızı ve Avcılarla aramızda yeni ve sağlıklı bir ilişkinin başlangıcını kutlamak için mükemmel bir yol olacak. Ya da en azından nüfuslarının küçük bir bölümü için. Bu bir yenilik kutlaması, öyle değil mi?"

"Eğer her şey yolunda giderse," diye belirtti Allerick, hiçbir konuda olumlu düşünmekten aciz bir şekilde.

"Tabii, tabii. Eğer. Her neyse, onayınızı aldık mı? Diğerleri çay molası veriyor ama ben geri dönüp bu şartlarda devam edip edemeyeceğimizi onlara bildirmek istiyorum."

Allerick koltuğunda arkasına yaslanmış, ben bölmeden önce öğle yemeğini yediği masanın karşısından beni izliyordu. "Evet. Onayımı aldınız. Geri dönüp onlarla konuşmak *ister misin*? Gönüllü olarak mı? Bugünlerde seni zor tanıyorum, küçük kardeşim."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Sonunda yardımsever ve güvenilir olduğun için değil, buna seviniyorum. Ama daha mutlu olduğunuz için. İlgileniyorsun ve

Etrafınızdaki dünya. Amaçsızca odadan odaya sürüklenmek, rahatsızlığınızı gizlemek için şakalar yapmak yerine bir amaç doğrultusunda *hareket ediyorsunuz*."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum," diye itiraz ettim hemen. "Ben sadece çok komiğim. Sen anlamazsın çünkü değilsin."

Allerick homurdandı. "Elbette. Hadi o zaman, git ve onayımı ilet. İhtiyarlardan birkaçı kısa süre içinde benimle görüşmek istiyor, hâlâ küçümsenmiş hissediyorlar. Günlerimi zedelenmiş egoları yatıştırmakla geçiriyorum."

Bu düşünceyle ürperdim. "Böyle bir görevin benim yerime sana düştüğüne sevindim. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Diğerleriyle buluşmak üzere toplantı odasına dönerken üzerimden bir yük kalkmış ve adımlarım hafiflemişti. Aramızda herhangi bir ateşkesin imkansız bir hedef gibi görüldüğü anlar olmuştu, bu yüzden bir anlaşmaya varmak bile bir başarıydı.

Öte yandan, Ruvyn'in konuşmasından bu yana saraydaki havanın ne kadar durgun olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Onun teorileri hepimizi uzun süredir güncelliğini yitirmiş bazı fikirlerle hesaplaşmaya zorlamıştı. Hesaplaşılması *gereken* fikirler. Bu rahatsız edici ama gerekli bir süreçti.

Potansiyel daha fazla Avcı varken gölge diyarının geleceği nasıl olurdu? O Avcı-Gölge birliklerinin çocukları ortalıkta dolaşırken? Gölgeyi yönlendirmek için ham yetenek dışında herhangi bir şekilde değer biçebilir miydik?

Köşeden gelen fısıltı sesleriyle adımlarımı yavaşlattım, acaba tatmin edici bir saray dedikodusuyla mı karşılaşmak üzereydim? Son zamanlarda herkes son derece uslu davranıyordu; iyi bir skandal Ruvyn'in konuşması için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olabilirdi.

"Yapma," diye fısıldadı Meera aceleyle, hemen kulak misafiri olmak için daha yakına eğilmeme neden oldu. Meera'nın emir vermesi, hele hele kulağa panikle gelen emirler vermesi hiç hoş değildi. "Sen karışma. Bu onların arasında."

"Evet ama bizim yardımımıza ihtiyaçları var," diye yakındı Jade. "Sadece doğru yönde küçük bir dürtmeye ihtiyaçları var, hepsi bu."

"Çok romantik," diye ekledi Cora. "Bizler aşk kuşlarına birbirlerine ait olduklarını nazikçe hatırlatan iki küçük aşk tanrısıyız."

Kimin hakkında konuşuyorlardı? Sarayda başka bir gizli aşk mı yaşanıyordu? Her zaman bir şeyler oluyordu. Her kimlerse, bu ikisinin işlerine karışmasına üzülüyordum.

Meera, "Aşk Tanrısı'nın nazik hatırlatmalar değil, oklar gönderdiğine eminim," diye karşı çıktı.

"Aşk okları," diye yanıtladı Cora kendini beğenmiş bir şekilde. "Şimdi, şşş. Tallulah her an bu tarafa gelebileceğini söyledi."

Yavaş yavaş farkına vardılar. *Benim hakkımda* mı konuşuyorlardı? Ya Iris? Üçü arasında bir dostluk oluşuyor gibiydi, belki de Iris konuşmalarında benden bahsetmişti. Buna sevinmeli miydim yoksa gerilmeli miydim emin değildim.

Yine de Cora muhabbet kuşları hakkında bir şeyler söylemişti, değil mi? Bu olumlu görünüyordu.

Ve ben artık Iris'in erkek arkadaşıydım, bu yüzden ilişkimiz hakkında en azından biraz iyi hissettiğini düşünmek istiyorum.

Bir an daha bekleyemeyecek kadar ilgimi çektiği için gürültülü bir şekilde köşeyi döndüm.

Meera bana biraz alaycı bir bakış attı ve bilip bilmediğini merak ettim. Hepimizin ona hak verdiğinden çok daha gözlemciydi.

"Özür dilerim, şimdi bir yere gitmem gerektiğini hatırladım," dedi, açıkça bu konuşmanın bir parçası olmak istemiyordu.

"Nereye?" Jade ellerini kalçalarına koyarak ve Meera'ya meydan okuyan bir bakış atarak meydan okudu. Başka biriyle yapacağından şüpheliydim ama Meera'nın Elverston Evi'nde bir tür annelik rolü vardı.

Geri Meera'nın dudakları seğirdi. "Bir yerde."

Jade yüzünü bana dönmeden önce kaşlarını çatı. "Merhaba. Majesteleri," diye ekledi bir anlık duraksamadan sonra.

Kollarımı kavuşturup omzumu duvara yaslayarak, "Sadece Damen iyi," diye onu temin ettim. *Gülme, onları kızdırabilirsin.*

Koridor şu anda boştu ve ilginç bir şekilde, kokularında veya vücut dillerinde benimle yalnız kalmaktan rahatsız olduklarını gösteren hiçbir şey yoktu, ki bu güzeldi. Geldiği andan itibaren gölge diyarı hakkında meraklı ve hevesli olan Cora'dan bunu bekliyordum ama Jade son derece temkinliydi ve yakın zamana kadar sarayın içine girmeye bile cesaret edememişti. Buraya daha şimdiden yerleşmiş olması harika bir işaretti.

"Beni mi arıyordunuz?" Masumca sordum.

Jade, Cora'ya açıkça *ona söyle* diyen bir bakış attı, ancak gözleriyle yaptıkları sessiz konuşmanın geri kalanını yorumlayamadım. I

Yine de çözüme ulaşana kadar ilgiyle izledim. İnsanların çok etkileyici yüzleri vardı.

Cora uzun bir nefes alıp ellerini önünde kavuşturarak, "Tamam," diye söze başladı. "Iris'e tekrar ne zaman evlenme teklif edeceksin?"

Öksürdüm. "Sana bundan bahsetti mi?"

Kimsenin bilmesini istemediği izlenimini edinmiştim, çünkü ne Tallulah ne de Meera bundan bahsetmemişti ve tüm kusurlarımı yüzüme karşı hatırlatmakta giderek daha rahat davranıyorlardı.

"Evet," diye yanıtladı Jade sesini bularak. "Ve şu anda içinde gezindiğiniz, birlikte uyuduğunuz bu orta yolla yetinmenin daha iyi olacağını düşünüyor gibi görünüyor-"

"*Bunu* sana o mu söyledi?"

"-ama gelecek hakkında konuşmuyor, cevabın duymak istemediği bir şey olması ihtimaline karşı. Ve belli ki senden *hoşlanıyor* ve bunun daha fazlasına dönüşmesini umuyor ama onunla tanıştığın anda evlenme teklif etmen tamamen senin hatan olmasına rağmen seni reddettiği için kendini kötü hissediyor ki bunu neredeyse herkes dehşet verici bulur."

"romantik olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı Cora.

"Her neyse, artık işler değişti ve yeniden evlenme teklif etmelisin," diye sözlerini bitirdi Jade, kollarını kavuşturup karşı çıkmamı istercesine bana dik dik bakarak.

"Bu gerçekten de Iris ile yapmam gereken bir konuşma gibi geliyor."

"Ama sen değilsin," diye belirtti Jade. "Ve ona sana evlenme teklif edebileceğini hatırlatmamıza ve bu fikre açık görünmesine rağmen, bunu senin yapmanı tercih edeceği izlenimini edindim. Belki de hep düğün hayalleri kuran o küçük kızlardan biriydi, bilemiyorum." Cümlesini bitirirken kelimeleri daha sessiz ve mırıldanır hale gelmişti ve yüzündeki kızarıklık giderek daha belirgin hale geliyordu.

Belki de Jade düğün hayalleri kuran o küçük kızlardan biriydi. Belki de görüldüğünden daha kaprisliydi ve Avcılar'daki zorlu yaşamı bunu gizleme ihtiyacı hissetmesine neden olmuştu.

"Yani?" Jade çenesini yukarı kaldırarak ve kendine güvenini yeniden bularak sordu.

Theon'un küçük kız kardeşi Rainy sarayda sürgündeyken, daha fazla aptalca karar vermediğinden emin olmak için onunla biraz zaman geçirmiştim. Bu ikisi bana biraz onu hatırlattı. Genç. Dik başlı. Haklı olduklarına kesinlikle ikna olmuşlardı. Cora ve Jade muhtemelen

Rainy'den daha iyi niyetli, ilk fırsatta darbe yapıp kendi onuruna bir tapınma kuracaktı.

"Bir şey söyleyecek kadar önemsedğin için minnettarım," dedim diplomatik bir şekilde. "Teşekkür ederim."

Jade hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırmadan önce ikisi de bir süre bana baktı. "Bu da ne demek şimdi? Evlenme teklif edecek misin, etmeyecek misin?"

Sırıttım. "Yaparsam ilk öğrenen Iris olacak."

Cora hızla, "Olması gereken de bu," diyerek Jade'in sözünü kesti. "Bizi dinlediğiniz için teşekkür ederiz. Doğru şeyi yaptığını görmek için sabırsızlanıyoruz. Haydi Jade."

Onlar köşede kaybolana kadar gülmemeyi başardım. Bu kesinlikle bir ilkti. Genelde sadece Soren ve kardeşlerim beni böyle azarlardı.

Oturma odalarından birinin önünden geçerken iki kat geri döndüm ve içinde asık suratla oturan Gölge'yi tanıdım.

"Ruvyn! Burada ne işin var?" Neden sordum ki? Zaten biliyordum.

Suçlulukla başladı, sorunun cevabı duvarlarda belirecekmiş gibi etrafına bakındı. "Ben, şey, uğramak istedim. Ve seni görmek istedim," diye ekledi inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Ve beni gördün mü? Gerçekten mi? Beni mi görmek istedin?"

Gözlerini kısmıştı. "Belli ki değil, ama kibar davranıp rol yapabiliirdin."

"Yapabiliirdim," diye kabul ettim. "Benimle gel, şimdi toplantı odasına gidiyorum. Harlow zaten orada."

Gölgeleri titredti. "Bugün bir şeye katılacağından bahsetmiş olabilir." Ruvyn tereddüt etti. "Ben seninle gelemem. Bunlar üst düzey diplomalar falan için, değil mi?"

"Teknik olarak evet. Ayrıca Veliaht Prens ve davet ettiği arkadaşları."

"Bu, sizinle olan bağlantımı uygunsuz bir şekilde istismar ediyormuşum gibi hissettiriyor."

Güldüm. "Yoksa prensle arkadaş olmanın ne anlamı var? Gerçekten, daha fazla talepte bulunmalısın. Herkesin benden bu kadar az şey istemesi aşığılayıcı - hepiniz sarayda hiçbir nüfuzum olmadığını düşünüyor olmalısınız."

"Pek olası değil. Geçen akşamki yemekte yaptığınız heyecan verici konuşmadan sonra, sarayda çok etkili olduğunuz konusunda kimsenin şüphesi olmadığına eminim. Bir bütün olarak krallıkta."

"Bu egom için çok gurur verici. Teşekkür ederim Ruvyn," dedim ona içtenlikle.

Homurdandı ve toplantı odasına yaklaştığımızda sessizleşti.

"İşte buradasın," diye nefes verdi Tallulah, Evrin sessizce onun yanında dururken, sonunda toplantı odasına vardığımda parmaklarını gergin bir şekilde bebeğinin yumrularının önünde çeviriyordu. "Gelmeyeceksin diye endişelendim."

"Cora ve Jade'i üzerime saldığın için mi?" Beni nerede bulacaklarını onlara söyleyenin Tallulah olduğunu hatırlayarak güldüm.

Tallulah'ın yanakları pembeleşirken Evrin sırtıttı. "Neden seninle konuşmak istediklerini bilmiyorum ama bunun önemli olduğu konusunda kararlıydılar. Özür dilerim, umarım yanlış bir karar vermemişimdir."

"Hayır, hayır. Hiç de değil. İçeri girelim mi?"

Belli ki benimle ne hakkında konuştuklarını sormak istemişti ama bunu düşünmemiş gibiydi, dudağını ısırıp başını salladı.

Harlow, Sebastian'la sohbet ediyordu ve neredeyse uykuya dalacak gibi görünüyordu. Cosima'ya kur yapmak için ne demişti? Onda zekâ ya da çekicilik belirtisi görmemiştim.

"Bize katılacağını fark etmemiştim," dedi Harlow, Ruvyn'in arkamdan geldiğini görünce gözleri hemen parladı.

"Beni Damen davet etti," diye homurdandı, yanımdaki koltuğa otururken neredeyse özür diler gibiydi. Harlow'un ifadesi anında değişti ve ben de Ruvyn'in bacağına masanın altından bir fiske vurmak için gölgelerden küçük bir dal gönderdim. Aptal. Onu görmek istediğine dair bir şeyler söylemek ne kadar zor olabilirdi ki?

Evrin'in de zerre kadar çekiciliğe sahip olmadığını biliyordum. Bu odada sosyal becerileri tam bir utanç kaynağı olmayan tek erkek ben olabilirdim. Neyse ki, zamanımın çoğunu Allerick ve Soren'le geçirdiğim için buna alışkındım.

"Yani?" Harlow bana bakarak ve özenle Ruvyn yokmuş gibi davranarak sordu. "Kral ne dedi?"

"Bir anlaşmamız var." Gerginlik yerini rahatlamaya bırakırken oda bir anda daha iyi kokmaya başladı. "Astrid en azından ilk yolculukta korumalarımızdan biri olarak görev yapacak, bunu ona sormama gerek yok. Daha azını asla kabul etmez." Duraksadım, düşündüm. "Ayrıca muhtemelen şu anda burada, kirişlerde falan saklanıyordur."

Sebastian irkildi, bakışları yukarı doğru kaydı. Bunu gerçek anlamda söylememiştim. Muhtemelen burada bir yerde saklanıyordu ama kirişler biraz aşırıya kaçıyordu.

"Astrid'le dövüşmek isteyecek kimseyi tanımıyorum. Muhafızlarınızla eğitime başladığından beri muhtemelen daha da zorlu hale geldi," diye gözlemledi Sebastian.

"Muhtemelen," diye kabul ettim. Ve Elverston Evi'ndeki yeni eski Avcıları da aynı derecede tehlikeli olmaları için eğitiyordu. Bu bizim işimize yaradı. "Gitmek için acelen var mı? Değilse, biraz şarap koyayım. Bu kadeh kaldırmaya değer bir başarı."

Sebastian bana belli belirsiz bir gülümseme sunarak, "Acelem yok," dedi. Bu bir yüz buruşturma da olabilirdi, Iris'inki olmadığı sürece yüz ifadelerini okumakta iyi değildim.

"Sanırım kalabilirim," diye ekledi Harlow, göz ucuyla Ruvyn'e etkilenmemiş bir bakış attı. Kendini affettirmesi için ona altın bir fırsat veriyordum ve bunu berbat ederse çok sinirlenecektim.

Neyse ki, ben odayı geçip kadehlerin ve şarabın hazırlandığı yere giderken, o hemen masanın etrafında dolaşp onunla sohbet edecek kadar akıllıydı. Evrin zaten oradaydı, dikkatleri üzerine çekmektense arka planda kalmayı tercih ediyordu.

"?" Ona sessizce sordum. "İyi görünüyorsun. Mutlusun."

"Elbette mutluyum. Eşimi gördün mü?" diye sordu, bana aklımı kaçırmışım gibi bakarak. "O bir rüya."

"Bunu duyduğuma sevindim ve mutluluğunuzu hiç kıskanmıyorum."

Evrin homurdandı. "Şikâyet edecek şey yok. Yakında çiftleşeceksin."

"Bu konuda daha emin konuşuyorsun."

"Umarım Iris'in gitmesine izin verecek kadar aptal olmazsınız. Elbette gerekçemin kısmı bencilce."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Küçük bir saraylı çocuk koridorda yanıma geldi ve annesi korksa bile artık boynuzlarımın olmamasından korkmadığını, çünkü Iris'in ona bu konuda endişelenmemesini söylediğini anlattı," diye yanıtladı Evrin eğlenerek. "Düzenli olarak bana yaklaşılması ve benimle konuşulması fikrinden pek hoşlanmıyorum ama sanırım herkesin benden kaçması yerine bu iyi bir değişiklik."

Neredeyse bayılacaktım, aşk acısı çeken bir beyefendi gibi. Iris şu anda neredeydi? Sanki çok uzun zamandır ayrı kalmışız gibi hissediyordum ve insan diyarı gezisiyle ilgili haberleri onunla paylaşmak istiyordum. Onunla her şeyi paylaşmak istiyordum.

Bunu düşünmek için kendime zar zor izin veriyordum ama Cora ve Jade'in söyledikleri doğruysa, Iris'e evlenme teklif etmek tekrar gündeme geldiyse, bu onun istediği bir şeyse...

O zaman yapmam gereken bazı planlar vardı.

İdeal olarak, ay sonuna kadar evlenmiş olurum.

Bölüm 27

DAMEN

Iris geçidin dışında, tüm sarayın gözü önünde elime yapıştı, kokusu sinirle doluydu.

"Her şey yoluna girecek," diye yatıştırdım, bir elimle saçlarını düzelttim ve onu kucaklamak için kendime çektim. "Bir saat içinde döneceğim."

"Gereksiz risklere girme," diye sertçe emretti. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Olsan iyi edersin," diye homurdandı Astrid, geçitte beklemek üzere yanımızdan geçip giderken. Bunu kişisel olarak algılamadım - başka eski Avcıların bizimle gelmesine izin vermeyi açıkça reddetmişti, kimsenin yardım etmek için yeterince eğitilmiş olmadığı konusunda kararlıydı ve her şeyden çok bir engel olacakları konusunda ısrar ediyordu. Mantığını anlıyordum, ancak bu kendi üzerinde çok fazla baskı kurduğu anlamına geliyordu.

Iris'e sessizce, "Sonrasında ikimiz için bir akşam yemeği ayarladım," dedim. Şu anda bunu düşünmeme izin veremezdim çünkü tüm konsantrasyonum yaklaşan yolculukta olmalıydı.

"Oh."

"Öyle mi?" Sesinde belli belirsiz bir endişe duyarak üsteledim.

"Hayır, hayır. değil," dedi aceleyle. "Çok güzel olacağına eminim."

"Gerçekten emin misin? Çünkü sesin pek emin gelmiyor."

Iris biraz fazla parlak bir şekilde gülümsedi. "Çok eminim. Çok güzel olacak."

Astrid ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak, "Damen, acele et," diye emretti. Onu şimdiye kadar gördüğüm en tedirgin haliydi belki de.

"Odaklan," dedi Iris sertçe, iki eliyle çenemi kavradı ve başımı yerinde tuttu. "Akşam yemeği hakkında daha sonra konuşabiliriz, tamam mı? Sen elindeki işe odaklan."

"Evet, prenses." Kokusu hemen tatlandı ve bu konuda inanılmaz derecede kendimi beğenmişim. "Yakında görüşürüz."

Başının tepesine bir öpücük kondurdum, keşke herkese Iris'in benim olduğunu onu rahatsız etmeyecek şekilde daha açık bir şekilde söyleyebilseydim, diğerlerine katılmadan ve geçitten geçmeden önce.

Küçük grubumuz Astrid, Soren, Andrus, Galen ve benden oluşuyordu ve sadece Andrus ve Galen gerçekten beslenecekti. Geri kalanımız koruma amacıyla ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için oradaydık.

"Herkes hazır mı?" Soren, bir parkın yakınında kararlaştırılan çıkış noktasına doğru ilerlerken bir elini Astrid'in sırtında tutarak sordu.

Andrus omuzlarını geriye atarak, "Kesinlikle," diye cevap verdi. "İnsan diyarında beslenmenin yasaklandığı günden beri buna hazırım."

Soren sinirli bir şekilde, "Bu konuda akıllı ol," diye uyardı. Andrus'un Muhafızlar'ın en sevmediği üyelerinden biri olduğunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar asıldı ama bunun doğru olduğundan emindim.

Ağaçların karanlığından çıktığımızda Harlow bizi bekliyordu, tepeden tırnağa siyah giyinmişti ve yüzünde acımasız bir kararlılık ifadesi vardı. Cisimsiz halimle onunla iletişim kuramıyordum ama Astrid tercüme edebiliyordu. Soren'den aldığı çiftleşme işareti ona birbirimizle konuştuğumuzu duyma yeteneği vermişti.

"Her şey nasıl görünüyor?" Astrid gergin bir sesle sordu.

"Endişelenme," diye cevap verdi Harlow, telefon denildiğini öğrendiğim bir cihaz çıkardı. Astrid'e küçük, parlak dikdörtgeni göstererek, "Ben de canlı yayın yapıyorum," dedi. "Talimat ya da başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Sadece işinizi yapacaksınız, değil mi?" diye sordu, gölgeli formlarımızın arasına bakarak.

"Talimatlara ihtiyaçları yok," diye cevap verdi Astrid, bize bakarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "İki dakikanız var. Bu yolculukta girip çıkacaksınız, unuttunuz mu?"

Gidebilirsin, Soren emretti.

Anlaştığımız gibi Andrus ve Galen farklı yönlerle doğru yola çıktılar. Ben Andrus'un peşinden gittim, çünkü o daha tecrübeliydi ve kendini daha iyi idare edebiliyordu; Soren Galen'in peşinden gitti ve Astrid de hızlıca ayrılabilmemiz için giriş noktasında bekledi.

Andrus hızla hedefine odaklandı: Karanlık ve sessiz parkta yürürken etrafına aldırmandan telefonunu karıştıran bir kadın. Andrus yaklaşırken omurgasından aşağı bir ürperti indi ve parlak ışığı kapattı, cihazı göğsüne yaklaştırıp kollarını kendine sardı, sanki her an biri telefonu elinden alacakmış gibi etrafına bakındı.

Andrus hemen saldırdı, kadının farkında olmadan taşınabilir ışığını kapatarak kendisine verdiği fırsattan yararlandı. Yüzünü kadınıninkine yaklaştırdı, korkusunu su gibi içti, güçlendikçe formu daha da koyulaştı ve belirginleşti.

Ve sonra bitti. Kadının rahat gece yürüyüşü, sokak lambalarının güvenliğine geri dönmek için bir koşuya dönüştü. Andrus'un karnı doymuştu ve halinden memnundu.

Sıkıcı, rutin ve tahmin edilebilirdi. Tam da olması gerektiği gibi.

Her zaman olması gereken buydu ve denge nihayet geri dönüyordu. Biraz korku - sizi temkinli ve tetikte tutan türden bir korku - insan deneyiminin bir parçasıydı.

Ama bu da Gölge'nin bir parçasıydı. İnsan diyarı bizim eşitleyicimizdi, güç seviyesi ne olursa olsun bir Gölge'nin savunmasız olduğu tek yerd. Belki de sarayda son birkaç hafta içinde giderek büyüyen egolardan bazıları, bu risk seviyesini bir kez daha deneyimlediklerinde normale döneceklerdi.

Belki de yapmazlardı, bunu zaman gösterecekti.

Ama şimdilik önceliğim eve, aşkımın yanına dönmektir. Ona umutsuzca cevaplamam gereken bir sorum vardı.

"Neden bu kadar acele ediyorsun?" Soren sordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Tekrar evlenme teklif etmeyi deneyebileceğimi düşündüm."

Astrid yüksek sesle öksürdü ve bana biraz inanmayan bir bakış attı.

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedim kararlılıkla. "Geçen sefer çok erken teklif ettiğimi şimdi görebiliyorum - geriye dönüp baktığımda aptalca bir hata. Sonra da bir daha evlenme teklif etmemem gerektiği gibi saçma bir düşünceye *kapıldım* ki bunun doğru bir karar olmadığı açık."

"Peki doğru çağrı nedir?" Soren merakla sordu. "Iris evet diyene kadar sormaya devam et."

Astrid sıçradı. "Hayır, bu kulağa kesinlikle doğru gelmiyor. Bu, insanlar aleminde size yasaklama emri çıkarttıracak türden bir şeye benziyor."

"Ne kadar romantik olmayan bir yer," diye ciddi ciddi gözlemledim, Astrid'in yüzünün ne kadar kızarabileceğini görmek istiyordum. Açıkçası, Iris'in seçimlerine saygı duymaya tamamen niyetliydim - bu asla aklımda bir soru işareti değildi.

Ancak evlenmeden önce yerine getirilmesini istediği başka şartlar varsa, hepsini karşılayana kadar listede aşağı doğru ilerlerdim.

Ve her teklifin bir öncekinden daha iyi olmasını amaçlıyordum. Neyse ki, ilk girişimim çok kötü olduğu için bu sefer çok az çalışma gerektirdi.

Bu sefer, Iris'e ilk seferinde vermem gereken teklifi verecektim.

Evet demeye hazır olma ihtimaline karşı.

Sadece kardeşim, Ophelia ve küçük maiyetleri geçidin dışında bizi bekliyordu. Allerick her birimizi hızlıca taradı ve giden herkesin dönüp dönmediğini kontrol etti.

"Herhangi bir sorun var mı?" diye sordu, Andrus ve Galen'i özellikle yakından inceleyerek. İkisinin de halinden memnun ve iyi beslenmiş olduğu belliydi, umarım bu onun içini rahatlatırdı.

"Yok," diye yanıtladı Soren ve olan biten her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı. Yanlarından geçip sarayın merdivenlerine doğru yürüdüm. Herkesin içeri gönderildiğini tahmin ediyordum - Iris odasında mıydı? Önce orayı kontrol edecektim.

"Nereye gidiyorsun?" Allerick seslendi.

"Soren açıklayacak!" Hızımı artırarak omzumun üzerinden bağırdım.

Iris odasındaydı, yatağının ortasında oturuyor ve parmaklarıyla saçlarını boş boş tarıyordu.

"Dönmüşsün," dedi rahatlamış bir şekilde nefes vererek. "Nasıl geçti?"

"Mükemmel derecede sıkıcı, olması gerektiği gibi. Gitmeye hazır mısınız?" Kendimi onun odasına bırakarak sordum.

Iris alt dudağını çiğniyor, parmaklarını gergin bir şekilde büküyordu. Kapılar Tilly için açık olduğu için hemen fark etmemiştim ama kokusu kesinlikle tedirgin ediciydi.

"Iris, ne oldu?"

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi sesi titreyerek. "Ama korkuyorum."

Odanın karşısına geçtim ve hemen titreyen ellerini tutup sıktım. "Bana her şeyi sorabilirsin, Iris."

"Seni daha önce bir kez hayal kırıklığına uğrattım," diye fısıldadı. "Seninle tanıştığımдан beri beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadın."

Hafifçe burnunu çekerek parmaklarımı hafifçe sıktı. "Ama bana evlenme teklif ettiğinde hayır dedim. Ve bundan *çok* pişmanım. Eğer geri dönebilseydim-"

"Geri dönmek zorunda değilsin."

"Damen, hayır dememeliydim-"

"Önce bir yürüyüşe çıkabilir miyiz? Sonra daha çok konuşuruz?"

"Oh. Um. Tamam. Eğer bunu tercih ediyorsan," diye cevap verdi Iris kararsızca. "Tilly burada kalmalı mı?"

"Eğer bu konuda rahatsanız."

Iris başını salladı. "Seninle rahatım. Kal, Tilly."

Neyse ki, saraydan ve özel bir misafir odasından geçerek, etkinlik için hazırladığım küçük avluya kısa bir yürüyüşle ulaşabildik. Dışarı adımımızı attığımız anda Iris'in burnu seğirdi.

"Bu koku da ne?" Iris sordu. "Çok güzel."

"Özel avlulardan birindeyiz. Gece açan çiçeklerden bazıları getirilmiş; içinde durduğumuz dairesel alanın kenarına saksılar içinde dizilmişler. Üzerimizde bir dizi parlayan küre var, ancak idare edebileceğim kadar az - sadece alanı aydınlatmaya yetecek kadar. Ayrıca burada taş bir çukurda ateş yanıyor, sıcaklığı hissedebilmek için biraz daha yaklaşmak ister misiniz?"

"Evet, lütfen," diye mırıldandı Iris, ben onu yaklaştırırken biraz şaşkın görünüyordu. Mümkün olduğunca çok duysal deneyim istemiştim ve masada en sevdiği yiyeceklerden oluşan tabaklar da vardı ama onlara daha sonra gelebilirdik. "Bu çok güzel, Damen. Bütün bunları benim için mi yaptın?"

Sakin bir nefes aldım, bu kez kendimi rahatlatmak için elini sıktım. "Evet. Çünkü sana hak ettiğin teklifi vermek istedim. Sana ilk seferinde vermem gerekeni."

Iris gülmeden önce bir an sessiz kaldı. "Sen... evlenme mi teklif ediyorsun? Bunu zaten planlamış mıydın? Ama evlenme teklif ediyorum! Ben de bunu kastetmiştim."

"Cora ve Jade bunu yapabileceğinizi ima ettiler - ve ben de bundan çok memnunum prensesim - ama yine de size ilk seferinde yaşayamadığınız romantik deneyimi yaşatmak istedim."

"Cora ve Jade seninle konuştu mu?" diye sordu şüpheyle.

Homurdandım. "Ah evet. İyi ki de etmişler, niyetleri saftı ve bunu duymaya ihtiyacım vardı. Hayır dediğinde egom biraz zedelendi ama sen kesinlikle doğru kararı verdin, kalbimde senin doğru kişi olduğuna bilsem bile o zaman evlenme teklif etmem aptallıktı. O zaman seni sevdiğimi bilsem bile. Benim için aynı şeyleri hissetmen için sana zaman tanımalıydım. Belki de asla hissetmeyeceğinden endişelendim ve seni kaybetmemenin en güvenli yolunun elini tutmak olduğunu düşündüm."

"Sen de benim için doğru kişisin, Damen," dedi Iris nazikçe, kokusu tatlı ve mükemmeldi, yanağından aşağıya bir damla yaş süzülürken bile. "Sen fark ettiğinde ben fark etmediğim için özür dilerim. Seni seviyorum. Bunu şimdi en ufak bir tereddüt ya da şüphe duymadan söyleyebilirim. Bu sensin. Her zaman sendin."

Kaybettiğimi bilmediğim bir parçam yerine yerleşti. "Üzgün değilim," diye ona güvence verdim. "Aşkın beklediğime değdi, Iris."

Diz çökmek bir Gölge geleneği değildi ama Ophelia bunun bir insan geleneği olduğundan bahsetmişti ve beklentilerinin her birini karşılamayarak Iris'i hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Beceriksizce diz çöküp elini sıktım.

"Iris Nash, sen benim ruhumun diğer yarısısın. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Beni şaşırtarak o da diz çöktü, parmakları benimkine yapıştığı yerde hafifçe titriyordu. "Elbette. Kocam olma onurunu bana bahşeder misiniz?"

Şaşırmış bir kahkaha attım. "Bana da mı evlenme teklif ediyorsun?" "Bunu yapmak için kendimi çoktan heyecanlandırmıştım."

"Elbette prenses. Bu benim için hayatımın onuru olur." Iris'i kollarıma almadan önce ayağa kalktım, bacakları hemen kalçalarımın dolandı ve elleri boynuzlarımı buldu. Onun bu sahiplenici tutumu karşısında tüylerim diken diken oldu. Burada böyle bir şey yapmayı planlamamıştım ama yine de hayır diyemezdim...

"Bekle, önce sana yüzüğü vermeliyim," diye mırıldandım, onu masaya taşıırken sikimin uslu durmasını istiyordum.

"Önce öp," dedi Iris tatlı bir sesle, boynuzlarımla başımı geriye doğru itti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bir saniyeliğine tatlıydı ama sadece bir saniyeliğine. Iris dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi, bizi bir sandalyeye oturttuğumda kalçalarını yuvarladı ve amını ağrıyan sikime sürttü.

Dilimle ağzını keşfettim, dilimi yerleştirmek için çabalarken çıkardığı küçük iniltilerin tadını çıkardım, uyarılmışlığı her hareketle havayı daha güçlü bir şekilde kokluyordu.

Nefes nefese ayrıldık, Iris'in göğüsleri her hareketinde kabarıyor, adeta dikkatimi çekmek için yalvarıyordu. Bundan bir yıl sonra aramızdaki ilişki nasıl olurdu? Beş yıl mı? On yıl?

Birbirimize karşı daha rahat oldukça ve birlikte daha çok şey deneyimledikçe bunun daha da iğrençleşeceğini hissediyordum. Iris meraklı ve kendinden emin biriydi ve ben onun vücudunun dilimin değebildiği her yerini yalamak istiyordum.

Masanın üzerindeki yüzük kutusunu almak için arkasına uzandığımda sabırsızlıkla küçük mırıltı çıkardı.

"Bir dakika prenses," diye takıldım, yüzüğü parmağına geçirdim ve nasıl oturduğuna hayran kaldım. Çok Gölge bir tasarımdı ve onun narin insan ellerine uymayacağından endişelenmişim ama kontrast çok hoştu.

"Bunlar inci mi?" Iris başparmağını sıranın üzerinde gezdirerek sordu.

"Evet ya da en azından Shade'in eşdeğeri. Siyah ama parlaklar ve gümüş bir bant üzerine oturuyorlar. Oynamak için en iyi hissi vereceğini düşündüm," diye ekledim, biraz utanarak. Belki de daha büyük bir şey tercih ederdi? Ama çok dokunsal bir insandı ve bu en az rahatsız edici olanıydı.

"Mükemmel," diye nefes aldı Iris. "Teşekkür . Burası özel bir yer mi?"

Güldüm. "Aklınızda bizim için mahremiyet gerektiren bir aktivite mi var prenses?"

Gülümsedi, her zamanki gibi tatlıydı ama biraz da muzip bir vardı. "Düğümüne ihtiyacım var, Damen."

Bu düzeyde bir cüret beklemediğim için hiçbir şey söyleyemedim. "Şimdi mi?"

Akşam yemeği ne olacak?"

Iris düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Düğümleirken yemek yiyebiliriz, değil mi?"

"Evet," diye hemen kabul ettim çünkü bunu neden düşünmemiştim ki? Ne harika bir fikir. "Iris, eğer şu anda seks yaparsak

Çiftleşme izi bırakmamak çok zor. Bu kalıcıdır. Bundan geri dönüş yoktur."

"Tamam. Elbisemi mısın?" diye sordu tatlı tatlı.

"Elbette." Astrid'den onun için almasını istediğim, çok çarpıcı bulduğum koyu mor renkte, dökümlü bir elbise giyyordu. Biraz manevrayla kumaşı bacaklarının altından ve kalçalarının üzerinden çekip çıkardık, sonra da nefesini tutarak vücuduna doğru sürükledim. "Bunun altına hiçbir şey giymiyorsun."

Iris gülümsemesini gizlemeye çalışarak alt dudağını ısırdı. "Eğer teklifime hayır dersen bu benim oyalama planım olacaktı."

"Gerçekten de sadece çıplak bedeninizi görerek dikkatimi dağıtabileceğinizi mi sanıyorsunuz prenses?"

Yanakları kızardı. "Dürüstçe mi? Evet."

Elbiseyi başından çekip yanımdaki sandalyeye fırlattım ve burnunun ucunu öptüm. "Dürüst olmak gerekirse haklısın. Muhtemelen sadece göğüslerini gördüğümde her şeyi kabul ederdim. Ya bu tatlı amcık?" Gölgelerden bir dal bacaklarının arasına sürtünmek için dışarı çıktı ve onu zıplattı. "O bana ait."

"Daha fazla, Damen," diye homurdandı, dizlerini sandalyenin üzerinde açabildiği kadar açtı ve omuzlarımı sıkıca kavradı.

"Çok açgözlü," diye alay ettim ama sesim alay ediyormuşum gibi çıkmayacak kadar gergindi. Iris benim için açgözlüydü ve ben de onun için aynı derecede açgözlüydüm.

Amcığıyla oynaması için daha kalın bir dokunaç gönderdim, bir yandan da klitorisine sürtünen dokunaç üzerindeki baskıyı artırdım. Meme uçlarıyla alay etmek için iki tane daha göründü ve Iris ağzını açtı ve dilini beklenti içinde dışarı çıkardı, bu yüzden boğazına da bir gölge uzvu göndermemek kabalık olurdu.

"Şu anda çok güzel görünüyorsun," dedim Iris'e, gölgelerim etrafında dönerken ellerimi kışının üzerinde gezdirerek. "Çok güzel görünüyorsun."

Kokusu tekrar tatlandı, kalçalarının hareketi biraz daha acil hale geldi.

"Bu yeterli olmayacak, değil mi? Dilime ihtiyacın var."

Iris boğuk, çaresiz bir anlaşıma sesi çıkardı. Tüm gölgeler bir anda yok olurken haykırdı, hayalet uzuvları bedenimden geri çekebilecekmiş gibi göğsümü ve omuzlarımı kavradı.

"Benim için ayağa kalk," diye yumuşakça emrettim, kışını avuçladım ve ayaklarını sandalyedeki bacaklarımın iki yanına koyarak ayakta durmasına yardım ettim. "Düşmene izin vermeyeceğim." "Biliyorum." Sesindeki saf güven en güzel duygulardan biriydi.

dünyada.

Onu öne doğru sürüklerken pençelerim yumuşak tenine hafifçe battı, sandalyede biraz aşağı kaydım, böylece ağzımı damlayan amının altına mükemmel bir şekilde açabildim. "Bana ne büyük bir ziyafet çekiyorsun, Iris," diye mırıldandım, dilimi nemli iç bacaklarında gezdirerek tenine yapışan kayganlığı temizledim.

"Şu anda daha az konuşabilir miyiz?" diye nefes nefese önerdi. Sessizce güldüm ve işe koyulmadan önce dişlerimle bacağına ısırdım. Eğer prensesim şu anda dilimi başka şeyler için kullanmamı istiyorsa, o zaman bunu yapacaktı.

Iris kendini biraz daha alçaltarak arzuladığı baskıyı ararken inledim. Açık biraz zorlayıcı olsa da, Iris o kadar hazırdı ki neredeyse anında boşalıyordu, kucağıma çekene kadar bacakları endişe verici bir şekilde sallanıyordu, zevk dalgalarını sürerken sikimi klitorisine sürüyordu.

"Damen," diye soludu, aramıza uzandı ve elini şaftımın etrafına sardı. Neredeyse sadece bu görüntüden bile boşalacaktım. Dizlerinin üzerinde doğrulup sikimi girişiyle aynı hizaya getirirken beceriksizce ve acemice hareketler yapıyordu.

"İşte bu," diye cesaretlendirdim beni santim santim içine alırken. "Çok güzelsin, Iris. Beni çok iyi alıyorsun. Hissettiklerine bayılıyorum."

Elleri dizlerimi buldu ve vücudunu yukarı kaldırışını, saçlarının muhteşem bir şekilde aşağı inişini gördüğümde neredeyse küçük dilimi yutacaktım. En güzeli de boğazının bana sunduğu manzaraydı; pürüzsüz ve lekesiz, ısırmam için hazırdı.

Yüzüğüm parmağında güzel duruyordu ama diş izlerimin boynunda durduğu kadar güzel durmuyordu.

Iris'in hareketleri yavaş ve kasıtlıydı, kalçalarını döndürüyor, kendini kaldırmak için kollarını ve kalçalarını kullanıyordu. Açıkça deney yapıyordu, neyin iyi hissettirdiğini buluyordu ve beni uygun gördüğü gibi kullanmasından çok mutlu oldum.

"İyi mi?"

"Çok iyi," nefes aldı, kendini tekrar yukarı itti ve kollarını omuzlarıma doladı. Ben devraldım, onu kucağımda zıplattım, çıkardığımız şehvetli, ıslak sesler avluyu dolduruyordu.

"Seni düğümleyeceğim," diye uyardım, onu hamile bırakma olasılığımın çok yüksek olduğunun farkındaydım.

"Güzel."

"Ve seni ısıracağım." "Daha da iyi."

"Ve seni hayatımın sonuna kadar seveceğim."

Bölüm 28

IRIS

boşalırken neredeyse ağlayacaktım. Gerçekten ağlamış olabilirim. Tenimin her yeri ter ve kayganlığın birleşimiyle nemliydi, birkaç damla gözyaşı neydi ki?

Bunun üstüne mi?

Çok rahatlamıştım. Çok rahatladım. Çok minnettar. Çok mutluydum. Sevgiyle -benim ona olan sevgim ve onun bana olan sevgisiyle- öylesine dolup taşmıştım ki ne yapacağımı bilemiyordum. Belki de şimdiye kadar kendimi biraz tutmuştum, işler yolunda gitmezse diye kendimi kaptırmak istemiyordum. Ama kapılar gerçekten açılmıştı ve kafamın içinde ne yapacağımı bilemediğim kadar çok duygu dönüp duruyordu.

Damen, zevk vücuduma yayılırken bana övgü ve cesaretlendirici sözler mırıldandı, duvarlarım onun etrafında sıkıca kenetlenirken kendi serbest bırakılmasını buldu. Yoğunluk azaldığında, boynumu fiziksel olarak yapabildiğim kadar yana eğdiğimi ve sessizce ısırması için yalvardığımı fark ettim.

Ona ihtiyacım vardı. İçimde bir şeyler eksikti ve bunu tamamlayabilecek tek şeyin Damen'ın çiftleşme işareti olduğuna ikna olmuştum.

Düğümü genişledi, ona sarıldığımda odağımı kısa bir süreliğine başka yöne çevirdi, nefes alarak sağa doğru yürüyen zevkli esneme boyunca yoluma devam ettim.

Acının sınırında.

Ve *sonra* beni ısırđı.

Daha doğrusu dişlerini boğazıma geğerdi ve bırakıp bırakmayacağını merak ettiğim kadar uzun süre orada kaldı. Dişlerinin ne kadar keskin olduğuna bağlı olarak beklediğim gibi acımadı. Derinin nerede kırıldığını bile zar zor hissettim. Bu his hemen çok daha derinlere inmiş, içime yerleşmiş gibiydi.

Damen yavaşça ve dikkatlice geri çekildi, sert diliyle o noktaya yöneldi. Hafifçe kıpırdandım ve düğümünün son derece hassas sinirlere baskı yaptığı yerde başka bir amansız orgazm dalgası başlattım. Ruhum bedenime geri döndüğünde, sadece boynumdaki çok hafif bir sızı bana az önce dişlerini boğazıma geğerdiğini hatırlattı.

Yine de bir řey daha derine kök salıyordu. Aramızda paylaştığımız aşkın ötesine gečen bir bađ vardı. Bu bir şekilde elle tutulur bir şeydi. Yanağımı Damen'ın omzuna yasladım, kolları sırtıma dolandı ve beni yerimde tuttu.

Göğsünden bir mırıltı yükseldi ve hemen avuçlarımı göğsüne dayadım, ellerimle hafif titreşimini hissetmek istedim.

"Konuş benimle, Iris. İyi misin? Canın acıyor mu?"

"İyiyim," diye söz verdim, kelimelerimin ne kadar bulanık olduğuna şaşırarak. "Çok iyiyim. Mutluyum."

"Ben de bunu duymak istiyorum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bizi masaya yaklaştıracağım, böylece sana biraz su doldurabilirim. Bu süreçte muhtemelen birkaç kez boşalacaksın," diye ekledi, bu ihtimalden pek de üzgün görünmüyordu.

Tahmin ettiği gibi, sandalyeyi masaya yaklaştırıp pozisyonlarımızı birbirine düğümlenmiş haldeyken rahatça yiyip içebileceğimiz şekilde ayarlarken ben kıvranan, nefes nefese bir karmaşa içindeydim.

Son derece... duyusaldı. Hatta çökertici.

"Al, su içmen gerek," diye mırıldandı Damen, bardağın kenarını alt dudağıma bastırarak. Bardağı elinden aldım ve umutsuzca ihtiyacım olduğunu fark etmediğim suyu hızla içtim, ardından bana uzattığı kadehten küçük bir yudum şarap aldım. "Seni besleyebilir miyim?"

Uykulu bir şekilde başımı salladım, Damen ne zaman bir parça yiyeceği dudaklarıma hafifçe dokundursa mutlulukla ağzımı açtım.

"En sevdiğim şeylerin hepsini aldın mı?" diye sordum.

"Tabii ki. Dediğim gibi, bunu romantik hale getirmeye çalışıyordum."

"Kesinlikle başarılı . Bu benim evlenme teklifi için planladığımdan çok daha romantikti."

Güldü ve başımın üstünü öptü. "Ne planlamıştın prenses?"

"Ben de tam sana soracaktım. Belki biraz ağlayacaktım," diye itiraf ettim. "Bilerek değil, sadece hayır diyeceğinden endişelendiğim için."

Damen alay etti. "Sanki yapabilirmişim gibi. Aç, burada biraz kek var."

Sonunda düğümü çözüldü ve hangi misafir odasındaysak onun banyosunda yıkandıktan sonra giyinip uyumak için odama döndük. Belli ki, sarayın geri kalanı uyuyacak kadar geç olmuştu ve sessiz koridorlarda dolaşmak garip bir şekilde asi hissettiriyordu.

"Bugün hayatımın en güzel günü oldu," dedim Damen'a uykulu bir şekilde, başım yataкта onun göğsüne yaslanmışken, Tilly ikimizin ayaklarının üzerine uzanmıştı.

"Aynen öyle prenses. Ama ben daha da iyilerini bulacağımızdan emin olacağım."

"Isırığımı düzgün görebiliyor musun?" maksi elbisenin önünü düzelterek Damen'a sordum. Sanki jarse pamuktan yapılmış gibiydi ve şimdiye kadar giydiğim en rahat şeydi. Elverston Evi'ni insan âleminin konforuyla donatmakla ne kadar meşgul olursa olsun, tedarik ettiği tüm elbiseler için Astrid'e gerçekten teşekkür etmeliydim.

"Evet," dedi Damen kendini beğenmiş bir şekilde, Tilly ile yerde oynamaya ara verip cevap vermek için. Saçlarımı bile gösterişli olsun diye at kuyruğu yapmıştım. Kendimize ayırdığımız birkaç gün inanılmazdı ama Modra Bayramı'nı kaçıramazdık. Ophelia bunu organize etmek için çok uğraşmıştı ve tüm saray orada olacaktı.

Çift olarak ilk büyük çıkışımızı yapacağımız için ama aynı zamanda heyecanlıydım da. Hissetmeyi beklemediğim bir sahiplenme duygusu vardı.

Damen benimdi, ben de onun. Herkesin bunu bilmesini istedim.

"Hazır mısın?" diye sordum. "Önce odana uğraman gerekiyor mu? Seninki muhtemelen benimkinden çok daha büyüktür," diye ekledim, Damen'ın benim için şimdiden fedakârlık yaptığını fark ederek.

"Öyle ama kenarlarında bitki örtüsü olan avlu Tilly için çok daha rahat ve bu odaya ulaşmak senin için daha kolay." Bir an sessiz kaldı. "Yine de belki bu sıradaki odalardan birkaçını yenileyebiliriz. Onları birleştirir ve bu şekilde bizim için daha fazla alan yaratırız. En azından ziyaretçiler için resmi bir oturma alanına ihtiyacımız olabilir. Siz zaten popülerdiniz prenses. Daha da kötüleşecek."

Hayatında duyduğu en kötü şeymiş gibi dramatik bir şekilde iç çekti.

"Ziyaretçilerim olmasından hoşlanmıyor musun?"

"İlgini paylaşmaktan hoşlanmıyorum ama bunun bencilce ve kabul edilemez olduğunu bilecek kadar öz farkındalığa sahibim ve bununla başa çıkmayı öğrenmem gerekecek," diye güldü Damen.

"Senin de bir sürü ziyaretçin olacak," diyerek ona doğru ilerledim. Yaklaştığım anda Damen'in elleri kalçalarımın indirdi ve beni yerdeki kucağına çekti. Tilly başını karnıma yasladı ve ben de ona hevesle kulaklarını okşadım. "Son zamanlarda dahil olduğun onca projeden sonra."

"Bu da senin hatan," diye şefkatle karşılık verdi, başımı yana doğru itmeden önce başımın üstünü öptü, boynumdaki çiftleşme izine gelene kadar yanağımdan ve çenemden aşağı öpücükler fırçaladı. "Sen çok harikaydın. Topluma daha az yük olmayı öğrenmem gerekiyordu."

"Saçmalıyorsun."

"Muhtemelen," diye kabul etti Damen. "Gidelim mi? Gürültü azalıyor, muhtemelen mahkemenin çoğu şu anda oturuyor."

Biraz titreyerek nefes verdim. "Tamam."

Daha önce de yüksek masaya oturmuştum ama kral ve kraliçeyle birlikte odanın ortasına, herkesin gözü önünde resmi bir giriş yapmamıştım. Damen ve Tilly'nin beni dik tutacaklarına inancım tamdı ama yine de biraz göz korkutucuydu.

Girişe doğru yöneldik, Ophelia'nın heyecanlı çığlığı geldiğimizi haber veriyordu.

"Çok güzel görünüyorsun, Iris!" Ophelia oraya vardığımız anda elimi tutup sıktı. "Oh, şu yüzük-Damen, çok iyi yapmışsın."

"Benden daha azını bekler miydin?" diye sordu, yanımda biraz daha uzun durarak.

Ophelia kendinden emin bir tavırla, "Hayır. Kendini bir Geye adadığında, gerçekten her Geyi yaparsın," dedi. Kral mırıldanarak onayladı ama bir şey teklif etmedi.

başka bir şey söylemedi. Ondan aldığım izlenim, bunun oldukça yüksek bir övgü olduğu yönündeydi.

"Bu koku da ne?" Daha iyi bir alabilmek için öne doğru eğilerek sordum.

Ophelia heyecanla, "Demek Modra'da çelenklerle süsleme yapmak gibi eski bir gelenek var," diye cevap verdi. "Gölgeler âleminin her yerinde yetişen bir ağaçtan elde ediliyor ve çok güzel kokuyor, değil mi?"

"Son yıllarda sarayda bununla pek uğraşmadık," diye ekledi Allerrick huysuzca. "Ne babam ne de ben süsleme ve benzeri şeylerden pek anlamayız."

"Kral olsaydım her yıl süsleme yapardım," diye açıkladı Damen. Allerrick kuru bir sesle, "Modra'yı tamamen unutmuş olurdun," dedi. Damen güldü.

"Yanlış hatırlamıyorsam geçen yıl yaptığın gibi.

"Ben olmasaydım bu yılı da unutacaktı," dedi Ophelia komplocu bir tavırla. "Ama hizmetçim Affra bana bundan bahsetti ve ben de bunun fark edilmeden geçip gitmesine izin veremezdim. "Her gün hep birlikte yemek yediğimizi biliyorum, bu yüzden o kısım çok da özel değil ama gerçek bir tatil sezonunun şenliğini özlüyorum."

Başımı salladım, gerçi hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Nana ve bana ailenin alt katta yediği yemekten arta kalanların verilmesi dışında, tatil günleri temelde diğer günlerle aynıydı.

Dürüst olmak gerekirse, büyükannemin pişirdiği düzenli yemekler, bizi de dahil etmenin yanlış bir yolu olarak tatillerde aldığımız soğuk yemek artıklarına tercih edilirdi. Ve o günler her zaman ailemin bir parçası olmadığımı ve asla olamayacağımı hatırlatıyordu.

Nana'ya bu deneyimler için minnettar olduğumu özenle söylediğim onca yıldan sonra, şimdi öyle olmadığımı itiraf edebilirdim. O tatil yemeklerini sevmiyordum. Onlar için minnettar değildim. Şu anda sahip olduğum hayat, minnettar olabileceğim bir şeydi.

Dördümüz içeri girdiğimizde yemek salonundaki gürültü kısa bir süreliğine kesildi, ardından şaşkınlıkla Damen'a biraz daha sıkı sarılmama neden olan bir kreşendoya dönüştü. Ayaklarını mı yere vuruyorlardı? Alkış ritmiydi ama daha boğuk bir sestir ve ayaklarımın altındaki zemin titreşti.

Damen yüksek sesle gülerek, "Hepiniz bana o kadar az güveniyordunuz ki," diye seslendi. "Iris'in eşim olmayı kabul etmesine ben de çok şaşırdım, inanın bana. Düğün, ayarlayabildiğimiz en kısa sürede yapılacak."

Tepinmeler ve ısıklar daha da arttı ve kendimi Damen'ın yanında rahatlamış hissettim, gülümsemekten yüzüm ağrıyordu. Sesler gürültülüydü ama aynı zamanda sıcak ve davetkârdı.

Allerick kızgın görünmese de alaycı bir tavırla, "Hatırlarsanız, tanıştırma işini yapmak benim görevim," .

"Burada dört merdiven var," dedi Damen, kardeşine cevap vermeden önce kolumu biraz daha sıkıca kavrayarak. "Neden bütün eğlenceli işleri sen yapıyorsun?"

"Tarihsel olarak, hiçbir işe fazla ilgi göstermediniz."

"Artık yeni bir Gölge'yim, belli ki," diye alay etti Damen. "Etkilemem gereken bir dostum var. Bütün gün öylece aylaklık edemem."

"Çok doğru," diye onayladı Ophelia. "Onavermek istemezsin."

"Ne?" Damen sordu, gerçi benim de hiçbir fikrim yoktu. Nana'nın koyduğu filmlerde geçen bir terim değildi bu.

Damen yerime oturmama yardım ederken Ophelia, "Sonra açıklarım," dedi. "Herkes bakıyor, muhtemelen daha kültürlü bir şeyler hakkında konuşmalıyız."

"Kızgın görünen biri var mı?" Damen'a fısıldadım. "Kraliyet ailesinde daha fazla zayıf Avcı genetiği olmasından endişelenmiyorlar mı?"

"Olmasalar iyi olur," diye homurdandı karanlık bir sesle, bir an için şaşırtıcı bir şekilde Allerick'e benziyordu. "Ama hayır, sanmıyorum. Herkes insan diyarına yapılan başarılı beslenme gezilerinin keyfini çıkarıyor ve bir sonraki gezi yarın. Şimdilik odak noktaları orası."

O zaman sonsuza kadar sürecektir bir çözüm değildi ama en azından hemen ele almamız gerekmeyen bir sorundu. Ayrıca, fiziksel güç şeklinde olmasa bile, diyara ve yeni aileme katacak değerim olduğunu kanıtlamaya niyetliydim. Hepimizin sunacak bir şeyleri vardı.

"Harlow burada," dedi Damen neşeyle, etrafı benim için anlatarak. "Ruvyn'le oturuyor, çok sevilmiş görünüyor - çiftleşme izi yok. Ya da en azından benim görebildiğim kadarıyla yok. Krallıktaki tüm eski Avcılar eşleriyle birlikte buradalar; uzun bir masanın çoğunu ele geçirmişler. Sebastian Cosima'yla oturuyor, bu yeni bir gelişme."

"Ağlayacağım," diye burnunu çekti Ophelia. "Buraya tek bağıma geleli o kadar da uzun zaman olmadı; gelinliğim üzerimde, bavulum elimde ve Çimdi baksana kaç kiği var burada! Ve hepsi de çok mutlu görünüyor. Bu inanılmaz değil mi?"

"Elbette," diye temkinli bir şekilde kabul etti Damen. "Kendini iyi hissediyor musun? Normalden daha fazla ağlıyorsun."

Yakınıma eğildi, saçları omzuma değerek ikimize de fısıldadı. "Ben hamileyim."

Dikkatleri üzerimize çekmemek için gizlice elini sıkıp, kısık sesle onu tebrik ederken sesindeki rahatlama ve sevinç gözlerimi yaşarttı. Fısıltıyla yaptığı açıklamaya bakılırsa, bunu henüz herkese duyurmak istemediğini tahmin ediyordum.

"Şimdi de ağlıyor musun?" Damen kürek kemiklerimin arasında yatıştırıcı daireler çizmesine rağmen şaşkın bir ifadeyle sordu. "Yakalıyor mu?"

Allerick, "Kibar ol," diye azarladı.

"Bu benim kibarlığım!" Damen güldü. "Daha sonra dinleyicilerimiz olmadığında daha fazla konuşabiliriz ama ikiniz adına da çok mutluyum."

"Biz de senin adına mutluyuz," dedi Ophelia nazıkçe, elimi bir kez daha sıkarken nişan yüzüğümü dürterek. "Bizim için. Ve geleceğin getirecekleri için."

Sonsöz

DAMEN

BEŞ YIL SONRA

"R Tamam prenses," dedim karıma, sevgiyle okşayarak. "Bana artık böyle hitap etmemen gerekiyor," diye cevap verdi. Öne doğru yuvarlandı, dizlerinin ve kollarının üzerinde durdu, onu tam olarak nerede istediğimi biliyordu.

"Birinin beni durdurmaya çalıştığını görmek isterdim," diye kolayca cevap verdim, yatakta arkasına geçtim ve dizlerimin üzerine oturdum, böylece Iris'in bana verdiği manzarayı hayranlıkla izleyebildim. "Amcığın şimdiden benim için damlıyor *prenses*."

"Genelde öyledir," dedi Iris yumuşak bir sesle ve beni sadece üç kelimeyle çözdü. Onunla her zaman böyle olurdu. Ne zaman fazla ukalalaşsam, bana bu ilişkide gerçek gücün kimde olduğunu hatırlatırdı.

İkimiz arasında gölgeleri ben kullanıyor olabilirim ama Iris için hayatımı ortaya koyarım.

Kalçalarının arkasına gölge dalları gönderdim, gövdesinin etrafında çapraz bir desen oluşturmadan önce pençelerimin uçlarıyla yolu takip ettim, bileklerini birbirine bağlamak için kollarından aşağıya doğru yılan gibi kıvrıldım. Iris

İşlemi bacaklarından aşağı doğru tekrarlarlarken neredeyse nefes nefese kalıyordu, ayak bileklerini birleştiren sağlam bir gölge uzunluğu onu mükemmel bir şekilde yerinde tutuyordu.

Yaptığım işi hayranlıkla seyretmek için biraz zaman ayırmam gerekiyordu, bu yüzden yataktan kalkıp her iki yanında dolaştım ve onu her açıdan inceledim. Gölgelemlerimi boyayabileceğim en güzel tuvaldi.

"Bugün tıkaç yok mu?" diye sordu, hemen ağzını açtı ve ben dudaklarının üzerinden bir iplikçik geçirirken dilini dışarı çıkardı.

"Bugün olmaz. Seni dinlemek istiyorum. Şimdi utanma."

Arkasından yatağa tırmandığımda Iris sabırsızca inledi, bu sefer kışını biraz daha sıkıca kavradım ve önümdeki ziyafete hayran olmak için yanaklarını ayırdım.

"Damen..." Iris uyardı, ancak sesi ciddi görünmek için fazla nefesliydi. "O kadar vaktimiz yok."

"Geç gelebiliriz."

"Kesinlikle olmaz."

"İyi, iyi, " Kışını şefkatle sıkarak iç çektim. "Senin için yaptığım şeyler. Bütün bir akşamı bundan çıkarabilirdik."

Beni tekrar azarlamadan önce pozisyonumu ayarladım, yatağın ucundan yarı , böylece o tatlı kayganlığı doğrudan kaynağından tadabiliyordum, klitorisine arkadan dilimle kabaca masaj yapıyordum, tam da onun sevdiği şekilde.

Iris içgüdüsel olarak kalçalarını geriye doğru sallayarak nefes nefese bir inilti çıkardı ama gölgelerim onu yerinde tutuyordu. Bu akşam Modra ziyafetine katılacağımız için istediğim kadar uzun süre dayanamayacağımı kabul etsem de, hâlâ kendimize ayıracak biraz vaktimiz vardı ve bu ikimiz için de nadir bir öğleden sonraydı. Bunu en iyi şekilde değerlendirmek istedim.

Hızımı artırdım, karımın amcığıyla sanki tanrıların yiyeceğiymiş gibi ziyafet çektim. Iris benim için olduğu kadar onun için de çaresizdi. Birkaç dakika içinde bacakları titriyor, yumuşak bir çığlıkla boşalırken ayak parmakları kıvrılıyordu.

"Bugün çok sabırsızsın," diye takıldım.

Iris boğuk boğuk güldü. "Daha az şaka, daha çok düğüm lütfen."

İnledim. "Sana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun. Seninle biraz daha oynamak istedim."

"Sonra," diye söz verdi Iris. "Ziyafetten sonra beni yatağa bağlayabilirsin." Peki, bu durumda...

Onu sırtüstü yatırmak için etrafına dolanmış gölgeleri kullandım, hareketin içinde rahatlayıp vücudunu tam olarak istediğim yere yerleştirmeme izin verdiğinde sırtıttım. Herhangi bir yönlendirme olmadan dizlerinin arkasından tutup yukarı çekti ve kendini bana açtı.

Karşı koyamayarak yüzümü tekrar bacaklarının arasına yerleştirdim çünkü Iris dünyadaki en iyi ești ve daha fazla orgazmı hak ediyordu.

"Damennn," diye homurdandı, başını geriye atarak. Vücudunun hatlarına baktım, yıllar önce boğazına koyduğum belirgin çiftleşme izine hayranlıkla baktım. Ona bakmaktan hiç yorulmadım. Bizi birbirimize bağlayan, nereye giderse gitsin onu bulmamı sağlayan bağdan hiç yorulmadım.

Gençlik yıllarımda tembel ve çoğu zaman aptaldım ama Iris'in peşinden gidecek kadar ileri görüşlüydüm. En azından bunu doğru yapmıştım.

Pençelerim kalçalarının arkasına, Iris'in acıyı hissetmesine yetecek kadar battı - tam da onun sevdiği şekilde. Bacakları titremeye başladığı anda üzerine çıktım, orgazm olurken sikimi eve doğru kaydurdım, etrafımda sıkışma hissiyle ürperdim.

Bu hisle gölgelerimin kontrolünü tamamen kaybettim ve Iris serbest bileklerinden yararlanarak boynuzlarımı yakaladı ve başımı boynunun kıvrımında dinlenmek üzere aşağı çekti.

"İnanılmaz hissediyorsun prenses," diye nefes aldım, tekrar ileri doğru itmeden önce sadece ucu kalacak şekilde çekerek onu yatağın biraz yukarisına çarptım. "Siktir. Bu aptal ziyafete gitmek zorunda olduğumuza emin misin?"

Boynuzlarımı kavrayarak başımı yana çevirdi ve dudaklarını kulağımın kabuğuna değdirdi. "Çok eminim. Ama ben senin döllerini kalçalarımın arasına almak istiyorum, o yüzden işe koyul kocacığım."

"Ne istersen prenses," diye mırıldandım, tamamen vücudumdaki her damla dölle onu doldurmaya odaklanmıştım.

Iris yalvardığında hiç uzun sürmezdi, talep ettiğinde ise daha da hızlı olurdu. Onun söz konusu olduğu yerde irade gücüm yoktu. Ona karşı koyamazdım.

"İşte bu," diye mırıldandı Iris, dişleriyle kulak mememi okşarken topukları sırtıma batıyordu. "Seni seviyorum, Damen."

Sikeyim.

Arpını çaldığı kadar ustaca benimle de oynuyordu; bu sözler karşısında çaresiz olduğumu biliyordu.

İnlememi tenine karşı bastırdım, düğümüm şişerken zevk tüm vücudumda sekiyordu. Bu his Iris'i uçurumun kenarına getirdi ve

Boynuzlarımın hassas tabanını sıkıca kavradığında neredeyse tekrar boşalıyordum.

Uzun bir süre sessizlik içinde iç içe kaldık, odayı dolduran sadece nefes alıp verme sesleriydi.

"Bunu yaptın," diye suçladım şefkatle.

"Geç kalamayız!" Iris'in elleri dalgınca sırtımda gezindi. "Ziyafet için sen de en az benim kadar heyecanlısın, bana yalan söyleme."

"Seni yatağa atacağım için daha heyecanlıyım."

Iris sırtımı hafifçe kaşıyarak güldü. "Çok nadir bir olay olduğu için mi? Sakın kıpırdama, Damen. Bu düğümün çözülmesi gerek, benim de hazırlanmam lazım. Bugün büyük bir gün."

Biraz da kızgınlıkla, Iris'i banyoda temizlenirken bıraktım -ziyafette kalçalarının arasına boşalmak için çok fazla- ve çocuk odasına doğru yola çıktım.

İçeri girdiğim anda Yara gülümsedi ama Adeon bacağıma tırmanıp pençesiz elleriyle kalçamı deşmeden önce konuşmaya fırsat bulamadı.

"Zorunda mısınız?" Güldüm, koltuk altlarından tutup kollarımın arasında salladım. "Bu acıtıyor, biliyorsun."

Pençeleri olmayabilirdi ama gücü insandan çok Gölge'ye benziyordu.

"Özür dilerim," dedi, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu. "Annemin bugün burada olmadığını biliyor muydun?"

"Evet, izin günüydü. Hatırladın mı? Yara ve Alyndra sana göz kulak oldu." Genelde Adeon, Iris'in izin gününü bizimle geçirirdi ama bugün tüm çocuklar Modra ziyafeti için çelenk hazırlıyordu ve o da katılmak için yanıp tutuşuyordu.

"Ziyafet şimdi mi?"

"Yakında," diye güvence verdim.

Adeon başını omzuma yasladı, soluk sarı saçları tenime vuruyordu. Pek çok yönden annesine benziyordu - hem görünüşü hem de mizacı.

Ve bazen, genellikle etrafta mümkün olduğunca çok tanık varken, vahşi küçük bir canavar gibi davranırdı. Bunu benden almış.

"Geri dönüp annemi alalım, olur mu? Sonra da ziyafete gideriz."

"Tamam. Hadi gidelim."

Bahçeye doğru ilerlerken Iris, "Çok güzel kokuyor," diye mırıldandı. Bu yıl herkesi yemek salonuna sığdıramayacak kadar çok katılımcı vardı, bu yüzden şenlikleri dışarıya taşımışlardı.

"Calix ve ekibi eti burada pişiriyor," dedim. "Bahçenin bir bölümü yemek hazırlamak için kullanılıyor."

Tilly umutla o yöne doğru kokladı ve yanımızda tırıs kalktı. Bu yıl biraz daha yavaş yürüyordu ve onu çağırdığımızda yanıt vermesi biraz daha uzun sürdü. Yine de ikimiz de bu konuda çok fazla düşünmek istemedik.

"Artık yiyebilir miyiz?" Adeon, Iris'in kolunu okşayarak sordu.

"Henüz değil," dedi kararlılıkla. "Akşam kadar beklememiz gerekiyor. Kuzenlerini görüyor musun?"

Adeon parmak uçlarında yükseldi, gerçi mekânın ne kadar kalabalık olduğu düşünüldüğünde bunun pek bir faydası olmadı. Onu kucağıma aldım, bir omzumun üzerinde dikkatlice dengede tutarken boynuzlarıma tutundu ve bacakları boynumun iki yanına gelene kadar kıvranmak için onları kullandı.

"Tahtta oturuyorlar. Nasıl oluyor da tahtta oturabiliyorlar?" "Çünkü onlar prenses," diye güldü Iris.

Adeon nefesinin altında, *kesinlikle* kreşteki bir çocuktan öğrendiği bir şeyler homurdandı. Kırsal bir Gölge dilindeydi ve annesinin bunu anlamamasına çok sevindim.

Allerick ve Ophelia dışarıda kurulan geçici tahtlarda oturuyor, etrafları kızlardan oluşan bir grupla çevriliydi. Üçünün de kızıl saçları, koyu renk gözleri ve bir Gölge'yi elli adımda durdurabilecek bir bakışları vardı - bebek bile. Herkes bu mükemmel bakışların babalarından geldiğini iddia ediyordu ama ben daha iyi biliyordum.

Astrid Teyze'nin bakışlarıydı.

Sophie en büyükleriydi ve şimdilik veliaht prensesti. O ve Adeon'un yaşları birbirinden çok da uzak değildi ve en iyi arkadaş olmakla ölümcül düşman olmak arasında gidip geliyorlardı.

"Onlardan çok var," diye bilgece gözlemledi Adeon. Homurdandım. Muhtemelen daha fazlası da olacaktı.

Adeon'u ne kadar sevsem de, Iris ve ben bir tanesinin bizim için yeterli olduğuna karar vermiştik.

"Annem arp mı alacak?" Adeon arpı tahtların yanında görünce sordu.

"Sonra," dedi Iris. "Austin de gitarını alacak, eğlenceli olmaz mı?"

Dans eder misin?"

Adeon ciddiyle, "Yapacağım," diye cevap verdi.

Flynn -Evrin ve Tallulah'ın oğlu- biz yanlarından geçerken el salladı, amcasıyla birlikte yere oturmuğ, Austin ona bir çift sopayla tağ döşeme üzerinde davul almayı öğretiyordu. Austin ve Selene'nin kızları Thea, annesinin neredeyse karbon kopyası gibi görünse de, gözbebekleri, beyazları ve her şeyiyle insan gibi, onaylamaz bir şekilde yanlarında duruyordu. Çocuğun Gölge mi yoksa insan mı olacağına annesinin karar verdiği kısa sürede anlağılmığtı ki buna minnettardım.

Iris narindi. Onun narin rahminde boynuzları ve pençeleri olan bir şeyin büyümesini istemedim.

"Thea'yı görmeye gidebilir miyim?" Adeon kornamı sertçe çekerek sordu.

Onu kaldırdım. "Oynamak isteyip istemediğini sorabilirsin. Hayır derse geri dönmek zorundasın," diye sertçe uyardım. Bütün ocuklar Thea'nın peşine takıldılar - belli ki bir noktada bıkmığtı.

"İnsan diyarından çok ziyaretçi var mı?" Iris, partinin gürültüsünden beni duyabilmek için yanıma doğru eğilerek sordu.

"Yüzlerce olduğunu söyleyebilirim." Başınn tepesine bir öpücük kondurdum ve yumuğak gülümsemesini görebilmek için geri çektim. "Aileler de var. Duyduğunuz ocukların hepsi bizim diyarımızdan değil."

"Avcı aileleri mi var? Burada mı?" diye sordu şaşınklıkla.

"Evet. Her tarafa battaniyeler sermiğler, bir sürü küme oluşturmuğlar. Sanırım farklı bölgeler bir arada oturuyor."

Lucas bile buradaydı. Avcı karısı ve bebekleriyle birlikte. Bunu Iris'e henüz söylemedim çünkü hemen merhaba demek istemedim. Iris'i dışarı çıkaran, onu gölge âlemine ve hayatıma sokan kişi olmasını takdir ediyordum ama yine de onun bir pislik olduğunu düşünüyordum. Bazı şeyler açıklanamazdı.

İyi tarafından bakarsak, Verity hâlâ ondan hoşlanmıyordu ve hiç kimse Verity ve onun mini-mes'leri kadar kibirli bir küçümseme ifade edemezdi. Gerçi henüz burada değillerdi. Muhtemelen hâlâ Theon'u kapıdan çıkmaya ikna etmeye çalışıyorlardı.

"Bu ne kadar inanılmaz?" Iris fısıldadı, gözyaşlarını hızla sildi, ama kokusu saf mutluluktu. Bu benim eşimdi-her zaman

Hayat karşısına zorluklardan başka bir şey çıkarmadığında bile tatlılık ve neşeyle dolup taşıyordu.

Diyarlar arasındaki barış mükemmel olmasa da devam ediyordu. Ama belki de hiçbir zaman olamayacaktı. İnsan diyarının bazı bölgeleri Gölgelelerin seyahat etmesi için asla güvenli olmayacaktı. Buraya taşınan bazı eski Avcılar uygun değildi ve gitmeleri istenmişti. Ama Elverston Evi asla boş kalmazdı-Meera ve Verner sürekli yeni gelenlerin yerleşmesine yardım etmekle meşguldü. Ve burada yaşamaya alışan eski Avcılar artık gölge diyarın her yerinde yaşıyorlardı. Bazıları ise her diyarda bir ayakları vardı -Harlow günlerini Avcılarla çalışarak, gecelerini ise eşiyle birlikte Ruvyn'in onlara Itrodaris yakınlarında bulduğu küçük evde yaşayarak geçiriyordu.

Ophelia düğün gününde buraya ilk geldiğinde imkânsız bir rüya gibi görünen bir durumdu bu. Yüzyıllardır savaş halinde olan dünyaların harmanlanması ve kökleri misafirperverlik ve birliktelik ruhuna dayanan bir barış.

Gerçekleşmesi imkânsız bir rüyaydı.

Acknowledgements

Her zaman olduğu gibi Rawls Reads'den Steph ve Books Checked'den Marcelle'e teœekkür etmeliyim. Sadece bu kitap için değil, serinin geri kalanı için de rock yıldızı oldular. Ayrıca asistanım Nikki'ye, arkadaşlarıma, harika Ream abonelerime ve karakterlerim için sorduğum tıbbi sorulara sabır gösterdiği için Dr. T'ye teœekkür etmek istiyorum.

Ama en büyük teœekkürüm sana, okuyucuma.

İki yılı aşkın bir süre önce ülke değiştirmenin ortasında Luxuria'yı yazmaya başladığımda Günahın Gölgeleeri serisinin şu anki haline geleceğini hiç düşünmemiştim. Bu kitaplara şans için hepinize inanılmaz derecede minnettarım ve bu ilginç karakterlerle zaman geçirmeyi çok sevdim. Sonsuza dek veda etmiyorum - bazı bonus içerikler ve genişletilmiş epiloglar yazmayı çok isterim - ama şimdilik veda ediyorum ve bu acı tatlı bir duygu <3

Bir sonraki kitaba
kadar, Colette R. xx

About the Author

Colette Rhodes Yeni Zelandalı bir paranormal romantizm yazarıdır. Aşkın her türlü hakkında yazmayı seviyor ve birbirlerinde mükemmelliği bulan kusurlu kahramanlara ve kadın kahramanlara bayılıyor. Onu sık sık eserlerine antik tarih ve mitolojik etkileri dahil ederek diplomasını haklı çıkarmaya çalışırken bulabilirsiniz.

Eğer yazmıyorsa, onu okurken bulacağınız neredeyse kesindir - ideal olarak elinde bir fincan çay ve ruh haline uyacak şekilde yanan kokulu bir mumla.

coletterhodes.com

Colette'i burada da bulabilirsiniz:

- ♦ [Facebook grubu](#)
- ♦ [Instagram](#)
- ♦ [BookBub](#)
- ♦ [Goodreads](#)

Also By

**Ayrıca Colette Rhodes
tarafından Günahın Gölgeleeri:**

MF canavar romantizm serisi

Luxuria

Subergia

Gula

Avaritia

Invidia

Ira

Acedia

Rafta:

Program

Fazlası

Grace'in durumu:

Run Riot

Silver Bullet

Wild Game

Dare Not

Saving Grace

Üç Ayı düeti:

Yaldızlı Karışıklık

Altın Kaos

Küçük Kırmızı düet:

Scarlet Felaketi

Kırmızı Görmek

Knotty By Nature:

T.S. Snow ile RH omegaverse

Allure Bölüm 1

Allure Bölüm 2

Empat Bulundu:

Empath Found: Eksiksiz Üçleme

Ölümcül Ejderhalar:

Lanetli (Değil) Ejderha

Tatmin Olmuş (Değil)

Ejderha **Tek Başına:**

Baharın Ölüsü (*MF - Hades & Persephone yeniden anlatımı*)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.